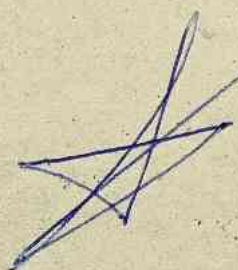

နန္ဒကျော်သူ

အချစ်အချယ်မ
တံဆိပ်တော်

ပ+ဒု နှစ်အုပ်တွဲ

စာမူခွင့်ပြုဆုမှတ်
မပျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုဆုမှတ်
ထုတ်ဝေအကြိမ်
ထုတ်ဝေကာလ
အုပ်စု
တန်ဖိုး
ထုတ်ဝေသူ

၃၀၀/၉၇ (၆)
၃၂၇/၉၇ (၇)
ပထမအကြိမ်
၁၉၉၇-ခုနှစ်
၄၀၀
၉၀ ကျပ်
ဦးထင်အုန်း (မြ ၀၉၄၃)
မိုးမင်းစာပေ

ပုံနှိပ်သူ

အမှတ် ၉၃၊ ဂိပ်သာလမ်း၊ လေးထောင့်ကန်၊
သင်္ကန်းကျွန်း၊ ရန်ကင်းမြို့။ ။
ဦးလှသိန်း
လှသိန်းဦး ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၂ ဒါနလမ်း၊
သာယာကုန်းရပ်ကွက်၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။ ။

မပျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးတိုးဝင်း (မြ ၀၂၄၃၁)
နေလရောင် အော့ဖ်ဆက်
၉၆/ခ ၁၁ လမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။ ။

နန္ဒကျော်သူ

အချစ်အချယ်စွတ်ဆိပ်တော်

(၂-အုပ်တွဲ သိုင်းတဝှော်)

ထင်ရှားစွာ
အမှတ် ၁၅/၁၃၁၊ ၆ တန်း
တောင် ၄ မြို့
ရက်၊ ၂၀၁၅

နန္ဒကျော်သူ

အချစ်အချယ်မဲ့ တံဆိပ်တော်

(နှစ်အုပ်တွဲ သိုင်းစာစဉ်)

[ပထမပိုင်း]

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကာ

စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်

စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းမည်

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပုခောနုကျသော
တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင် ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ် အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

11 SEP 1997

လွင်စာပေ
 အမှတ် ၁၅/၁၃၀၊ ၆ လမ်း
 ဘောင် ၄ မြို့
 ရန်၊ ၂၀၅၅၅

ယန်ကျီးမြို့....

ယန်ကျီးမြို့သည် တောင်ပိုင်းတွင် ထင်ရှားသော မြို့ကြီး တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ကောင်းမွန်မှုကြောင့် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်မှုလည်း ဖွံ့ဖြိုးလှပေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်က ထာမန်မြို့ကလေးသာ ဖြစ်ပြီး ယခုအခါ မြို့သည် ယခင်ဧကန် လေးဆကျယ်ဝန်း လာ၏။

လူနေအိမ်ခြေများ များပြားတိုးထက်လာပြီး မြို့ကြီး တစ်မြို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ယန်ကျီးမြို့စားကြီးသည် ယန်ကျီးမြို့ကလေးမှ ယခု ဧည့် ကားလှသော မြို့ကြီးဖြစ်လာအောင် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင် ချက်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ယန်ကျီးမြို့သူမြို့သားတို့သည် မြို့စား ကြီးအား အထူးပင် လေးစားချစ်ခင်ကြ၏။

ယန်ကျီးမြို့စားကြီးသည် အလွန် သဘောကောင်းပြီး မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့သည် တရားဥပဒေနှင့်အညီ အုပ် ချုပ်ခဲ့လေ၏။

ယန်ကျီးမြို့စားကြီး၏သတင်းမှာ တောင်ပိုင်းနယ်တွင် အလွန်ပင် မွှေးပျံ့နေသည်ဟုသာ ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုက်စုမြို့၊
ထိုက်စုမြို့သည် ယန်ကျီး၏ အနောက်ဘက် မိုင်သုံးဆယ်
မျှအကွာတွင် တည်ရှိပေသည်။

ထိုက်စုမြို့သည် ယန်ကျီးမြို့ကြီးနှင့်နှိုင်းစာလျှင် အတော် ပင် သေးငယ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့သော်... တောင်ပိုင်းနယ်ရှိမြို့များထက် ထိုက်စုမြို့သည် လည်း ကျော်ကြားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ထိုက်စုမြို့ ကျော်ကြားခြင်းကား လူတစ်ယောက်ကြောင့် သာ ဖြစ်သည်။

သေးငယ်သော ထိုက်စုမြို့ကလေးသည် ထိုလူကြောင့်သာ ကျော်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူကား ဝူးကူပဆိုသူဖြစ်သည်။

ထိုက်စု မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဝူးကူပကို အလွန်ပင် လေး စားကြ၏။

ဝူးကူပကြောင့်သာ သူတို့မြို့ကလေးသည် သေးငယ်သော် လည်း နာမည်ကျော်ရလေသည်ဟုလည်း အမြဲဂုဏ်ယူကြပေ သည်။

ဝူးကူပ...

ဝူးကူပသည် အသက် ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ၏။

သူသည် အနေအထိုင် အလွန်ပင်ရိုးသား၏။

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုလည်း ရိုးသား၏။

သူ၏အိမ်သည် သာမန် သစ်သားအိမ်ကလေးတစ်လုံးသာ ဖြစ်သည်။

ဝူးကူပတွင် ရွှေမရှိပါ။ ငွေမရှိပါ။

အဖိုးတန်သောအရာ တာမျှမရှိပါ။

သူ တွင် မေ့ပါးသည့်က မိတ်ဆွေသာဖြစ်၏။

သူသည် သာမန်လူတစ်ယောက်ကားမဟုတ်ပါ။

သူသည် သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာရှင်မှ သာမန်သိုင်းပညာရှင်မဟုတ်ပါ။

အဆင်မြင့် သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ၏ ရွက်ခြွေလက်ငါးသိုင်းကွက်သည် သိုင်းလောက၌ အလွန်ပင် နာမည်ကြီး ခဲ့လေသည်။

သူသည် ထိုက်စုမြို့သားစစ်စစ်ဖြစ်သည်။

သူသည် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်မှစတင်၍ အသက် လေး ဆယ်အထိ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး သိုင်းလောကတွင် လှည့် လည်ကျက်စားခဲ့၏။

သူ၏ နာမည်မှာလည်း လျှမ်းလျှမ်းထောက် ကျော်ကြား ခဲ့သည်။

သူသည် အသက်လေးဆယ်ပြည့်ပြီးချိန်မှစ၍ ထိုက်စုမြို့တွင် ပြန်လည်အခြေချ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့အထိပင်ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကအတွင်း တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သွားလာခဲ့သော် လည်း ယနေ့ထိ သူ၏အမည်က ကျော်ကြားနေဆဲဖြစ်သည်။

သူသည် သိုင်းလောကအတွင်း လုံးဝသွားလာခြင်း မပြု တော့သည်မှာ သုံးနှစ်မျှသာရှိသေး၏။

ထိုသုံးနှစ်မှာ သူသည်မိတ်ဆွေများတိုက်တွန်းချက်ကြောင့် သူ၏ နေအိမ်တွင် သိုင်းကင်တန်းဖွင့်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

မြို့လယ်လမ်းမ....

လမ်းမတစ်နေရာတွင် ခြံဝင်းဘက်ခုံရှိ၏။

ခြံဝင်းထဲတွင် ဆေးရောင်မှိန်မှိန်နှင့် သစ်သားအိမ်ကလေး တစ်လုံးရှိသည်။

ထိုအိမ်ကလေးကား ဝူးကူပ၏ အိမ်ပင်ဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့တွင် ပေငါးဆယ်ပတ်လည်ခန့်သာ ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက်တစ်ခုရှိ၏။

ထိုကွက်လပ်အတွင်း၌ လူငယ်လေးဆက်ဦးခန့်သည် သိုင်းပညာများ လေ့ကျင့်နေကြလေသည်။

သစ်သားအိမ်ကလေး၌ သစ်တံထိုင်ခုံတစ်လုံးရှိ၏။

ထိုသစ်တံထိုင်ခုံဝယ် အသက် ငါးဆယ်ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဆေးတံဖူးလျက် ထိုင်နေ၏။

ထိုလူကြီးကား ဝူးကူပပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဝူးကူပသည် သိုင်းလေ့ကျင့်နေသော လူငယ်များကို ကြည့်ရှုနေ၏။

မှားလျှင် လှမ်းအော်ကာ သတိပေးနေ၏။

သူသည် သိုင်းသစ်တန်းဖွင့်ရခြင်းမှာ မိတ်ဆွေများ၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သစ်တန်းသားများများ လက်မခံခဲ့ပါ။

ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ၏ သားဆယ်ဦးကိုလည်း လက်ခံသင်ကြားပေး ခြင်းမျိုးကား မဟုတ်ပါချေ။

သေသေချာချာ စနစ်တကျ သင်ကြားပေးခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း လူငယ်ဆယ်ဦးသည် နှစ်နှစ်ကျော် အတွင်း သိုင်းပညာအကော်ပင် အဆင့် မြင့်မားနေကြပြီ ဖြစ်၏။

သုံးနှစ်ခန့်ပြီးလျှင် လူငယ်များကို စိတ်ချရပြီဟုလည်း ဝူးကူပက စိတ်ကူးထား၏။

ယခုပင်လျှင် သူ၏တပည့်များသည် ရွက်ခြေလက်ဝါး သိုင်းပညာကို အဆင့်မြင့်စွာ တတ်မြောက်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလော။

ထိုအခိုက် -

‘ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်’

မြင်းခွာသံသည် စည်းချက်ကျစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝူးကူပက ထိုင်နေရာမှ လမ်းမဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

လမ်းမအတိုင်း မြင်းညိုတစ်စီး ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြင်းကား မှန်ဂိုမြင်းမျိုးဖြစ်ပြီး ထွားကျောင်းလှ၏။

မြင်းစီးသမားကလည်း လူထွားကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

ခန္ဓာကိုယ်တွင် ကျားသစ်ရေကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင် ထားရာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်လစ်သန်မာမှုကို အထင်းသား ဖော်ပြနေသလိုရှိနေပေသည်။

ဝူးကူးပ၏ မျက်နှာသည် ထိုမြင်းစီးသမားအား တွေ့ရသောအခါ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

ဝူးကူးပ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ချိန်ဝယ် မြင်းစီးသမားကလည်း ဝူးကူးပ၏ ခြံဝင်းရွှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။

မြင်းစီးသမားက မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုံနံဆင်းလာပြီး...

‘နောင်ကြီး...ဝူး၊ နေကောင်းရှဲ့နော်’

ဟု သုမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဝူးကူးပက ခေါင်းညိတ်လျက်...

‘ကောင်းပါတယ်ဗျာ— ကျားသစ်စွန်းဟူက တယ်လေ ထိုက်လို့ ကျုပ်ဆီရောက်လာတာလဲ’

ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

လူထွားကြီး၏ အမည်မှာ စွန်းဟူဖြစ်၏။

သိုဉ်းလောကသားများက သူ့အား ကျားသစ်စွန်းဟူ ဟုခေါ်ကြ၏။

စွန်းဟူသည် တစ်ခါက ထောထဲတွင် ကျားသစ်တစ်ကောင်အား လက်ချည်းဗသာနှင့် အနှိပ်ယူတိုက်ခိုက်ခဲ့သောကြောင့် သိုဉ်းလောကသားများက သူ့အား ကျားသစ်ညှဲရှေ့မှ တပ်ကာ ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျားသစ်စွန်းဟူမှာလည်း ကောင်ပိုင်းနယ်တွင် နာမည်ရှိသော သိုဉ်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျားသစ်စွန်းဟူက မြင်းကိုဆွဲကာ ခြံဝင်းအတွင်း ဝင်လာ၏။

ဝူးကူးပက ကျားသစ်စွန်းဟူအား ဆီးကြိုကာ အိမ်တွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

*

*

ဝူးကူ ပက-

'ကျုပ်က ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မစီခဉ် မညွှန်ခိုင်းတာဒတာ ဒွင် လွှတ်ပါဗျာ'

သူက ကျားသစ်စွန်းဟူအတွက် နံနက်စာ တည်ခင်းရင်း တောင်ပန်စကားဆိုလိုက်လေသည်။

ကျားသစ်စွန်းဟူက ...

'ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ... ကျုပ်ကလဲ လမ်းကြုံတုန်း အတူသွား ရကောင်ပိုပြီး ဝင်လာကြည့်တာပါ'

ဝူးကူ ပ မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး-

'အတူသွားဖို့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေဗျာ'

'ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ကျုပ် သုခင်းလောကထဲထွက်ဖို့ အချိန်မရသေးဘူးဗျာ၊ သူတို့ကို သင်ကြားပေးကာ'

သူ့ စကားမဆုံးပါ။

ကျားသစ်စွန်းဟူက သူ့အား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေ သောကြောင့် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တံ့သွားလေ သည်။

ကျားသစ်စွန်းဟူက -

'ဝူးကူပ...ခင်ဗျား တကယ်ပဲ မေ့နေတာကိုး'

ဝူးကူပက....

'ကျုပ် မေ့နေဘယ်'

သူက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စဉ်းစားရင်း....

'အင်း...ဘာကိုစွဲများပါလိမ့်'

ကျားသစ်စွန်းဟူက ဝူးကူပ၏ ပုံဟန်ကိုကြည့်ကာ သဘော ကျစွာ ရယ်မော ကိုက်လေသည်။

'ဟား...ဟား...ဟား...နောင်ကြီး ဝူးကူပ တကယ်မေ့ နေတာကိုး၊ ဒီကနေ့ ကျုပ်သာထောက်မလာရင်တော့ သွားပြီ'

ဝူးကူပက-

'ဘာများလဲဗျာ'

ကျားသစ်စွန်းဟူက ...

'လဆန်း သုံးရက်နေ့ဟာ ယင်ကျို မြို့စားကြီးရှဲ့ မွေးနေ့ဆို တာ နောင်ကြီးဝူ တကယ်ကို မေ့နေသလား'

'ဟာ...'

ကျားသစ်စွန်းဟူ၏ စကားအဆုံးတွင် ဝူးကူးပ ဟာခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သူ့နဖူးကို သူ့လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်ပြီး....

‘ကျုပ် တကယ်ကို မေ့နေပါသား၊ ကံကောင်းလို့၊ နောက်သုံးရက်ပဲ လိုပါတော့လား’

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ကျားသစ်စွန်းဟူက....

‘ကျုပ်က နောင်ကြီးဝူ သွားလောက်ပြီလို့ တွက်ထားသာ၊ တကယ်လို့ မသွားဘူးရင်လဲ အတူသွားမယ်ပေါ့’

ဝူးကူးပက....

‘တော်သေးတာပေါ့၊ အဲ...အဲဒါမှ ဒုက္ခ’

သူကပြောရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ရေ ရွတ်လိုက်၏။

ကျားသစ်စွန်းဟူက-

‘ဘာဒုက္ခလဲ’

ဝူးကူးပက-

‘မြို့စားကြီးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ကျုပ် ဘာမှ မစီစဉ်ရသေးဘူးဗျ’

‘အခုအချိန်မှတော့ ကြံရာပေါ့ဗျာ’

‘အေး- ဒီလိုပဲ စီစဉ်ရမှာပေါ့၊ ဒါထက် မမ်းကော မြို့စားကြီးအတွက် ဘာလက်ဆောင်များ ပါလာသလဲ’

ကျားသစ်စွန်းဟူက-

‘မြို့စားကြီးက တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာတွေကို လက်ဆောင် ပေးတာမကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်တော့တောင်းပန် ပြီးပေးရမှာပဲ ကျုပ်ကလဲ အလွန်ရှားပါးတဲ့ ပုလဲတစ်လုံး ရထားတယ်၊ ဒါကိုမြို့စားကြီးကိုလဲ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဆုံး ဖြတ်ထားတာဗျ’

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီရှိ အိတ်ထဲမှ ဘူးကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ဘူးအား အဖုံးကိုဖွင့်ကာ ပြလိုက်၏။

အထဲ၌ ပုလဲနက်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝူးကူးပက....

‘ပုလဲနက်ပါလား’

ကျားသစ်စွန်းဟူက....

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲမမျှာလင့်ပဲရဲ့ဘာ၊ မြို့စားကြီး
ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ဆိုလဲ မမှားဘူးလေ၊
ဒါကြောင့် ဒီပုလဲနက်ကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ကျုပ်ယူလာ
တာပဲ၊ မြို့စားကြီးက လက်ခံပါ့မလားမသိဘူး’

ဝူးကူဝက...

‘အင်း... မြို့စားကြီးဟာ လောဘသက္ကာယ နည်းတယ်၊
စိတ်ထားကလဲ ဖြူစင်လွန်းတယ် သူ့ရဲ့မွေးနေ့ကို ဘယ်တော
မှ မကျင်းပပေမယ့်လဲ သူ့မွေးနေ့မှာ မိတ်ဆွေတွေကရောက်
လာကြစမြဲပဲ’

ကျားသစ်စွန်းဟူက -

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ မြို့စားကြီးဟာ မစီးခူထမ်းဆိုပေမယ့်
ကျုပ်တို့ကတော့ သူ့ကိုဆိုင်းလောကုသား တစ်ယောက်လို့ပဲ
မူတ်ယူထားတာ’

ဝူးကူဝက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကဲ-ကျုပ်လဲ လက်ဆောင်တစ်ခုခု အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပြီး
မင်းနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့တာပေါ့’

ခရေကျေးရွာ-။

ခရေကျေးရွာသည် တောင်ဘက်ပိုင်းပြည်နယ်၏ မြို့တော်
တစ်ခုဖြစ်သည်။ လှယန်မြို့အနီးတွင် တည်ရှိပေသည်။

ခရေကျေးရွာသည် အိမ်ခြေ ၆၇၂၀ ကျော်ခန့်ရှိ၏။

လှယန်မြို့နှင့်နီးသောကြောင့် ကျေးရွာထက်မြို့ဝယ်ကလေး
တစ်မြို့နှင့်ပို၍ အလားသဏ္ဍာန်တူပေသည်။

ခရေကျေးရွာကလေးသည် အေးချမ်းသာယာသော ရွာ
ကလေးဖြစ်၏။

ခရေကျေးရွာ၏ မင်းလမ်းဝယ် တည်းခိုခန်းများ စား
သောက်ဆိုင်များလည်း တန်းစီလျက်တည်ရှိပေသည်။

ထိုဆိုင်များကြား၌ ကျယ်ဝန်းသော မြဝင်းတစ်ခုရှိ၏။

မြဝင်းတွင်ကြီးမားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထား၏။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှ စာလုံးကိုအဝေးမှပင် မြင်သာအောင်
ထင်ရှားစွာရေးသားထား၏။

‘ခရေ အာမခံဌာန’

ခရေအာမခံဌာနသည် ခရေကျေးရွာ၌ တည်ထောင်ခဲ့
သည်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မျှရှိပြီဖြစ်၏။

ခရေအာမခံဌာနခေါင်းဆောင်မှာ ပုရိတောက်ဆိုသူဖြစ်သည်။

သူသည် သိုဝ်းပညာအဆင့်မြင့်သည်။

ရဲဝံ့ပြီး ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။

ပုရိတောက်၏ ခရေအာမခံဌာနသည် တောင်ပိုင်းနယ်တွင် နာမည်ရခဲ့သည်။

ပုရိတောက်သည် ငယ်သားငါးဆယ်ခန့်ဖြင့် အာမခံလုပ်ငန်းများကို စဉ်ဆက်မပြတ်လုပ်ဆောင်ခဲ့၏။

ယနေ့—

ခရေအာမခံဌာနသို့ ဧည့်သည်တော်ယောက်ရှိလာ၏။

အာမခံဌာနသားများက ကြိုဆိုလိုက်၏။

ဧည့်သည်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်၏။

ဝတ်စားဆင်ယင်ထားမှုက အထက်တန်းကျလှသည်။

ရုပ်ရည်ကလည်းချောမော၏။

အရွယ်မှာ နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ခန့်သာရှိ၏။

သူမနှင့်အတူ အရုပ်ဆိုးဆိုး အဘွားအိုတစ်ယောက်လည်း ပါရှိသည်။

ထိုအဘွားအိုမှာ မိန်းကလေး၏ အထိန်းတော် ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

ခရေအာမခံဌာနအဖွဲ့သား၏—

‘ကြွပါ အစ်မလေး ကြွပါ’

မိန်းကလေးက ပြုံးပြ၍ ဌာနအတွင်း ဝင်လာခဲ့၏။

ခရေအာမခံဌာနအဖွဲ့သားက—

‘အစ်မလေးက တာများအပ်နှံပို့ဆောင်ချင်ပါသလဲ’

ဟု ရည်မှန်စွာမေးလိုက်၏။

မိန်းကလေး—

‘ကျွန်မ—ဒီခရေအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပုရိတောက်နဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်။ တဆိတ်အကြောင်းကြားပေးပါလားရှင်’

သူမအသံက ကြည်လင်လှ၏။

သူမ၏ အပြုံးနှင့် ချိုသာသောစကားကို မည်သူမျှ ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်းရှိမည်မထင်ပါ။

ခရေအာမခံဌာန အဖွဲ့သားက ခေါင်းညိတ်ပြီး—

‘ဟုတ်ကဲ့—အစ်မလေး ဒီမှာခဏထိုင်စောင့်ပါ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို အကြောင်းကြားပေးပါ့မယ်’

သူသည် ချစ်ချမ်းပင် နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်ပြီးနောက် အတွင်းဘက်သို့ လှည့်ဝင်သွားသည်။

ခရေအာမခံဌာနအဖွဲ့သားအချို့သည် လှပသော မိန်းကလေးအား ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လှုပ်နေကြ၏။

မိန်းကလေးကား မျက်လွှာချကာ ထိုင်နေ၏။

သူ၏အထိန်းအောက် အတွားအိုမှာ မိန်းကလေး၏ အနီးလုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ...

အတွားအိုက ရုပ်ဆိုးလွန်းသောကြောင့် မိန်းကလေးအလှအပို၍ ပေါ်လွင်နေသကဲ့သို့ရှိနေ၏။

မကြာမီ အခန်းတွင်းသို့ အသက် ငါးဆယ်ခန်းကျပ်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

မိန်းကလေးက ထိုင်ရာမှထကာ ဦးညှော်၏။

ခရေအာမခံဌာန ခေါင်းဆောင်ကြီးလာရှင်

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ပုရိတောက်ပါ။ ကဲ...မိန်းကလေးက ဘယ်လိုကိစ္စများရှိသလဲ၊ ကျုပ်တို့ကမိန်းကလေးအတွက် ဘာများဆောင်ရွက်ပေးရမလဲပြောပါ'

မိန်းကလေးက မပွင့်တပွင့်ပြုံးလိုက်၏။

ပုရိတောက်က လက်ဘစ်ဘက် စေ့ယမ်းလိုက်၏။

အခင်းတွင်းနှင့် အခန်းအနီးရှိ ခရေအာမခံဌာန အဖွဲ့သားများချစ်ချမ်းပင် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ပုရိတောက်က မိန်းကလေးနှင့် မျက်နှာချမ်းဆိုင်ခုံ တစ်

'ကဲ-မိန်းကလေး ကိစ္စကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောပါ'

မိန်းကလေးက-

'ကျွန်မက ပစ္စည်းအပ်နှံဖို့ ခရေအဖွဲ့ကိုငှားရမ်းဖို့ ရောက်လာတာမဟုတ်ပါဘူးရှင်'

ပုရိတောက်က မျက်မှောင်ကုမ်သွား၏။

မိန်းကလေးက အားနာပြုံးပြုံးပြုပြီး ဆက်ပြော၏။

'ခေါင်းဆောင်ကြီးကို အနှောင့်အယှက် ပေးမိတာတော့ ငိုလွတ်ပါရှင်'

ပုရိတောက်က ပြုံးပြီး-

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ မရှိပေမယ့် မိန်းကလေးမှာ ဟစ်ခြားကိစ္စတော့ရှိမယ်ထင်တယ်'

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့... ခေါင်းဆောင်ကြီးကို စကားတစ်ခွန်းလောက် မေးချင်လို့ပါ’

ပုရိတောက်၏ မျက်ခုံးများ ကွေးညွတ်သွား၏။

‘မေးချင်လို့’

ဟုလည်း သံယောင်လိုက်မိ၏။

မိန်းကလေးက....

‘ဒီလိုပါ... ကျွန်မတောင်ပိုင်းနယ်ကို ရောက်တဲ့ အခါမှ ဟောဒီ ခရေ အာမခံဌာနဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကတည်းက တည်ထောင်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို သိခဲ့ရပါတယ်’

ပုရိတောက်က -

‘ဟုတ်ကယ်၊ ခရေအာမခံဌာန တည်ထောင်ခဲ့တာ တစ်ကျိပ်ကျိပ်ဆိုရင် တစ်ဆယ်ကိုးနှစ်ရှိပြီ မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်ပတ်သက်နေသလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ကြာပြီတော့ သိုင်းလောက မဟုတ်ဘဲ ပြည့်စုံမယ်၊ သိကျွမ်းလူတွေလဲ များမယ်လို့ ယူဆပြီး ကျွန်မလာခဲ့တာပါ’

ပုရိတောက်မှာ မိန်းကလေး၏စကားကို နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

သူက တဲ့တိုးသမား တစ်ယောက်ပီပီ မေးလိုက်၏။

‘မိန်းကလေးရဲ့ ကိစ္စကိုပဲ ပြောပါ။ ကျုပ်ဘာကူညီရမလဲ၊ မိန်းကလေးက ဘာသိချင်တာလဲ’

မိန်းကလေးက....

‘ဒီလိုပါရှင် - ကျွန်မက လူတစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းချင်လို့ပါ’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘သူ့နာမည်က စေ့ယမ်းဟုန်လို့ ခေါ်ပါတယ်’

ပုရိတောက် တတိယအကြိမ် မျက်မှောင် ကုပ်သွားလေသည်။

မိန်းကလေးက ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က စတင်ပိုင်းဆိုင်လောကမှာ ကျပ်လည် ကျက်စားခဲ့ပါတယ်၊ အခုဆိုရင် သူ့အသက်ဟာ လေးဆယ်ကျော်ပါပြီ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ ရွယ်တူနီးပါးလောက်ရှိမယ် ထင်ပါတယ်’

ပုရိတောက်က တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး....

‘စွေယင်းဟုန်... စွယ်စုံ သိုင်းသမား ! စွေယင်းဟုန် များ
လားကွယ်’

မိန်းကလေး၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွေး၏။

‘ဟုတ်—ဟုတ်ပါတယ်’

ပုရိတောက်က-

‘ကျုပ်နဲ့မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နဲ့ခေတ်ပြိုင် ပေါ်
လာတဲ့ သိုင်းသမားပဲ၊ ကျုပ်က သူ့လောက် မကျော်ကြား
ခဲ့ဘူး၊ သူဟာ ကျုပ်အထင်ပြောရရင် တောင်ပိုင်းနယ်မှာ-
အတော်ဆုံး သိုင်းသမားလို့ ဆိုရမယ်’

မိန်းကလေးက....

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မသိချစ်တဲ့သူဟာ သူပါပဲ’

‘မိန်းကလေးက ဘာသိချစ်တာလဲ’

‘သူဘယ်မှာ နေထိုင်တယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ’

ပုရိတောက်က ခေါင်းအသာကုပ်လိုက်၏။

‘ခက်တာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်’

‘စွယ်စုံ သိုင်းသမား စွေယင်းဟုန်အကြောင်း ကျုပ်လဲ
သေသေချာချာ မသိဘူး’

မိန်းကလေးမှာ စိတ်ပျက်သွားဟန်ရှိ၏။

ပုရိတောက်က....

‘သူ့နာမည် မကြားရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ၊
သူဟာ ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်ပြီး သိုင်းလောကထဲက ပျောက်ကွယ်
သွားတာပဲ’

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ဒါဆို သူ့ကို ရှာတွေ့ဖို့မလွယ်ဖူးပေါ့’

ပုရိတောက်က....

‘သူ သေပြီလား၊ ရှင်ပြီလားဆိုတာတောင် ကျုပ်ကမသိ
တော့ သူဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိမှာလဲ’

မိန်းကလေးက ထရပ်လိုက်၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ခုလို လာအနှောင့်
အယှက်ပေးမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

သူ့အသံက အားပျော့သံဖြစ်၏။

ပုရိတောက်က....

'ကျုပ် အကူအညီ မပေးနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါမိန်းကလေး
စေ့ယင်းဟုန်အကြောင်း ကျုပ်မသိပေမယ့် မိန်းကလေးစိတ်
ပျက်ပါနဲ့၊ ကျုပ် လူတစ်ဦး ညွှန်လိုက်မယ်၊ သူ့ဆီမှာသွား
ပေးကြည့်ပါ၊ သူက ကျုပ်ထက် စေ့ယင်းဟုန် အကြောင်း
ပိုသိတယ်၊ တစ်ချိန်က သူဟာ စေ့ယင်းဟုန်ရဲ့မိတ်ဆွေပဲ'

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေး၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွား၏။

'ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ'

ပုရိတောက်က....

'သူကတော့ ဝူးကူပတဲ့'

'သူဘယ်မှာ နေတာလဲ'

'ထိုက်စုမြို့မှာပါ'

'ကျွန်မကို အခုလို ကူညီတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါပြီရှင်...ကဲ
ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦး'

'မိန်းကလေးက ဘာကြောင့် စွယ်စုံသိုင်းဆေးစေ့ယင်း
ဟုန်အကြောင်း စုစမ်းရတာလဲ'

မိန်းကလေးကား ပုရိတောက်၏ အခမ်းကို အဖြေ...
မပေးပါ'

ပုရိတောက်အား အရိအသေ ပြုကာ လှည့်ထွက်သွားလေ
သည်။

သို့အတွက် ပုရိတောက်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။

'မပြောချင်လို့ နေမှာပါလေ'

ဟုသာ ဖြေသိမ့်လိုက်၏။

ထိုကိစ္စက သူ့အတွက် အရေး မပါသောကြောင့်လည်း
သူ၏ခေါင်းထဲတွင် မှတ်သားထားမိနေတော့ပါချေ။

လွင်စာပေ

အမွတ် ၁၅/၁၃၈၊ ၆ နေရာ

*

* တောင် ပု မြို့

ရန်၊ ၂၀၀၅

ဝူးကူနှင့်ကျားသစ်စွန်းကူတို့ မြင်းကိုယ်စီဆွဲကာ ခြံဝင်း
ထဲမှ ထွက်လာကြလေ၏။

ထိုအချိန် ခြံဝင်းရွှေ့သို့ ခန်းနားသော မြင်းရထားတစ်စီး
က ဆိုက်ရောက်လာသည်။

ဝူးကူပ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။
'ဘယ်က ညွှန်သည်များပါလိမ့်'

သူသည် မြင်းလှည်းကို စူးစမ်းသလိုကြည့်မိ၏။
မြင်းလှည်းတံခါးပွင့်သွား၏။

မြင်းလှည်းအတွင်းမှ ငယ်ရွယ်ချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို တစ်ခါမျှ မမြစ်ဘူးပါ။

မိန်းကလေးသည် ဝူးကူပနှင့် ကျားသစ်စွန်းဟူ၍အား ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုလိုက်ပြီးနောက်...

ဝူးကူပဆိုတာ ဘယ်သူများလဲရှင်'
ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဝူးကူပ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

'ဝူးကူပဆိုတာ ကျုပ်ပဲ၊ ဒါထက် မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ'

မိန်းကလေးက....

'တော်သေးတာပေါ့၊ အပြစ်မသွားခင် တွေ့ရလို့'

'မိန်းကလေး ကိစ္စရှိလို့လား'

'ဟုတ်ကဲ့....ခရေအာမခံဌာနခေါင်းဆောင် ပုရိတောက်က ဘာဘာဆိုကို ညွှန်လိုက်လို့ပါ'

ကျားသစ်စွန်းဟုတ်ကဲ့....

'နောင်ကြီးဝူ၊ ကိစ္စရှိရင် နေခဲ့တော့၊ ကျုပ်သွားနှင့်မယ်'

ဝူးကူပက မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးက—

'ကျွန်မက စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက်ပဲ ပြောမှာပါရှင်'

ကျားသစ်စွန်းဟုတ်ကဲ့....

'ကဲ....ဒါဆိုလဲ ကျုပ် ဟိုရွှေကပဲ စောင့်တော့မယ်'

သူက အလိုက်တသိပင် ရှောင်ရှားပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝူးကူပက မိန်းကလေးဘက် လှည့်လိုက်ပြီး—

'ပုရိတောက်က ကျုပ်ဆီကို ညွှန်လိုက်တယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

'ဘာကိစ္စများလဲ'

မိန်းကလေးကပြုံးလိုက်ပြီး-

'ဒီလိုပါရှင်၊ ကျွန်မက သူ့ထံမှာ လူတစ်ယောက် အကြောင်းသွားစုံစမ်းခဲ့ပါတယ်၊ သူကသူ့ထက် ဘာဘာ ပို သိတယ်ဆိုပြီး ညွှန်လိုက်လို့ပါ'

ဝူးကူပ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

'ဘယ်သူများလဲ'

မိန်းကလေးက....

'စွယ်စုံတိုင်းသမား စေ့ယင်းဟုန်အကြောင်းပါ'

ဝူးကူပမျက်နှာပေါ်တွင် အရောင်တစ်မျိုး ဖြတ်သန်းသွား သည်။

သူသည် မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

'မိန်းကလေးက စေ့ယင်းဟုန်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ'

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက-

'ကျွန်မက စွယ်စုံတိုင်းသမားစေ့ယင်းဟုန်ရဲ့ သွားချင်း တစ်ယောက်ပါ'

ဝူးကူပက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်၏။

'ဪ... ဪ'

'သူ့ သတင်းစုံစမ်းနေတာပါ၊ သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာ ညွှန်ပြနိုင်ရင် ညွှန်ပြပါရှင်'

မိန်းကလေးက ဘောင် မန်လိုက်သည်။

ဝူးကူပက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'စွယ်စုံတိုင်းသမား၊ စေ့ယင်းဟုန်ရှိတဲ့နေရာကို သိတဲ့လူ ဟာ လောကပေါ်မှာ တစ်ယောက်ပဲရှိမယ်'

မိန်းကလေးက-

'ဘယ်သူများလဲရှင်'

'သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲပေါ့'

'ရှင်'

မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းအစုံ ပွင့်ဟသွား၏။

ဝူးကူပ....

'ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဟာ သိုင်းလောကဆဲက ဇာတ်မြုပ်သွား ခဲ့တာ အတော်ကြာသွားပြီ၊ သူ သေပြီရှင်ပြီဆိုတာလဲ မကြား သိရတာဘူးကွယ်'

မိန်းကလေးမျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်ဟန်မျှ၊ အထင်း
သား ပေါ်ထွက်လာ၏။

ဦးကူပက....

‘သူဟာ ယစ်ထုပ်ဘဝနဲ့ သုံးနှစ်လောက် လေလွင့်ပျက်စီး
ပြီး ခြေဦးတည့်ရာသွားနေခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း သူ့သတင်း
ကို လုံးဝမရတော့တာပဲ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ’

မိန်းကလေးက—

‘ဒါဆို စွယ်စုံသိုင်းသမား စေ့ယင်းဟုန်ရဲ့ သတင်းကို
ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့မရတော့ဘူးပေါ့’

ဦးကူပက....

‘ဒီလောက်လဲ စိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်အားတဲ့အခါ စုံစမ်း
ကြည့်ပါဦးမယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲရှင်’

‘ကဲ—မိန်းကလေး၊ သခြား ဘာကိစ္စများရှိသေးသလဲ
‘မရှိတော့ပါဘူး’

‘ဒါဆို ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး’

‘တုတ်ကဲ့၊ ဘာကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရင်
ခွန့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်’

မိန်းကလေးက ယဉ်ကျေးစွာပြောဆို၍ ဂါရဝပြုလိုက်၏။
ထို့နောက် မြင်းလည်းပေါ်ပြန်တက်သွား၏။

မြင်းလည်းကလည်း ချက်ချင်းပင် ထွက်ခွာသွားလေသည်။
မိန်းကလေးက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် မှုတ်တိုက်လိုက်၏။

ရုပ်ဆိုးဆိုး အတွားအိုက ...

‘သခင်မလေး...အဆစ်မခပြဘူး ထင်တယ်’

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့မရတော့ဘူး’

ရုပ်ဆိုးဆိုး အတွားအိုက....

‘ထို ဘယ်သွားကြဦးမလဲ’

မိန်းကလေးက တစ်ချက် စဉ်းစာ လိုက်ပြီး-

‘ပြန်မယ်၊ ကျွန်မတို့ သူ့အကြောင်း တောင်ပိုင်းတစ်ခွင်
မှာ လိုက်လံစမ်းခဲ့တာ သုံးလပြည့်တော့မယ်၊ မေ့မြန်းခဲ့တဲ့
လူပေါင်းလဲ မနည်းတော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် စေ့ယင်း
ဟုန်ဆိုတဲ့လူဟာ သေသွားပြီနဲ့ တူပါတယ်’

ရုပ်ဆိုးဆိုး အဘွားအိုက-
'အင်းလေ-ဘယ်ကတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ပြောရမှာ
ပေါ့'

* * *

ဥးကူပသည် မြင်းလည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ဝေး
မော ကြည့်ပြီးမှ မြင်းပေါ်ခုန်တက်လိုက်၏။
သူသည် ကျားသစ်စွန်းဟူနှင့်အတူ မြင်းကို ရပ်ဘောင်
တန်းကာ စီးလာခဲ့၏။
ကျားသစ်စွန်းဟူက-
'နောင်ကြီး ဝူး၊ တည်ငြိမ်နေပါလား။ ဘာများဖြစ်နေ
ကလဲ'

ဥးကူပက-

'ဪ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ စောစောက မိန်းကလေး
ဘာမေးတော့မှပဲ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အကြောင်း သတိရ
ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါ'

ကျားသစ်စွန်းဟူက -

'ကျုပ် စပ်စုတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ စောစောက မိန်း
ကလေးက နောင်ကြီးဝူးကို ဘာတွေလာမေးတာလဲ၊ မပြော
နိုင်ရင်တော့ နေပါစေ'

ဥးကူပက-

ပြောလို့ရပါတယ်၊ ဒါဟာ ကွယ်ဝှက်ထားစရာကိစ္စလဲ
စိတ်ပါဘူး'

ကျားသစ်စွန်းဟူက နားထောင်လိုက်၏။

ဥးကူပက-

'သူတို့က စွယ်စုံသိုင်းသမား စေ့ယမ်းဟုန်အကြောင်းလာ
စမ်းကြတယ်၊ စေ့ယမ်းဟုန်ဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေပဲ သူ့ကို
ပြောလဲ သိမှာပေါ့'

‘သိပါတယ်ဗျာ’

‘အေး... ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ကျုပ် အလွန်လေးစားတဲ့ လူပဲ။ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ဟောဒီ တောင်ပိုင်းနဲ့ မှာတော့ ပြိုင်ဘက်မရှိဘူးလို့ ကျုပ် အတတ်ပြောရဲတယ်ဗျာ’

ကျားသစ်စွန်းဟူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ တောကံခံပါတယ်’

‘အေး... ဒီလူဟာ ယစ်ထုပ်ဖြစ်ပြီး တဝပျက်ခဲ့တယ် ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်တေး မိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ အခုခေ့ယင်းဟုန်ဟာ ဘေးပြန် တူပါတယ်ဗျာ’

ကျားသစ်စွန်းဟူက ပြုံးသွားပြီး...

‘စေ့ယင်းဟုန် မလေသေးဘူးဗျာ’

ဝူးကူပက အံ့အားသင့်သွားပြီး...

‘ဟုတ်သား’

ကျားသစ်စွန်းဟူက...

‘ဟုတ်တယ် သူဟာ ယစ်ထုတ်ဘဝနဲ့ပဲ ရှိသေးတယ်’

‘ခင်ဗျား တယ်လိုသိသလဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ကျုပ်သူ့ကို မမျှော်လင့် တွေ့ခဲ့လို့ပေါ့ဗျာ’

‘ဟာ’

ဝူးကူပ ဝမ်းသာသွား၏။

‘သူ-သူဘယ်မှာလဲ’

ကျားသစ်စွန်းဟူက....

‘မသိဘူး’

ဝူးကူပက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ကျားသစ်စွန်းဟူက....

‘သူ့ကို အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့တာ ရုတ်တရက် ကျုပ်သူ့ကို လုံးလုံးမမှတ်မိဘူး။ ပြီးမှမှတ်မိတာ သူက စေ့ယင်းဟုန်မဟုတ်ဘူးလို့ငြင်းပြီး ထွက်သွားတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့်သူဟာ စေ့ယင်းဟုန်ဆိုတာ ကျုပ် အတတ် ပြောရဲပါတယ်’

ဝူးကူပက—

‘ဒီလူဟာ သူ့ဘဝကိုသူ အရှုံးပေးသွားတာ ဆိုတာပဲ။ တစ်ကယ်ဆိုရင် သူဟာ တောင်ပိုင်းသိုင်းလောကမှာ အလွန် ဩဇာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာသေချာတယ်’

ကျားသစ်စွန်းဟူက...

‘ဘာပဲပြောပြော ဆူ ရဲ့သိုင်းပညာလျော့မသွားသေးဘူး
အဲဒီနေ့က သူဟူးကျပ်ကို အလွယ်တကူပဲ မျက်ခြည် ပြု
သွားနိုင်တယ်ဗျ’

ဝူးကူပက—

‘ဒါဆို သူ့ အကြောင်းစံစမ်းလို့ရနိုင်ပါသေးတယ်’

‘နောင်ကြီး ဝူကူစုံစမ်းမလို့လား’

ဝူးကူပက—

‘ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ကျပ် ပြန်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်’

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး စကားစပြတ်သွားကြ၏။

မြင်းကိုသာ အသေခံရရင်း ခရီးဆက်နေကြလေတော့
သည်။

* * *

ယန်ကျီးမြို့၏အနောက်တောင်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ် နီးပါ
ခန့်အကွာတွင် မြို့ကလေးတစ်မြို့ရှိ၏။

ထိုမြို့ကလေးသည် အနောက်တောင်ဘက်တွင် ယန်ကျီး
မြို့နှင့်အနီးဆုံးသော မြို့ကလေး တစ်မြို့လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ယန်ကျီးမြို့သို့ အနောက်တောင်ဘက်အရမ်းမှ လာရောက်
ကြသူများသည် ယန်ကျီးမြို့မရောက်မီ ဤမြို့ကလေးတွင်ခရီး
တထောက်နားတတ်ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤမြို့ကလေးတွင် စားသောက်ဆိုင်
နှင့် တည်းခိုခန်း အများအပြားရှိနေပေသည်။

ထိုမြို့ကလေးတွင် အိမ်ခြေခုနစ်ရာကျော်ခန့်သာရှိ၏။

သို့ရာတွင် စားသောက်ဆိုင်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်နှင့်
တည်းခိုခန်း တစ်ဆယ်နှစ်ခုတိတိဖွင့်လှစ်ထားပေသည်။

ခရီးသွားများအပေါ် မှီခိုကာ ယခုကဲ့သို့ ဖွင့်လှစ်ထား
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်အနက် နံပါတ်
တစ်နေရာတွင်ရှိသော စားသောက်ဆိုင်မှာ ပန်းတစ်ရာ စား
သောက်ဆိုင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

* * *

ပန်းတစ်ရာ စားသောက်ဆိုင် ...။

ပန်းတစ်ရာစားသောက်ဆိုင်သည် မြို့လယ်မင်းလမ်းမပေါ်တွင် တည်ရှိ၏။

နှစ်ထပ်အဆောက်အဦးဖြစ်၏။

နှစ်ထပ်စလုံး စားသောက်ခန်းမအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ထား၏။

ပန်းတစ်ရာ စားသောက်ဆိုင်၏ ခမ်းကျင်းထားမှုမှာ အလွန်ပင်သပ်ယပ်သန့်ရှင်းလှပေသည်။

စားသောက်ဆိုင်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်အနက်အကောင်းဆုံးနံပါတ်တစ်နေရာကို ရယူနိုင်ခြင်းသည် သပ်ယပ်သန့်ရှင်းမှုထက်စာတည်းကြောင့်မဟုတ်ပေ။ ထိုအချက်ကလည်း တစ်ချက်အပါအဝင်ဖြစ်၏။

ပန်းတစ်ရာ စားသောက်ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးကလေးများကလည်း သွက်လက်ပြီး ဖော်ရွေလှ၏။

ဟင်းလျာများကလည်း အလွန်ပင်အရသာရှိလှ၏။

ပိကင်းနေပြည်တော်မှ ဟင်းလျာလက်ရာထက်ပင်ကောင်းလှသည်ဟုလည်း ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။

ဤမျှမကသေးပါ။

ပန်းတစ်ရာအရက်ကလည်း စားသောက်သူများကို ဆွဲဆောင်ထား၏။

ပန်းတစ်ရာအရက်သည် ဤစားသောက်ဆိုင်၏ မူပိုင်အရက်ဖြစ်သည်။

ထိုပန်းတစ်ရာအရက်မျိုးကို အခြားမည်သည့်နေရာတွင်မှ ရရှိမည် မဟုတ်ပါ။

ထိုအချက်များကြောင့်လည်း ဤပန်းတစ်ရာစားသောက်ဆိုင်သည် ဤမြို့ကလေးရှိ စားသောက်ဆိုင်ပေါင်းများစွာအနက် နံပါတ်တစ်နေရာတွင် တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့...နံပါတ်တစ် နေရာတွင်ရှိသော်လည်း သူ၏ စားသောက်ဆိုင်မှ ဈေးနှုန်းများသည် သိပ်မကြီးမြင့်လှပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း ပန်းတစ်ရာစားသောက်ဆိုင်တွင် လူပြတ်သည်ဟု မရှိခဲ့ပါချေ။

ယနေ့—

နံနက်စာ စားသောက်ချိန်ဖြစ်သည်။

ပန်းတစ်ရာစားသောက်ဆိုင်ရွှေ မြင်းတင်းကုပ်တွင် မြင်း
များ ပြည့်ကြပ်နေ၏။

စားသောက်ခန်းမတွင်လည်း လူအကော်များများပင် ရှိ
နေ၏။

ခရီးသွားများဖြစ်ဟန်တူ၏။

ထေထေချာချာကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် စားသောက်ခန်းမ
၏ထက်ဝက်မျှတွင် လူစုများ ကိုယ်အစုနှင့်ကိုယ်ရှိနေ၏။

သူတို့အချင်းချင်းစကားပြောသလို တစ်ဝိုင်းနှင့်တစ်ဝိုင်း
လည်း လှမ်း၍ ပြောဆိုနေကြ၏။

အားလုံး၏ စကားသံများကြောင့် စားသောက်ဆိုင်
အတွင်း ဆူညံနေပေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ဝတ်စုံများကို သပ်သပ်ယပ်ယပ်ဝတ်
ဆင်ထားကြ၏။

လူတိုင်းတင် လက်နက် တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးပါကြ၏။
သူတို့အားမြင်လိုက်သည်နှင့် သိုင်းသမားများဖြစ်ကြောင်း

သိသာပေသည်။

ထိုစဉ်...မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြင်းငါးကောင်သည် ပန်းတစ်ရာစားသောက်ဆိုင်ရွှေ၌
ရပ်တံ့သွား၏။

အားလုံး၏ မျက်လုံးများက ဆိုင်ရွှေသို့ ကျရောက်သွား
သည်။

အပြာရောင် တူညီဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော လူငါးဦး
မြင်းပေါ်မှ ခုန့်ဆင်းလာကြသည်။

ထိုလူငါးယောက်အနက် တစ်ယောက်သာအသက်ငယ်ပြီး
ကျန်လူများက အသက်လေး ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်များ ဖြစ်ကြ
သည်။

အသက်သုံးဆယ်ခန့် လူထွားတစ်ဦးပါလာပြီး ထိုလူရွယ်
က ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

လူရွယ်က ဦးဆောင်ကာ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာ
ကြသည်။

တံခါးဝနှင့် အနီးဆုံးစားပွဲမှ သိုင်းသမားတစ်ယောက်
က...

‘မင်းသားလေး ကွင်လိမ်ပါလား။ ဒီတစ်ခါ မင်းသား
လေးက ဦးဆောင်လာတယ်ထင်ပါရဲ့’

လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။
ကွင်လိမ်က...

‘ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေက ကျွန်တော်ကို တာဝန်ပေးလိုက်လို့ပါ’

ကွင်းလိမ်သည် တောင်ပိုင်းနယ်တွင် ထင်ရှားသော သိုင်းအဖွဲ့အစည်းများအနက် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သော ဝံပုလွေတောင်ကုန်းမှပင်ဖြစ်သည်။

ကွင်းလိမ်သည် စားသောက်ဆိုင်အတွင်း ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

စားသောက်ခန်းမအလယ်ရှိ စားပွဲဘစ်လုံးတွင် အဘိုးအိုသုံးယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်သွားသည်။

ထိုအဘိုးအိုသုံးယောက်မှာ တောင်ပိုင်းနယ်မှ သိုင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သုံးဦးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလူဦးသည် ...

အလယ်မှလူသည် ဖုမ်သားစုခေါင်းဆောင် ဖူချိန်စိမ်းသည်။

ညာဘက်မှလူသည် ဓားရဲတိုက်သခင် တင်ရှင်းဖြစ်၏။ ဘယ်ဘက်မှလူမှာမူ မြင်းဖြူကျေးရွာမှ ကျင့်စန်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအဘိုးအိုသုံးယောက်စလုံး တောင်ပိုင်းနယ်တွင် ကျော်ကြားသူများ ဖြစ်ကြ၏။

ပမ်းသားလေး ကွင်းလိမ်က အဘိုးအိုသုံးယောက်ထံ လျှောက်သွားပြီး အချိအသေပြုကာ နှုတ်ဆက်သည်။

‘မင်းအမေကော နေကောင်းရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အခု မင်းက သူတို့ကိုယ်စားလာတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဖေဖေက ဝံပုလွေတောင်ကုန်းပေါ်က ဘယ်မှမသွားတော့ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်ပဲ လာခဲ့ရတာပါ’

‘ကဲ...လား၊ ကျုပ်တို့ဓားပွဲမှာထိုင်’

ကွင်းလိမ်က....

‘အခုလို ချီးမြှင့်တာကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော်ထိုင်ဖို့ မဝံ့ပါဘူး’

မှန်သည်။ တောင်ပိုင်းနယ် အကျော်အမော်များနှင့် သူက ယှဉ်ထိုင်ရန် မသင့်ဘော်သည့် မဟုတ်ပါသား။

မြင်းဖြူကျေးရွာနှင့် ကျွတ်စန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘ဟား...ဟား...ဟား ကွင်းလိမ်မင်းက မင်း ဖခင်ကိုယ်စား တာဝန်ယူနေရပြီပဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ထိုင်ဖို့ အပြစ်မတင်ပါဘူးကွ၊ လာစမ်းပါ’

ဟု အတင်ခေါ်လိုက်၏။
မင်းသားလေး ကွင်းလိန်လည်း မငြင်းသာတော့ပါ။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးတို့ကထိုင်ဆိုလဲ ထိုင်ပါမယ်’
သူ၏ အဖော်ငါးဦးမှာမူ သီးခြားစားပွဲတွင် သွားရောက်
ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

မင်းသားလေး ကွင်းလိန်ကမူ ကျင့်စဉ်းတို့နှင့်အတ္တ ထိုင်
လိုက်၏။

သို့သော် သူ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေ၏။
သူ အရက်ကောင် မသောက်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

ဤမှိုကလေးထောက်ခိုက် ပန်းတစ်ရာအရက်ကို အဝ
သောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ယခုမူ သူ မည်သို့ အရက်သောက်ရမည်နည်း။

ဓားရဲတိုက်သခင် ထင်းရှင်က....

‘ဟေ့—မင်းတို့ နယ်ထဲမှာ ပန်းသီး အရက်တစ်မျိုးပဲ
ရောင်းရဆုံး မဟုတ်လားကွ’

ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်၏။

မင်းသားလေး ကွင်းလိန်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ သွားပြီး—

‘ဟုတ်ကဲ့’

ထင်းရှင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး—

‘ဒါဆိုရင် မင်းက ဒီရောက်မှ ပန်းတစ်ရာ အရက် ကို အဝ
သောက်မယ်လို့ စိတ်ကူးလာသလား?’

ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

ကွင်းလိန်က အားနာပြုံးပြုံးကပြောပြီး—

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဟု ဝန်ခံလိုက်၏။

သူ၏ ဝန်ခံစကားကြောင့် အတုအတို သုံးယောက်လုံးက
ရယ်မောလိုက်ကြပြီး—

‘ဒီမှာ ကွင်းလိန်၊ မင်း ကျုပ်တို့ကို အားနာပြုံးမသောက်ဘဲ
မနေနဲ့၊ ကဲ-ကျုပ်တို့နဲ့အတူ မသောက်ဘဲ မင်း ကြိုက်ရာမှာ
သွားသောက်ချင် သောက်ပါ’

ထင်းရှင်က ပြောလိုက်၏။

ဖူချန်စိမ်းက—

‘အို-တခြားဝိုင်းပြောင်းမနေနဲ့၊ ဘောဒီမှာ ပန်းတစ်ရာ
အရက် အဆင်သင့်ရှိတယ်၊ မင်း ကြိုက်သလောက်သောက်၊
ဖျော်ပျော်ပါးပါး၊ တို့တစ်တွေအားလုံးမှာ ဘာမှ ကိစ္စပါ
စာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးမှ ယန်ကျိုးကို အတူသွားကြတာပေါ့
ကွာ’

ဟု ခုခိုပေးလိုက်၏။

လွင်စာဝေ

၁၉/၁၃၁၊ ၆ ဝေ

တောင် ၄ မြို့

ရက် ၂၀၅၅၅

သူ ကိုယ်တို့ပင် မင်းသားလေး ကွင်းလိန်အတွက် အရက်
ငဲ့ပေးလိုက်၏။

ကွင်းလိန် စိတ်သက်သာသွား၏။

သူသည် တစ်နေ့တွင် ဝံပုလွေတောင်အဖွဲ့၏ အရှင်သခင်
ဖြစ်လာမည် မှန်သော်လည်း ယခု အဘိုးအို သုံးယောက်ကိုမူ
ဗန်းတူမသားဝံ့ပါ။

ထိုအဘိုးအိုသုံးယောက်အား သူ့ဖခင်ကပင် လေးစားရ
သည် မဟုတ်ပါ။

မင်းသားလေး ကွင်းလိန်းရှာ ဖန်ဆောင်မနေတော့ပါ။
သူသည် ပန်းတစ်ရာအရက်ကို မော့ပြလိုက်၏။

ချိုပြင်းသော အရသာက လည်ချောင်းအတွင်း ရှုတစွာ
ဝင်သွား၏။

သင်းပျံ့သော ရနံ့ကလည်း နောက်တစ်ခွက်သောက်ရန်
ဖိတ်ခေါ်နေ၏။

သူသည် ပန်းတစ်ရာအရက်အိုးကိုယူကာ နောက်တစ်ခွက်
ဝံ့ထည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

‘ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်သိလိုပါသလား၊ ကျုပ်နဲ့ ဧစ္စတံ
သူတိုင်းဟာ မိမိတဝရှေ့ရေးကို ကြိုတင် သိခွင့်ရစေရမယ်
အသံက ကြည်လင်ပြတ်သားလှ၏။

အသံသာ ကြားရသည် လူကို မတွေ့ရသေးပါ။

မင်းသားလေး ကွင်းလိန် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ဆိုခွေ
လမ်းမသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

စားသောက်ဆိုင်နှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းမှ လူတစ်ယောက်
တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ထိုလူသည် ဖြူဆွတ်သော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ကျောတွင် အလံဝယ်တစ်လက်စိုက်ထား၏။

ထိုအလံပေါ်တွင် စားလုံးများထင်ရှားစွာ ရေးထား၏။

သို့ရာတွင် ထိုလူသည် စားသောက်ဆိုင်နှင့် အတော်ပင်
အလှမ်းကွာဝေးနေသည့်အတွက်ကြောင့် စားလုံးများအား
ဖတ်မရသေးပါ။

ထိုလူ၏ အသံကိုမူ ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ကြားရသဖြင့်
ထိုလူသည် အတွင်းအား ကော်ဇင်းမုန်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်
ကြောင်း သိရှိလိုက်၏။

မားရဲတိုက်သခင် ထင်းရှင်က-

‘ဗေဒင်ဆရာ ရဲရှင်းပဲနေမှာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပူချန်စိမ်းက...

‘တောင်ပိုင်းနယ်မှာ ဗေဒင်ဆရာ ရဲရှင်း တစ်ယောက်ပါရှိပါတယ်။ သူကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး’

ထိုစဉ် အဖြူရောင်အရိပ်သည် လျှင်မြန်စွာပင် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မင်းသားလေး ကွမ်းလိန်က လှမ်းကြည့်၏။

ဗေဒင်ဆရာ ရဲရှင်းမှာ သူ့ ထက်အနည်းငယ်သာကြီးမည်ပုံဟန်ရှိ၏။

ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဗေဒင်ဆရာ ရဲရှင်းသည်စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။

ထို့နောက် သူက ကြည်လင်ပီသစွာ ပြောလိုက်၏။

‘အိုလူတွေ အတော်များပါလား အတော်ပဲ ကျုပ်က ပန်းတစ်ရာ အရက်တစ်ခွက်ပဲတိုက်ပါ။ အထူးလျော့စေချင်တယ်။ တစ်ဦးတည်း ကိုပဲ ကျုပ်ကဟောပေးပါမယ်’

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က...

‘ဗေဒင်ဆရာ၊ ကျုပ်အရက်တိုက်မယ်ဗျို’ ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ရဲရှင်း၏မျက်နှာ ဝမ်းပသွား၏။

‘ကောင်းပြီ ဒီနေ့အဖို့ ခင်ဗျားကံအကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျုပ် တစ်ဦးတည်းဟောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာဗျ’

သူသည် ထိုသိုင်းသမားထံသို့ လျှောက်သွား၏။

ထို့နောက် သိုင်းသမားလှမ်းပေးသောအရက်ခွက်ကို သူ မော့ချလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် သိုင်းသမားအား စူးရှတောက်ပသော လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် တာမျှမပြောသေးဘဲ ခေါင်းတစ်ခါခါ လှုပ်

အတန်ကြာမှ—

ခက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားကိုကြည့်ရင်း ခင်ဗျား အကြောင်း ချစ်တဲ့ ဟောဒီတောင်ပိုင်းတစ်နယ်လုံး အရေးကိုသာမြင်တယ်’

၅၂ နိ နန္ဒကျော်သူ

သူ၏ ကြည်လင်ပြတ်သားသော စကားသံသည် စားသောက်ဆိုင်တွင်းမှ ဆူညံနေသောစကားသံများကို ဖုံးလွှားကာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဗေဒင်ဆရာ ရဲရှင်း၏ စကားကြောင့် စားသောက်ခန်းကြီး၏ အတွင်းရှိ စကားသံများ ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

အားလုံးက အလိုလိုပင် ရဲရှင်း၏စကားကို နားစွင့်စားသွားကြ၏။

ရဲရှင်းက မျက်စိမှိတ်စား၏။

လက်နှစ်ဘက်ကို လေထဲတွင်တင်ပေးလိုက်၏။

‘အားလုံး သတိထားကြ၊ သတိထားကြ တောင်ပိုင်းမှာ အနီရောင်ဖုံးလွှမ်းနေတယ်။ ဒါဟာ ဆွေးထွက်သံယဉ်းနီမိတ်ပဲ မကြာမီမှာ တောင်ပိုင်းနယ်အတွင်း ဒုက္ခဘေးကြီး ကျရောက်လာလိမ့်မယ်’

သူ၏အသံက ဟိန်းထွက်လာ၏။

ထို့နောက်သူသည် မျက်စိဖွင့်လိုက်၏။

အချုပ်အချယ်မဲ့ တံဆိပ်တော် (၁) နိ ၅၃

စားသောက်ဆိုင်တွင်းမှ လူများကို ဦးညွှတ်လိုက်၏။

ရဲရှင်း၏ နိမိတ်ဖတ်စံကားကြောင့် အားလုံးမျက်နှာပျက်

မြို့စားကြီး၏ ဓမ္မဒေသနာပျက် သွားမည့်သူများအဖို့ ယခုလို အားလုံးသာ နိမိတ်စကားကို ကြားရသောကြောင့် ရစ်

မင်းသားလေး ကွင်းလိန်မှာလည်း ထိုစကားကြောင့် ခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီစကားပြောရတာလဲ’

ဟု လှမ်းမေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာ ရဲရှင်းက မင်းသားလေးကွင်းလိန်ဘက်လှည့် လိုက်ပြီး-

ကျုပ်အာရုံထဲမှာ ဒီအတိုင်းမြစ်တယ်’

ကျုပ်မယုံဘူး’

ကျုပ်ကလဲ ယုံကြည်ရမယ်လို့ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အားလုံးသတိထားနိုင်အောင် သတိပေးတာပါ’

ပေဒင်ဆရာ ရဲရှင်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဆိုဝါ
ချာနေလှည့်ထွက်သွားသည်။

သို့သော် စားသောက်ဆိုင်ရွှေသို့ ရောက်သောအခါ
လှမ်းမျှားရပ်တန့်သွားရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို
မင်းသားလေးကွင်းလိန်သည် သူ၏ရွှေသွားရာ လမ်း
ဆိုထားသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပေဒင်ဆရာရဲရှင်းက မင်းသားလေး ကွင်းလိန်ကို
လိုက်၏။

ကွင်းလိန်ကလည်း ပေဒင်ဆရာရဲရှင်းကို စူးစူးစို
ပင် ကြည့်နေ၏။

ပေဒင်ဆရာရဲရှင်းက....

‘ကျုပ်ဒီကနေ့အဖို့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဟောပြောဖို့
ထားတယ်။ ဒါကြောင့်...ဒီကနေ့ ပေဒင်မဟောနိုင်
ဘူး’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကွင်းလိန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားဆီကလဲ ပေဒင်မမေးပါဘူး’

ပေဒင်ဆရာရဲရှင်းက—

‘ဒါဆို ကျုပ်ရွှေက ဖယ်ပေးပါ’

ကွင်းလိန်က—

‘ကျုပ်မေးတာကို ခင်ဗျား ဖြေပြီးကာနဲ့ သွားခွင့်ပြုမှာ
ပါ’

‘ကျုပ်ပြောပြီးပြီ၊ ဒီကနေ့ ပေဒင်ထပ်မဟောတော့ဘူးလို့’
‘ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားကို ပြောပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျားကို ပေဒင်
မေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့’

ပေဒင်ဆရာက သက်ပြင်းချလိုက်ကာ....

‘ခင်ဗျားက ဘာမေးမလို့လဲ’

ကွင်းလိန်က—

‘တောင်ပိုင်း သိုင်းလောကအတွက် ဒုက္ခတွေ့တော့မယ်
ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘာကြောင့်...ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ’

ပေဒင်ဆရာက...

'ကျုပ် အာရုံက...'

'လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ဒါတွေ ကျုပ်မယ့်ဘူး'

'မင်း မယ့်ချစ်မယ့်နဲ့ပေါ့'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မယ့်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်...ခင်ဗျားဟာ ဒီစကားပြောချင်လို့ ဒီစားသောက်ဆိုင်ထဲကို တမင် ဝင်လာတာလို့ ကျုပ်ပြောရဲတယ်'

ပေဒင်ဆရာက—

'အလို...ပေဒင်ဆရာကို ပေဒင်ပြန်ဟောနေပါလား'

ကွင်းလိန်က—

'ခင်ဗျားစကားကောင်းကောင်းပြောပါ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့ ဒီစကားပြောရသလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ဒီကိစ္စကိုတစ်နည်းနည်း သိရှိထားသလား'

ပေဒင်ဆရာကပြုံးလိုက်ပြီး—

'ကျုပ်တာမှ မသိပါဗျာ၊ အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ အတိုင်းပြောပြတာပါ'

ကွင်းလိန်မျက်နှာတင်းမာသွား၏။

'ခင်ဗျား ဒီကိစ္စရဲ့အခြေကို ကျုပ်ကျေနပ်အောင် မပြောနိုင်ရင်ဒီကထွက်သွားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့'

ဟု အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

ပေဒင်ဆရာရဲရှင်းက မဲ့လိုက်ပြီး....

'ဒီလိုရန်လိုနေလို့ရှိရင် သိုင်းလောကအတွက် ပိုဆန္ဒထပ် ရှိတော့မှာပေါ့၊ ကျုပ်စကားကိုနားထောင်ပါ၊ သတိအပြည့်နဲ့ ရန်သူကိုရှာပါ၊ ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးလို့တော့ အပိုပဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်သွားလမ်းကို မင်းက မဟန့်တားနိုင်သေးပါဘူး'

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

မင်းသားလေးကွင်းလိန်သည် ချက်ချင်းပင် လက်ငါးချောင်းဖြင့် ပေဒင်ဆရာရဲရှင်း၏ပခုံးကို ကုပ်ဆွဲလိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဗေဒင်ဆရာရဲရှင်းသည် ငါးတစ်ကောင်ပမာ
သူ့တိုက်ကွက်အတွင်းမှ လျှော့ခနဲထွက်သွား၏။

မင်းသားလေးကွင်းလိန်က ချက်ချင်းပင် ပြေးလိုက်ရန်
ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် ဗေဒင်ဆရာရဲရှင်းသည် အဝေးသို့ ရောက်ရှိ
သွားပြီ ဖြစ်၏။

ကွင်းလိန်ရန်ထိတ်သွား၏။
ရဲရှင်း၏ ကိုယ်ပေဘုပညာသည် သူ့ထက်များစွာ သာလွန်
နေ၏။

သိုဝ်းပညာလည်း မြင့်မားမည်ဟန်ရှိ၏။
အကယ်၍ ရဲရှင်းသည် ရန်သူဖြစ်ခဲ့လျှင်...
ကွင်းလိန်၏ရစ်ထဲပီ အတော်ပင်လေးလံသွား၏။
ထိုစဉ် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဗေဒင်ဆရာရဲရှင်းဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေကို တတ်နိုင်တဲ့
ဘက်က နှိမ်နင်းဟန့်တားနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့
နေစက် လိုက်မနေပါနဲ့ တွင်းလိန်

စားရဲတိုက်သခင်တစ်ဦးရှု၏အသံပင်ဖြစ်၏။
ကွင်းလိန် သက်ပြင်းချကာ စားသောက်ဆိုင်အတွင်း ပြ
ဝင်လာခဲ့၏။
သူသည် ပန်းတစ်ရာအရက်ကိုပင် စားသောက်ချင်စိတ်
မရှိတော့ပါချေ။

* * *

ရှစ်လ၊ သုံးရက်နေ့...
အရှက်ဦး၏ အလင်းရောင်ပင် မထွက်သေးပါ။
သို့ရာတွင် ယန်ကျိုးမြို့စားဂေဟာ၏ အခန်းတိုင်း
ပီးများ လင်းနေပြီဖြစ်၏။

ယန်ကျီးမြို့စားကြီးမှာလည်း စောစောစီးစီး အနှိုးခံလိုက်
ရသဖြင့် အိပ်ရာမှ ထလာခဲ့၏။

ထိုအခါ သူ၏ရဲတိုက်အတွင်း ခန်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထား
သည်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

မြို့စားကြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

သူ၏ ရဲတိုက်အတွင်း၌ ညွှန်ခံပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပရန် ပြင်
ဆင်သည်ကို သိရှိလိုက်၏။

‘ဘ ညွှန်ခံပွဲ ကျင်းပမလို့ပါလိမ့်’

သူသည် ညွှန်ခန်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာ၏။
ထိုစဉ်... သူ၏ ငယ်သားတစ်ဦး ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း
ခရီးအဆေးပြုလာ၏။

မြို့စားကြီးက...

‘ဟေ့... ခိုကျင့်ကော ဘယ်မှာလဲ’

ငယ်သားက-

‘ရဲတိုက်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ စီမံနေပါတယ် မြို့စားကြီး’
မြို့စားကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ရဲတိုက်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်
ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

သူ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား၏။

မြက်ခင်းပြင်ထဲတွင် စားပွဲကုသားထိုင်များခင်းကျင်းနေ
ကြ၏။

ခိုကျင့်သည် ငယ်သားများကို စီမံကွပ်ကဲနေ၏။

ထိုသို့ စီမံကွပ်ကဲနေရာမှ မြို့စားကြီးကို တွေ့သောအခါ
ချက်ချင်း အနီးသို့ လျှောက်လာ၏။

မြို့စားကြီးက-

‘ခိုကျင့်-မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထို့ဝေးမှာမှာ ဘာ
ညွှန်ခံပွဲ ကျင်းပမလို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ခိုကျင့်က ပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက်-အိတ်ထဲမှ အထုပ်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူ
ကာ မြို့စားကြီးအား လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ရိုရိုဆေးဆေးပေးလိုက်
သည်။

မြို့စားကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်လျက် ခိုကျင့်ပေးသော
အထုပ်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

အထုပ်ကလေးမှာ လေးလက်မပတ်လည်ခန့်ရှိပြီး အနီ
ရောင်စက္ကူစပြင့် ပတ်ထား၏။

ထိုစက္ကူပေါ်တွင် စာလုံးများ ရေးသားထား၏။

နှစ်ခြောက်ဆယ်ပြည့်မှသည် အသက်ရာကျော်တိုင်
အောင် အားလုံးကို ဦးဆောင်အုပ်ချုပ်သွားနိုင်ပါ
စေ။

အိမ်တော်ထိန်းရိက္ခာ။

မြို့စားကြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

‘ရိ...ရိက္ခာ’

ရိက္ခာက....

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကနေ့ဟာ ရှစ်လ၊ သုံးရက်နေ့၊ မြို့စား
ကြီးရဲ့ နှစ်ခြောက်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ပဲ’

မြို့စားကြီးက....

‘ဒီအတွက် မင်းက ညွှန်ပုံကျဉ်းပမ္မိ စီစဉ်နေတာပေါ့
ကုတ်လား’

ရိက္ခာက—

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ငါက ညွှန်ပုံမလုပ်ချင်တာ မင်း သိခဲ့လားနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မြို့စားကြီးက ညွှန်ပုံမလုပ်ချင်ပေမယ့် ဒီက
နေ့ပွဲကို တက်ရောက်ဖို့ တောင်ပိုင်းနယ်တစ်ခုက သိုင်းလော
ကသားတွေ မြို့စားကြီးတွေက ဟောဒီ ယန်ကျိုးကို ရောက်
နေကြသလို လာလဲလာနေကြပါတယ်၊ ဒီနှစ် ပိုပြီးတောင်
များမယ်လို့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းထားပါတယ်’

မြို့စားကြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ရိက္ခာက ရယ်မောလိုက်၏။

‘ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ညွှန်ပုံတွေအတွက် ကျုပ်
အစစအရာရာ ပြစ်ဆင်ပြီးပါပြီ၊ မြို့စားကြီးကသာ ညွှန်ပုံ
ပြင်ပါ၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ညွှန်ပုံတွေရောက်လာမှာ၊ လူချင်....
လာဦး’

သူက ပြောရင်း လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

စားပွဲများ ခဏီးကျင်းနေသူများကြားထဲမှ လူရွယ်တစ်
ယောက် ချက်ခြမ်းရောက်ရှိလာလေသည်။

လူချင်းသည် အသက်သုံးဆယ်ပင် မပြည့်သေးပါ
ရီကျင့်က-

‘ကဲ လူချင်း၊ မြို့စားကြီးတို့ခေါ်သွား၊ အဝတ်အစား
လဲလှယ်ပေးပါ၊ ပြီရင် ညွှန်ခန်းမှာအသင့်စနည်း၊ ညွှန်သည်
များလာမှ မြို့စားကြီးဆီကို အကြောင်းကြားပေး၊ ဟုတီ
လား’

‘ဟုတ်ကဲ...အိမ်ထောင်ထိန်း’

လူချင်းသည် မြို့စားကြီးအားခေါ်ကာ ရဲတိုက်အတွင်း
ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်သည် ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ ငြိမ်
သက်စွာဖြင့် ဖြန့်ဆင်းလျက် ရှိနေ၏။

ကျေးဇူးငှက်သာရဏာတို့၏ အသံကလည်း နံနက်ခင်းနှင့်
ညိုက်ဖက်စွာပင် သာယာလှပေသည်။

နွေသစ်၏ အစ-

အရာရာသည် လှပ၍နေတော့သည်။

နေရောင်ခြည်သည် ကြီးမားသော ရဲတိုက်တစ်ခု၏ တံခါး
ခြေရင်းသို့ ကျရောက်နေ၏။

ထိုကြီးမားသော ရဲတိုက်ကြီးကား ယန်ကျိုးမြို့စားဂေဟာ
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယန်ကျိုးမြို့အဝင်ဝရံ ကျယ်ဝန်းသော ကွက်လပ်အတွင်း၌
သည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ရဲတိုက်ကြီးအား မြင့်မားသော အုတ်တံတိုင်းဖြင့် ကာရံ
ထား၏။

ထိုအုတ်တံတိုင်းကြီးတွင် တံခါးပေါက်တစ်ခုသာ ရှိ၏။
သစ်အားတံခါးမကြီး ဖြစ်၏။

လက်ရာမြောက်စွာ ပြုလုပ်ထားသော တံခါးချပ်ကြီး
ဖြစ်၏။

ယနေ့နံနက်တွင်မူ ရဲတိုက်၏ တံခါးနှစ်ချပ်စလုံး ဖောင်း
လောင်းဖွင့်ထားပေသည်။

တံခါးတောင် အသစ်ချပ်ချွတ်ဝတ်စုံများ တော်ဆင်ထား
သော လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦးကလည်း ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထား
နို့ ရှိနေ၏။

ထိုလူကား ဤမြို့စားဂေဟာ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး စုကျွတ်
ပင် ဖြစ်သည်။

ရီကျင့်၊ ခုံကျင့်နှင့် လူချင်းတို့ သုံးယောက်ကား မြို့စား
ကြီး၏ အထူးအထူးဆုံး လူသုံးယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခုံကျင့်သည် နေရောင်ခြည် ထွက်ပေါ်ချိန်မှစတင်၍ ညွှန်
သည်များကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်နေရ၏။

နံနက်လင်းသည်နှင့်ပင် သိုင်းလောကသားများ၊ မင်း
ထမ်းများ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာကြသည် 'မဟုတ်ပါ
လား။

မြို့စားကြီးသည် ရဲတိုက်အကွင်းရှိ မြတင်းပေါက်မှ ထပ်
ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေ၏။

မြို့စားကြီးပြင်တောင်လည် ကောင်း၊ ညွှန် တွင် ညွှန်လည်
ကောင်း ညွှန်သည်များ အတော်ပင် ရောက်ရှိနေသည်ကို မြို့
ရ၏။

မြို့စား ကြီးက သက်ပြင်းအသာချလိုက်၏။

'အင်း...ရီကျင့်ကို ငါ ရထားတာ သိပ်ကံကောင်းတယ်၊
သူ့ရှိပေလို့ပဲ'

မန်သည်၊ ရီကျင့်သည် သူ့ အတွက် အလွန်အားကိုးရသည်
မဟုတ်ပါလား။

ထိုခဏ် လူချင်း ရောက်ရှိလာသည်။

'မြို့စားကြီး ညွှန်သည် အားတော်စုံနေပါပြီ၊ ဦးလေး
ရီကျင့်က ထုတ်ပြန် ညွှန်ခံပိုင်ပြီလို့ မှာဆိုက်ပါကယ်'

မြို့စားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

'ကောင် ပြီ၊ ကျုပ် အခုပဲ ထွက်ခွာပါမယ်'

သူသည် အဝတ်အစားများကို ယေဘုယျစွာ ဆန့်ထုတ်ပြီး၊
နောက် ညွှန်ခန်းတက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

*

ည...
မြို့စားကြီးမှာ ဖတ်နေကုန် ညွှန်ခံရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်း
နယ်နေသည်။
သို့သော် သူ မနားရသေးပါ။

သူ၏ သီးသန့်ခန်းတွင်းဝယ် လူငါးဦးခန့် ရှိနေသေး၏။
ထိုသူများကား သူ၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများဖြစ်ပြီး
အားလုံး သိုင်းလောကသားများပင် ဖြစ်ကြသည်။

မြို့စားကြီးသည် မိတ်ဆွေများနှင့် ညဉ့်နက်သည်အထိ
စကားကောင်းနေခဲ့သည်။

သူတို့စကားစိုင်းတွင် ဗေဒင်ဆရာ ရဲရွန်း၏ စကားသည်
အဓိက ဆွေ နွေးစရာစကားတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့သည်။

မြို့စားကြီးက...
'ရဲရွန်းအကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြားဖူးပါ
တယ်။ သူ့ရဲ့စကားကို လစ်လျူရှုသို့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ'

ခားရဲဘိုက်ရွှင် ထမ်းရှန်က—
'ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့ တောင်ပိုင်း သိုင်းလောကကို
ဒုက္ခပေးမယ်သူ ရှိနေတဲ့ လဘောပပေါ့'

မြို့စားကြီးက....
'ဟုတ်တယ်။ အားလုံး သတိထားတာ အကောင်းဆုံး
ပေါ့။ ဒုစရိုက်သမားဆိုတာ ဂျီပါတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာ
ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးက သတိရှိနေကြရင် ဒုစရိုက်သမားတွေ
အတွက် ဟောဒီ တောင်ပိုင်းနယ်မှာ နေစရာမရှိပါဘူးဗျာ
သူတို့၏ စကားစိုင်းသည် ထိုအကြောင်းအရာနှင့်ပင် ပြီးဆုံး
သွားသည်။

ညဉ့်နက်မှ စကားစိုင်းသိမ် လိုက်ကြသည်။
နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှာပင် သိုင်းသမားကြီး
များသည် မြို့စားကြီးအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွား
ကြလေတော့သည်။

* * *

တောင်ပိုင်းနယ်သည် ပကတိ အေးချမ်းလျက် ရှိသည်။
သုံးလကျော်ကာ လေးလမျှကြာသည်အထိ ထူးခြားသော
ဖြစ်ရပ်များ တစ်ခုမျှပင် ပေါ်မလာခဲ့ပါ။
ထို့ကြောင့် အားလုံးစိတ်ထဲ အနည်းငယ် အေးသွား
ကြသည်။
သို့သော် ခေါင်းဆောင်များသည် သတိကိုမူ မပြတ်ထား
လျက် ရှိနေကြသည်။
မြို့စားကြီးသည်လည်း သူ၏ ရဲမက်များကို အသုံးပြုကာ
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုစုံစမ်းခဲ့သည်။

သို့ကတည်း ဒုစရိုက်သမားများ သတင်းမရပါ။
သူ၏ နယ်တွင် ဒုစရိုက်သမားများ မကျက်စားရဲဘဲ ညီရ
ကြာပြီဟုတ်ပါလား။

အချိန်များ တစ်ရွှေ့ရွှေ့ ကုန်ဆုံးလာသည်။

နေ့ဦးရာသီ....

နေ့ဦးရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

သာယာသော နေ့တစ်နေ့လည်း ဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ရောင်စုံပန်းကလေး
များ ဝေဆာစွာ ပွားပွင့်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။
ယန်ကျိုးမြို့စား ရဲတိုက်အတွင်းရှိ ပန်းဥယျာဉ်များ
လည်း ရောင်စုံပန်းကလေးများက လှပဝေဆာစွာပင် ပွင့်
နေသည်။

မြို့စားကြီးသည် ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း လမ်းလျှောက်ခင်းမှ
ဆင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့များကြောင့် စိတ်စွာ လန်းဆန်း
ကြည်နူးလာသည်။

သူ အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
သူ အသက်ကြို ရင့်လာပြီ ဟုတ်ပါလား။

သူသည် အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်ပြီးသည့် နေ့မှစ၍ နေ့စဉ်
ဘုရားဝတ်တက်ခဲ့လေသည်။

ယနေ့လည်း နံနက်စောစောထကာ လမ်းလျှောက်ပြီး
နောက် ဘုရားခန်းတွင် သို့ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

နေအခန်းမြင့်လာပြီ ဖြစ်၏။
ရဲတိုက်ဝင်းတံခါးသည် ပိုက်ထားသည်။

ထိုပိတ်ထားသော ဝင်းတံခါး၏ အတွင်းဘက်တွင်
ရဲမက်ခြောက်ဦးသည် လှံရှည်များကိုကော စောင့်ကြပ်
ကြသည်။

မျှော်စင်ပေါ်တွင်လည်း အစောင့်က ရှိနေပေသည်။
ဤသည်မှာ မြို့စားတစ်ဦး၏ ဂုဏ်သိက္ခာအဆင့်အတန်း
အညီ ထားရှိခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအစောင့်များအနက်နှင့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်အတွက်
တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှပင် ရန်သူနှင့် ကြုံတွေ့ရခြင်း မရှိပါချေ။
သို့သော် ရန်သူနှင့် နဖူးတွေ့ခွဲ တွေ့ တွေ့ကြုံရသောအခ
တွင်ကား -

ယန်ကျီးမြို့တွင် အကြီးမားဆုံးသော အဆောက်အ
သည် မြို့စားရဲတိုက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအတူ ယန်ကျီးမြို့တစ်ဝိုက်တွင် ဩဇာအရှိန်အ
ကြီးဆုံးနှင့် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်ဆုံးသူမှာလည်း ယန်ကျ
မြို့စားကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အနန္ဒနှင့် ယန်ကျီး မြို့စားအဖြစ် အမှုထမ်းသက်ပင်
သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။

ထိုသို့ နှစ်ရှည်ကြာစွာ အုပ်ချုပ်နေနိုင်ခဲ့ခြင်းက မြို့စား
ကြီး၏ အရည်အချင်းကို သိသာပေ၏။

သူသည် စိတ်ထားနူးညံ့သိမ်မွေ့သူဖြစ်၏။

သို့သော်....သူ၏ သိုင်းပညာသည် အလွန်ပင် အဆင့်မြင့်
မားသည်ဟု အားလုံးက လက်ခံထားကြ၏။

သူ၏ လိပ်ပြာလွင့်ခေးကွက်သည် တောင်ပိုင်းနယ်တွင်
ကျော်ကြားလှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူ၏ သိုင်းပညာ၊ ရာထူးအရှိန်အဝါ မြင့်မားလှသော်
လည်း မောက်မာဝင့်ကြားမှု အလျဉ်းမရှိပါချေ။

မည်သူ့အပေါ်မှလည်း နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုကျင့်မှု မရှိ
ပါ။

သူသည် ရန်သူ၊ သို့မဟုတ် ဒုစရိုက်သမား တစ်ယောက်
ကိုပင် အမြင်မှန်ရပြီး ဥပဒေဘောင်အတွင်း သွတ်သွင်းနိုင်ရန်
ကြိုးစားတတ်၏။ သည်းခံကာ အခွင့်အရေးပေး၏။

ပြဿနာကို အေးချမ်းစွာဖြေရှင်း၏။
ရန်သူကို မိတ်ဆွေဖြစ်လာသည်အထိ စည်းရုံးနိုင်သူလည်း
ဖြစ်ပေ၏။

ထိုထိုသော အကြောင်းများကြောင့်လည်း မြို့စားကြီး၏
ဂုဏ်သတင်းမှာ တောင်ပိုင်းနယ်တွင် ပျံ့နှံ့နေခြင်းပင် ဖြစ်
ပါသည်။

*

ယခု နန္ဒ မြို့စားရဲတိုက်သို့ လာရာလမ်းအတိုင်း လူတစ်ဦး
လာနေ၏။

ထိုလူသည် အင်အားတန်ဖိုး ခြည့်များ ယက်ဖောက်
ထားလည့် ဝတ်စုံတစ်ခုကို ပတ်ဆင်ထား၏။

ထိုလူ၏အရပ်က မြင်မားသည့်တိုင်းအောင်ပင် ဝတ်ရုံရှည်
က မြေပြင်နှင့် ရှုပ်တိုက်ဟိမတတ် ရှည်လျားနေ၏။

ဝတ်ရုံအောက်တွင် အညိုရောင်ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်
ထား၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်လစ်သန်မာမှုကို တွေ့နေရ၏။

ထိုလူ၏ သွင်သဏ္ဍာန်က သိုင်းသမားနှင့်တူ၏။

သို့သော်... အခြားသိုင်းသမားများကဲ့သို့ သူ၏ခါးတွင်
ခါးမရှိပါချေ။

ခါးအစား ဝါးပလွေနှစ်ကစ်ချောင်းကို ထိုးစိုက်ထား
သည်။

ထိုဝါးပလွေသည် တစ်ခတင်သာသာခန့်ရှိသည်။

ထူးခြားသည်က ထိုပူ၏ လက်ဖမိုးနှစ်ဖက်၌ အမှတ်
တံဆိပ်တစ်ခု ပါရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလူသည် နေရောင်အောက်ဝယ် ရိုးရိုးယင်းလျှောက်လာ
ခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူသည် လျှည်းအစ်စီ ကို တွန်းလာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် ဝေါ်တွင် အရက်အိုးကြီးများကိုတင်ဆောင်လာ
သည်။

ထိုအရက်အိုးကြီးများမှာ အရက်ဆိုင်များတွင် အရက်စိမ်
လည် အိုးကြီးများသာဖြစ်ပေ၏။

သို့ရာတွင် အရက်အိုးမို့သာ အရက်အိုးဟု လွယ်လွယ်
ခေါ်ရသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်၌ အရက်ထည်တာ ခြင်းမရှိပါ။

အရက်အစား ရဲရဲနီသောသွေးများ ထည့်ထားပေသည်။
ထိုဝတ်ရုံနှင့်လူက ထိုသွေးများ ထည့်ထားသည့် အရက်အိုး
ကြီးတင်ထားသောလှည်းတို့ အေးအေးဆေးဆေး တွန်းလာ
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူတည် လှည်းကိုသာ အားစိုက်တွန်းနေသည့်ဟန်
တစ်ချက်မျှ မရှိပါ။

အရက်အိုးကြီးအတွင်း အပြည့်ထည့်ထားသော သွေးများ
လည်း လှုပ်ခါဖိတ်စဉ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပါ။

အလွန် တည်ငြိမ်စွာတွန်းလာနိုင်ခဲ့လေ၏။

သွေးများက ဖိတ်စဉ်ခြင်း မရှိသော်လည်း သွေးညှိနံ့များ
ကမူ ပတ်ဝန်းကျင် ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

ထိုသွေးညှိနံ့တို့ကို ရှုရှုကြရသူအဖို့ အော်ဂလီဆန်ချင်
စရာပင် ကောင်းလှပေသည်။

သို့ရာတွင် ဝတ်ရုံရှည်နှင့် သွေးလှည်းကို တွန်းလာသူက
တော့ သွေးညှိနံ့ကို နှစ်ခြိုက်နေသည်လောမသိပါ။

တစ်ချက်ကလေးမှပင် နှာခေါင်းရှုံ့ခြင်းမရှိပါ။

ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် အလွန်အေးဆေးလှပေသည်။

ထိုဝတ်ရုံရှင်သည် သက်တွန်းလှည်းကို တလိမ့်ချင်း တွန်း
လာရာ မကြာမီ မြို့စားကြီး၏ ရဲတိုက်တံခါးနှင့် မလှမ်း
ကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ရဲတိုက်တံခါးနှင့် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်မျှ အကွာခန့် ရောက်
သောအခါ ဝတ်ရုံရှင်က တွန်းလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...လှည်းပေါ်တင်လာသော အိုးများအနက်
သွေးအပြည့်ပါသော အိုးတစ်အိုးကို မယူလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ထိုအိုးကြီးကို မြို့စားကြီး၏ ရဲတိုက်
တံခါးရွက်ဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

‘ရုန်း’

‘ခွမ်း’

သစ်သားတံခါးမကြီးနှင့် အရက်အိုးထိမှန်သံကျယ်လောင်
စွာပင် ထွက်ပေါ်လာ၏။

အရက်အိုးကား အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ကွဲကြေသွား၏။

တံခါးနှင့် အနီးတစ်စိုက်တွင် သွေးများဖြင့်မြင်မကောင်း
အောင်ပင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

တံခါးရှေ့မြေပေါ်နှင့် တံခါးအနီးနံရံတို့သည် သွေးစက်
များစင်ကာ ကြည့်ရအိုးသွားလေသည်။

သွေးသီနှံ့မျှာ ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထောင်း ထောင်း ထားသည်။

သွေးနီကွဲမျှာ ကလည်း ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်လက်နှင့် ပူစာကြကား မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း အောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ’

ဝတ်ရုံရှည်နှင့်လူသည် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော မြစ်ကွင်းကိုကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးကလည်း သူ့လုပ်ရပ်ကို သူကြည့်ရင်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေဟန်ရှိနေသည်။

ကြီးမားသောအိုးကိုယူကာ ပစ်လိုက်နိုင်သည့် ထိုလူ၏စွမ်းအားကား မသေးလှပေ။

ထိုဝတ်ရုံရှည်နှင့်လူသည် သဘောကျစွာ ခုတ်မောပြီးနောက် တံခါးဝကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။

ယခုဖြစ်ရပ်သည် သူနှင့်မဆိုင်တော့သလိုပင်။

အေးအေးဆေးဆေးပင် လည်းကိုတုန်းက ထွက်ခွာသွားရန် ဖန်ပြင်လိုက်သည်။

မြို့စားကြီး၏ ရဲတိုက်ကို လာရောက် စစ်ကားပြီးနောက် အလွယ်တကူ ထွက်ခွာသွားခွင့်ရရှိမည်ကား မဟုတ်ပါ။

တစ်ခဏအတွင်းပင် ရဲတိုက်အတွင်းမှ အရိပ်သုံးရိပ်ခုန်ပျံ ထွက်လာကြလေသည်။

ထို့နောက် ဝတ်ရုံရှည်၏ သွားလမ်းပေါ်သို့ ကျရောက်ကာ ပိတ်ဆို့ထားကြလေသည်။

လွင်စာပေ
အမွတ် ၁၅/၁၃၈၊ ၆၀၈၆
တောင် ရွှေ
ရန်၊ ၂၀၁၅၅

ယန်ကျို မြို့စားဂေဟာအား လုပ်ချင်ဆလိုလုပ်ပြီး ထွက်ခွာသွားနိုင်မည်ဟု ထင်လျှင် အမှားကြီး မှားသွားမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဤနယ်တွင် ယန်ကျိုမြို့စားထက် အရှိန်အဝါကြီးမားသူ ရှိမည်ကား မဟုတ်ပါ။

ယန်ကျီးမြို့စားကြီးတည် အလွန်-သင်္ဘောကောင်းသူဖြစ်
သော်လည်း ယခုလို လာရောက်စော်ကားခြင်းကိုမူ ခွင့်လွှတ်
ပါမည်လော။

မြို့စားသက်တမ်းတစ်လျှောက် မည်မျှဆိုးသွမ်းသူ ဖြစ်စေ
ကာမူ ဤမျှအထိ အတင့်ရဲစော်ကားမော်ကားမပြုဝံ့ကြပါ။

ယခု စော်ကားသူက စော်ကားလာခဲ့ချေပြီ။

ဤအတိုင်းထွက်သွားခွင့်မပေးနိုင်သည်က မြို့စားဂေဟာမှ
တာဝန်ရှိသူတို့၏ အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

ယခု လမ်းမပေါ်တွင် လူဆိုးယောက် တုန်းစီရပ်ကာ
လက်တုန်းလှည်းကို ပိတ်ဆို့ထားကြ၏။

မှထားဆီးဘဲ နေပါမည်လော။

ဤနေရာ၏ အရှင်သခင်၊ ဤနယ်၏ အရှင်သခင်၊ မြို့စား
ဂေဟာအား မဖွယ်မရာ သွေးများထည့်ထားသောအိုးနှင့် ပစ်
ပေါက်လိုက်ခြင်းသည် အလွန်စော်ကားသည့်အပြုအမူပင်ဖြစ်
သည်။

ဤသူထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေပါက မြို့စားကြီးသိက္ခာ
သည် အလွန်ပင် ကျဆင်းရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

မြို့စားကြီး၏ ရဲတိုက်အတွင်း ရဲမက်များစွာရှိ၏။
ထို့အတူ သိုင်းပညာရှင်လည်းရှိကြ၏။

ဝတ်ရုံရှည်နှင့်လူသည် အလွန်ရိုင်းပျစွာ ပြုမူလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

ထိုလူ၏ အပြုအမူက မြို့စားဂေဟာအား စော်ကားလိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ စော်ကားသူကို လက်ပိုက်ကြည့်နေလျှင် မြို့စား
ရဲတိုက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာသည် အလွန်ပင်ကျဆင်းသွားရပေမည်။
ဝတ်ရုံရှည်နှင့်လူ၏ ရိုင်းပျလှသော ပြုလုပ်မှုသည် မြို့စား
ကြီးနှင့်တကွ များပြားလှသော အခြွေအရံ သိုင်းသမားများ
ကိုပါ ဂရုမစိုက် စော်ကားလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်ဖိတ်ခေါ်လိုက်
ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူ၏ အပြုအမူအား မည်သူ့စာမျှ လက်ပိုက်ကြည့်နေကြ
မည် မဟုတ်ပါ။

ယခုလည်း ချက်ချင်းပင် မြို့စားရဲတိုက်အတွင်းမှ လူဆိုး
ယောက် ခုန်ပျံထွက်လာပြီး ဟန့်တားလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။
ဝတ်ရုံရှင်ကမူ သူပြုခဲ့သည်ကို သူမေ့နေသလိုပင်။

သူ၏သွားလမ်းကို ပိတ်ဆို့ လိုက်သော လူဆိုးယောက်အား
မသိကျိုးကျွံနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အမူအရာကား တကယ်ပင်ကောင်းလှပေသည်။

စောစောကဖြစ်ရပ်ကို သူမကျူးလွန်သည့်နယ်။

သူ့အား တမင်လမ်းပိတ်ထားသည့်အတွက် အံ့ဩသော
ဟန်မျိုးဖြစ်၏။

အမှန်တော့ သူကဟန်ဆောင်ရင်း လမ်းပိတ်လာသူ သုံး
ယောက်အား မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

သူသည် မြို့စားရဲတိုက်အကြောင်းကို ယေချာစွာ စုံစမ်း
ပြီး ဖြစ်၏။

မြို့စားရဲမှ လူများအကြောင်းကိုလည်း သိရှိထားပြီး ဖြစ်
သည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်တားလာသူ သုံးယောက်ကို မြင်သည်နှင့်
မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းပင် ရိပ်စားသိရှိလိုက်
လေသည်။

အလယ်မှလူ၏ အားလုံးထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်
သည်။

ထိုသူကား မြို့စားရဲတိုက်မှ အိမ်ဘော်ထိန်း ရိကျင့်
ဖြစ်သည်။

ရိကျင့်အကြောင်း သူ စုံစမ်း ပြီး ဖြစ်သည်။

ရိကျင့်သည် ယခင်က စွန်လွန်အဖွဲ့မှ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးက စွန်လွန်အဖွဲ့၏ ထိပ်ထီး
စားဘမား တစ်ဆယ့်ရှစ်ဦးတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

စွန်လွန်အဖွဲ့သည် သိုင်းလောကတွင် အစဉ်အလာရှိပြီး
နာမည်ကျော်ကြားလှသည်။

စွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ရှောင်လွှဲ၊ ဝူတန်၊ ဝိုမိ စသော
ဂိုဏ်းချုပ်ချားနှင့် တန်းတူ ဖက်မှတ်ထားသည်။

စွန်လွန်အဖွဲ့၏ ကြယ်ကြွေးကွက်သည် အလွန်တင်ရှား
ကျော်ကြားလှသည်။

ရိကျင့်သည် စွန်လွန်းအဖွဲ့က ကြယ်ကြွေးကွက်များကို
ကောက်စွာ တတ်မြောက်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ရိကျင့်သည် မြို့စားကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက်ပိုင်း အလွန်
ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

မြို့စားကြီး၏ ရဲတိုက်ကို စီမံအုပ်ချုပ်ရန် လူကောင်း တစ်
ယောက် လိုအပ်နေသည်ကို သိရသောအခါ ရိကျင့်က စွန်
လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ခွင့်ပန်၍ ထွက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက မြို့စားကြီးထံတွင် အိပ်တော်ထိန်းအဖြစ်
ဝင်ရောက် အမှုထမ်းလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးသည် ရိကျင့်ကို သူ့အမှုထမ်းအဖြစ် ဘယ်သော
အခါမှ ဆက်ဆံလေ မရှိပါ။

မိတ်ဆွေရင်းချာအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ညီအစ်ကိုအဖြစ် လည်းကောင်း ဆက်ဆံပေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လေးစားချစ်ခင်၍ အတူတကွ လက်တွဲနေထိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မျှ ရှိပြီဖြစ်သည်။

ရိကျင့်နှင့် မြို့စားကြီးတို့ အသက်ချင်းကလဲ သိပ်မကွာ လှပါ။

မြို့စားကြီး သဘောကောင်းမွန်းသိသဖြင့် ရိကျင့်က အစစ အရာရာ ဝင်ထိန်းရသည်လည်း ရှိ၏။

မြို့စားကြီးနှင့် ရိကျင့်သည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဟု ဆိုလည် ရသည်။

အကြောင်းမှာ မြို့စားကြီးမျက်နှာက အမြဲပြုံးရွှင်နေလေ့ ရှိပြီး ရိကျင့် မျက်နှာပေါ်တွင်မူ အပြုံးကို တွေ့ရခဲ၏။

သူ့မျက်နှာထားက အမြဲတည်လှ၏။

သူ့ဥပဓိရုပ်ကလည်း ကောင်းလှ၏။

သူ့ကို တွေ့လိုက်သူတိုင်း အနည်းငယ် ကြောက်လန့်သော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်တတ်လေသည်။

ရိကျင့်သည် သိုင်းလောကသားပီပီ စိတ်က အနည်းငယ် ကြမ်းသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က အနေတည်၍ ရိုးသားခြောင်မတ်သည်။ စည်းကမ်းကို လေးစားလိုက်နာသည်။

ထို့အတူ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်သူ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ များကို ကောင်းစွာ အပြစ်ပေးတတ်သည်။

ယန်ကျိုးမြို့တွင် မြို့စားကြီးထက် ပို၍ ကြောက်ရသူဟုပင် ကွယ်ရာတွင် ပြောဆိုတတ်ကြပေသည်။

သူသည် မျက်နှာမလိုက်ဘဲ ဥပဒေအတိုင်း စီရင်ဆုံးဖြတ် တတ်သည်။

သူ့ကြောင့်ပင် မြို့စားကြီးအဖို့ အုပ်ချုပ်ရေးတွင် အလွန် အဆင်ပြေသည်ကိုကား မငြင်းနိုင်ပါ။

ထို့အပြင် ရိကျင့်သည် မြို့စားကြီးအပေါ် အလွန်သစ္စာ ရှိသူ ဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီးကို ရန်ပြုမည့်သူသည် ရိကျင့်နှင့် အရင်ဆုံး ရင်ဆိုင်ရမည်မှာ သေချာလှသည်။

ယခု ဝတ်ရုံရှင်၏ ရန်စသော အပြုအမူကို ရိကျင့်က လက် ပိုက်ကြည့်နေမည် မဟုတ်ဘဲ အလွန်ပင် သေချာလှပေ သည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့်လူကား စုကျပ် ဖြစ်သည်။

စုကျင့်သည် မြို့စားရဲတိုက်မှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးပင် ဖြစ် သည်။

စုကျင်သည်သည် သိုင်းလောကသား တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။

မြို့စားမှုတိုက်တွင် အမှုထမ်းသက်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မြို့စားရဲတိုက်သို့ မရောက်မီက သူသည် တစ်ကိုယ်တော် သိုင်းသမားအဖြစ် သိုင်းလောကတွင် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည်။

သူ့သိုင်းပညာ အဆင့်မှာလည်း မြင့်မားသည်ဟု အချားက အသိအမှတ် ပြုထားကြသည်။

စုကျင်သည် စိတ်အဆတ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

သူက မြို့စားကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက် မြို့စားကြီး၏ စည်းရုံးမှုဖြင့် လာရောက်အမှုထမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

စုကျင်သည် မြို့စားကြီး၏ သိုင်းပညာကို အလွန်သေစားခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိုင်းလောကအတွင်း ကျင်လည်ရာရင်း ပျားရိနေချိန်တွင် မြို့စားဂေဟာ၌ ဝင်၍ အမှုထမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလက သူသည် ခနုတဖြူတ်ဘာ အမှုထမ်းမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။

လက်တွေ့တွင်မူ ဆယ်နှစ်လျော် လာသည်အထိ မြို့စားဂေဟာမှ ထွက်ခွာမသွားဖြစ်ခဲ့ချေ။

မြို့စားဂေဟာတွင် သူ့ရှိနေသင်သည်ဟု ယူဆပြီး ဆက်လက်နေထိုင်လာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုသုံးယောက်အထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံးကား လူချင်းစင်ဖြစ်၏။

လူချင်းသည် အသက်ငယ်ဆော်လည်း မြို့စားရဲတိုက်ထိပ်သီးသုံးယောက်တွင် အပါအဝင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လူချင်းကိုလည်း အထင်အေး၍ မရပါချေ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မြို့စားရဲတိုက်၏ ထိပ်တန်းနေရာတွင် ရောက်ရှိနေသဖြင့် သူ၏အချည်အချင်းကိုလည်း အသိအမှတ် ပြုရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမြို့စားရဲတိုက်မှ ထိပ်သီးသုံးယောက်စလုံးက ဝက်ရံရွှင်အား ဟန့်တားထားလိုက်ပြီဖြစ်၏။

စော်ကားလာသူအား မည်သို့မျှလက်ပိုက် ကြည့်နေကြမည် မဟုတ်ကြပါ။

ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုကား သေချာပေါက်ဖြစ်ပေါ်လာ
စတင်မည်မှာ အလွန်ပင်သေချာလှပေတော့သည်။

* * *

ဝတ်ရုံရှင်သည် ရိကျင်ထိုသုံးယောက်အား လှမ်းကြည့်
လိုက်ပြီးနောက် အေးအေးဆေးဆေးပင် လှည်းကို ဆက်၍
တွန်းလိုက်၏။

သူ၏လှည်းပေါ်တွင် အရက်အိုးများ ဆယ်လုံးခန့် ထပ်
လျက်တင်ထား၏။

သူ့ပုံဟန်က ပေါ့ပါးစွာပင် တွန်းနေခြင်းဖြစ်၏။

ရိကျင်သည် ဝတ်ရုံရှင်နှင့် တွန်းလှည်းကိုကြည့်ရင်း...
'ဟင်'

မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးများလည်း ပို၍စူးရှတောက်ပသွား၏။

သူသည် ဝတ်ရုံရှင်နှင့် တွန်းလှည်းကို စူးစိုက် ကြည့်
နေ၏။

ဝတ်ရုံရှင်သည် လက်တွန်းလှည်းကို အေးအေးဆေးဆေး
တွန်းလာ၏။

လှည်းသည် ရှေ့သို့သွားနေ၏။

သို့ရာတွင် ဘီးများက လည်ပတ်မှုမရှိပါ။

လှည်းဘီးသည် ဝင်ရိုးနှင့်မဟုတ်ဘဲ အသေဘတ်ထား
ခြင်းဖြစ်၏။

ဘီးက မလည်နိုင်ပါ။

မလည်သောဘီးကို တွန်းသွားခြင်းဖြစ်၏။

လှည်းတစ်ခုတွင် ဘီးသည်အရေးပါသည်။

ဘီးလည်နေမှ တွန်းရသည်မှာ သက်သာပေသည်။

ယခုမလည်သော ဘီးကိုစပ်ပြီး လှည်းကို သက်သောင့်
သက်သာတွန်းနေခြင်းဖြစ်၏။

အလွန်ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းပင်မဟုတ်ပါလား။

ထူးဆန်းသည်သာမဟုတ်ပါ။

ထိုဝတ်ရုံရှင်၏ ခွန်အားသည် အလွန်ပင် ကောင်းလှ
ကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြနေသလိုပင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်
ပါလား။

လူချင်းမှာလည်း အံ့အားသင့်သွား၏။
'ကောင်းလိုက်သည့်အတွင်းအား'
ဟူ စိတ်ထဲမှကြိတ်ကာ ရေရွတ်လိုက်၏။
အားလုံးသည် ဝတ်ရုံရှင်အား ပေါ့ပေါ့ကန်တန်သဘော
မထား ရဲဟော့ပါ။

ယန်ကျိုးမြို့စားဂေဟာကို သွေးများနှင့်ပစ်၍ ရန်ရှာဝံ့
ကတည်းက ထိုလူအား သတ်စားရမည်ဟု အားလုံးကတွက်
ဆထား၏။

အင်အား မတောင့်တင်းသော သိုင်းပညာရှင် များသာ
မြို့စားရဲတိုက်အား တစ်ဦးတည်းသာ ရန်ဆင် ခေသာသတ္တိမှာ
ခေဿလှပေ။

တော်ရုံအဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ဦးသည် ဟိုသို့ပြု
မည်မထင်ပ။

ရိကျင်လည်း ခေါင်းထဲ၌ အလုပ်များလှား၏။

ဝတ်ရုံရှင်သည် အကွင်းအားကောင်းသလို သိုင် ပညာ
အဆင့်မည်မျှမြင့်မှားသနပ်ပါ သနပ်၏။ သူတွက်ဆမရပါ။

သို့သော် တော်ရုံအဆင့် မဟုတ်ကြောင့် အလိုလို သိ
ခံစားနေရ၏။

ရိကျင်တွက်ဆနေချိန်တွင် ဝတ်ရုံရှင်က လက်တွန်းလှည့်
ဖား ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင် တွန်းသားနေဆဲဖြစ်၏။

ဝတ်ရုံရှင်သည် လမ်းကိုပိတ်ဆို့ထားသော ရိကျင်သို့ သုံး
ဦးအား ဂရုစိုက်ဟန်လုံးဝမရှိပါ။

ဖယ်မပေးလျှင် တိုက်ချသွားမည့်ပုံပင်ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်၏ အပြုအမူအား အလွန်ပင် ဒေါသထွက်စရာ
ကောင်းလှပေသည်။

မြို့စားရဲတိုက် တစ်ခုလုံးကို မျက်စိထဲ ထည့်မထားသည့်
သဘောလည်း ဖြစ်၍ အသွန်ခံပြင်းဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေ
ဘော့သည်။

စုကျင်မှာ စိတ်ဆတ်သူဖြစ်၏။

ဝတ်ရုံရှင်၏ အပြုအမူက အလွန်ပင်စော်ကားနေပြီမို့
ဒေါသထွက်သွားရ၏။

စုကျင် ဒေါသမထိန်းနိုင်ပါ။

'ရပ်စမ်း'

စုကျင်က ကျယ်လောင်စွာအော်ငေါက်လို၏။

သို့နောက် သူတို့ထံ တိုးဝင်လာသော လက်တွန်းလှည့်
အား လက်တစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ကာ တန်တားတွန်းထုတ်လိုက်
သည်။

ဝုန်း—

လက်တွန်းလှည့်တစ်ချက် တုန်ခါသွားသည်။

အချက်အချာများအတွင်းတည့်လာသော သွေးများအနည်းငယ် ဖိတ်စဉ်သွားသည်။

သွေးညှို့နံ့ကား တောင်းထောင်းထ၍လာသည်။
ဝတ်ရုံရှင်သည် သဘောကျစွာ မြူးလိုက်ပြီး ရပ်တန့်သည်။

လက်တန်းလှည်းကို ဆက်မတွန်းတော့ပါ။

ရိကျပ်က ဝတ်ရုံရှင်အား စိုက်ကြည့်ပြီး...

‘ခင်ဗျားက ရမ်းကားလှသည်လား’
ဟု ခေါက်ငန်းသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး....

‘ကျုပ်က မရမ်းကားဘူး၊ တကယ်တန်း မစဉ်းစား
မဆင်ခြင်ဘဲ ရမ်းကားတာက မင်းပဲကွ’

ဟု ခွန်းတုန်မခံ ပြန်ပြောသည်။

သူ၏ စကားက သူ၏တန်းလှည်းကို ရိကျပ်ကတားခြင်းကို
မကျေနပ်ခြင်းဖြစ်သည့် သေသံမျိုးဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် မျက်နှာထားကလည်း ရိကျပ်အား မတူမတန်
သလိုဟန်ဖြစ် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ရိကျပ်မျက်နှာ အေးစက်တင်းမာသွားသည်။

သူသည် ဝတ်စုံရှင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။
သူက ဝတ်ရုံရှင်အား အလွန် အထင်သေးသောဟန်ဖြင့်
ပြန်လည်ကြည့်ရှုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရိကျပ်၏ အကြည့်ကို ဝတ်ရုံရှင်က သဘောပေါက်သည်။
ဝတ်ရုံရှင်က သရော်သံပါပါဖြင့် မခိုးမခန့်ရယ်မောပြီး-
‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ-ဟောဒီတန်းလှည်းကို တားတဲ့လူဟာ သေရ
တတ်တယ်၊ ဒါကို မင်းကမသိဘဲ ဟန်တားတာဟာ မင်းက
အလွန်ရမ်းကားတဲ့လူဆိုတာကို သက်သေထူနေတာပဲကွ’
ဟု ပြောသည်။

ဝတ်ရုံရှင်၏ အသံသည် အထက်စီးနင်းလေယမျိုး ဖြစ်
သည်။

သူ၏ စကားကြားရသူအဖို့ အလွန်ပင် မခံချိမခံသာဖြစ်
သည်။

ရိကျပ်က ရယ်မောသည်။

‘သေရမယ် ဟုတ်လား’

ဝတ်ရုံရှင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သေကို သေရမယ်’

သူ၏ စကားသံက ပြတ်သားသည်၊ တိကျသည်။
ရိကျပ်က လှောင်ရယ် ရယ်မောသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က...
'မင်း ရယ်ဒေတယ်၊ ဒေတေ... မသေခင် ရယ်ပါ။ ရယ်
ပါ။ ကျုပ်က မင်းကို စာဖတ်တတ်တယ်မှတ်နေတာ။ စာလဲ
မတတ်တော့။ အင်း- မင်းလိုလူ မော့စော့မသတာပဲ
ကောင်းပါတယ်'

ဟု အေးတိအေး ကော်ပြောသည်။
ရိကျင်၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။
သူက လှည်းကို ပြန်ကြည့်သည်။

လှည်းထိပ်တွင် စက္ကူတစ်ရွက်ကပ်ထားသည်။
စာရွက်ပေါ်တွင် သွေးများဖြင့် စာတစ်ကြောင်းရေး
ထားသည်။

'လှည်းတားတဲ့လူ သေစေ...'
ရိကျင်က ပြုံးသည်။
'ကျုပ်က လှည်းကို တားခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ကောင်းအောင်
ကျုပ်က သေရမယ် ဆိုပါတော့'

ဝတ်ရုံရှင်က...
'သိပ်မှန်တာပေါ့'
ရိကျင်က-
'ကောင် ပြီး ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သတ်နိုင်စွမ်းရှိတို့လား
ဟု စိန်ခေါ်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က...
'မင်းက ကျုပ်လက်နဲ့ သတ်စရာမရှိပါဘူး။ မင်းက အခုပဲ
သေရတော့မှာ'

ဟု ချက်ချင်း ပြန်ပြောသည်။
ရိကျင် ဒေါသထောင်းခနဲသွက်သွားသည်။
သူသည် ခါးမှခေးကို ဆွဲထုတ်သည်။
သို့ရာတွင် သူ၏လက်သည် လျှင်မြန်မှုမရှိပါ။
အလွန်ပင် လေးလံနေသည်။
သူက ခေးကို လျှပ်တစ်ပြက်ဆွဲထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော် သူ့ညှု လက်မှာ အလွန်ထုံကျင်ပြီး ခေးကို
ဆွဲထုတ်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

စုကျင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။
သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ မှားနေပြီဟု သိလိုက်သည်။
သူ့စိတ်က အလွန်ချောက်ချားမိသည်။
ထိတ်လန့်လာသည်။
ချက်ချင်းပင် သူ့ညှုလက်ကို ကြည့်သည်။
သူ့မျက်နှာသည် သွေးစုက်သကဲ့သို့ ပြူရောင်သွားလေ
သည်။

သူ့ ညှုဘက်လက်ဖဝါးက မည်းနက်နေသည်။
ထိုမည်းနက်မှုသည် တရွေ့ရွေ့နုစို့ တက်လာနေသည်ကို
ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မြင်ရသည်။

သူက လက်တန်းလှည်းကို ညာလက်ဖြင့်တန်းကာ ဟန်
တားလိုက်သည်။

ယခု လှည်းထိပ်တွင် သုတ်ထားသော အဆိပ်ကို ထိခဲ့ရ
ချေပြီ။

အလွန်ကောက်ကျစ်လှသော ဆောင်ချောက် အတွင်းသို့
သက်ဆင်းခဲ့မိပြီ မဟုတ်လော။

စုကျပ်သည် ဝတ်ရုံရှင်ကို အလွန်စက်ဆုပ်စွာဖြင့် ကြည့်
လိုက်ပြီး -

‘ခင်ဗျားက အလွန်အောက်တန်းကျပြီး ရက်စက်ယုတ်မာ
တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က သူ့ကို ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သော စုကျပ်
ကို ကြည့်၍ ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

ထို့နောက် သူက အေးစက်စွာ ပြောသည်။

‘ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့လှည်းကို လာထိလှည့်ပါလို့ တစ်ခါမှ
မပြောခဲ့ဘူး၊ မင်းဘာသာမင်း လာထိတယ်၊ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့
ကိုယ့်ကပ်၊ မင်းရဲ့ မဆင်ခြင်မှုက မင်းအသက်ကို ဆုံးရှုံးစေ
တာပဲ၊ အေးလေ မင်းလိုလူတစ်ယောက်အဖို့ စောစောသေ
တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ’

‘တောက်’

စုကျပ် တက်ခေါက်သည်။

သူက ဝတ်ရုံရှင်ကို သက်ပစ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။
သို့ရာတွင် သူက တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်ပါ။

စုကျပ် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

သူက ဘယ်လက်ဖြင့် ခေးကို ထုတ်သည်။

ထို့နောက် မည်နှင်နေသော ညာလက်ကို တံဘောင်ဆစ်
နေရာအထိ ခုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘အင့်’

သူ့ညာလက် ပြတ်ထွက်သွားသည်။

အေးလုံး လန့်သွားကြသည်။

သူက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။

အဆိုပါများ ထပ်တက်မလာမီ လက်ကို အလျင်အမြန်ဖြတ်
ခွာကပ်ပစ်ရမည်ဟု တွေးကာ ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

သူ့အပြုအမူက ရဲရင့်လှသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က စုကျပ်၏ အပြုအမူကို တွေ့သောအခါ သက်
ခြင်းတစ်ချက် အသာချသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က....

မင်းရဲသတ္တိကို ကျုပ်လေးစားပါတယ်။ အဆိပ်မယ့်
အောင် လက်တစ်ဖက် အဆုံးခံမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်နဲ့ သေမင်း
ကို ရှောင်တိမ်းလို့ မရနိုင်တာတော့ ကျုပ်စိတ်မကောင်း
ပါဘူး။

ဟု လေအေးအေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

စုကျင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

မှန်သည်။

သူသည် လက်ကို အလျင်အမြန် ဖြတ်ပစ်လိုက်သော်လည်း
အဆိပ်ဝေဒနာက ပျောက်မသွားပါ။

သူ့ရင်ထဲ၌ ကြိတ်တက်လာသည်ကို ခံစားရသည်။

စုကျင် အံကြိတ်ထားရာမှ ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်
သည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

အားလုံးမှာ စုကျင်ကို ရူးသွားပြီလောဟုပင် ထင်မှတ်
သွားကြလေသည်။

စုကျင်က—

‘မှန်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ
မင်းကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်တိမ်းလို့ မရတော့ပါဘူး။’

သူက စကားဆုံးသည်နှင့် ရုတ်ချည်းပင် ရှေ့သို့ခုန်တက်
သွားသည်။

ဘယ်ဘက်မှ ခားဖြင့် ဝတ်ရုံရှင်ကို ထိုးချလိုက်သည်။

စုကျင်၏ လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်လှသည်။

သူသည် သေရမည်ကို သိရှိသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ရှိသမျှအင်အားကို စုစည်းပြီး ကောက်ကျစ်
ယုတ်မာလှသော ဝတ်ရုံရှင်ကို အလစ်အငိုက်ဖမ်းကာ ထစ်
ချက်တည်းနှင့် အနိုင်တိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့သေသလို ဝတ်ရုံရှင်လည်း သေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏လှုပ်ရှားမှုနှင့် ထိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် မြန်ဆန်နေပေသည်။

သို့သော် စုကျင်၏ ကြိုးစားမှုသည် သဲဆဲရေသွန်သကဲ့သို့
ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်၏ လှုပ်ရှားမှုက စုကျင်ဘက် ပျားစွာပင် မြန်
ဆန်လှသည်။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲတက်သွားပြီး စုကျင်၏
နောက်ဘက်သို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

စုကျင်၏ ခားချက် လွှဲချော်သွားသည်နှင့် ချက်ခြင်းပင်
ပူမလှည့်ဘဲ ခားကိုသာ နောက်ပြန်ထိုးထည့်လိုက်သည်။

သို့သော် လူ၏ လှုပ်ရှားမှုက မသွက်တော့မပါ။
စိတ်သာရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်ပါနိုင်တော့ပါ။
ခမ္မပေါ်သို့ အရုပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွားသည်။
စုကျပ်၏ခန္ဓာကိုယ် ကဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသည်။
ထို့ ခနာက် တစ်ခဏအတွင်း ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်များကား ယူကြည်နိုင်စရာပင် မရှိပါ။
မြို့စားရဲတိုက်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး စုံကျပ်သည် တစ်
အတွင်း မဂ္ဂမလှသေဆုံးသွားခဲ့ရလေသည်။
ရိကျပ်မြက်နာ အလန်ပင် တည်ကြည်သွားသည်။
လူချင်း၏ မျက်နှာမှာမူ ဒေါသကြောင့် နီရဲသွားသည်။

သူတို့၏ ရောင်းရင်းစုကျပ်မှာ ဝတ်ရုံရှင်ကြောင့် သူတို့
မျက်စိရွှေ့မှောက်၌ မဂ္ဂမလှသေပွဲဝင်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။
ရိကျပ်မှာ မျက်နှာကသာ တည်ငြိမ်နေသော်လည်း ရင်ထဲ၌
မူ မလွန်ပင် ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်နေသည်။
စုံကျပ်နှင့် သူသည် မြို့စားရဲတိုက်တွင် ဆယ်နှစ်ကျော်
ကာလရှည်စွာ အတူလက်တွဲခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။
ရိကျပ်က ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘ချမ်း’

ဝတ်ရုံရှင်က ပြုံးသွားပြီး—
‘မင်းက ကျုပ်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်မဟုတ်သေးပါဘူး’
ဟု လှမ်းပြောသည်။
ရိကျပ် အာမမပြောပါ။
သူသည် ဝတ်ရုံရှင်အား လုံးဝ အထင်မာသးမပါ။
ကြောက်စရာကောင်းသော ရန်သူအဖြစ်ရှုမြင်ထားသည်။
စုံကျပ်အတွက် သူ တုန့်ပြန်ရပေမည်။
သူသည် ကဆင်မြင့်သိုင်းအစားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့်
အညီ ဒေါသကို သိမ်းဆည်းထားသည်။
ခါးကို ဝှေ့ထမ်းလိုက်ပြီး—
‘ခင်ဗျားရဲ့ ပညာကို လေ့လာပါရစေ’
ဟု အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောလိုက်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်၏ ရယ်မောလိုက်ပြီ.....
ကျုပ်ရဲ့ပညာ လေ့လာရင် သေသွားမှာပေါ့၊ ကျုပ်
ဒီကနေ လူတစ်ဦးထက် ပိုမသတ်ချင်ဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး
ဆေး အထဲပြန်ဝင်သွားစမ်း'

ရိကျင်က—

'ခင်ဗျား အနေနဲ့ သွားခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်
လက်နက်ထုတ်လိုက်ပါ'

ဝတ်ရုံရှင်က....

'ခက်ပါလား၊ မင်း သေချင်နေသလား'

'ခင်ဗျား လက်နက်မထုတ်ရင် ကျုပ်အဆိုးမဆိုပါနဲ့ သင့်
ထား'

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားကိုဝှေ့ ယမ်းကာ စား
ထိုက်လိုက်သည်။

သူ၏ ဓားချက်သည် အလွန်လျှင်မြန်လှသည်။

သို့သော် သူ၏ ဓားချက်များကို ဝတ်ရုံရှင်က ဖြေပါးစွာ
ပင် ရှောင်တိမ်းသွားသည်။

'ခွန်လွန် ဓားပညာက မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က
တော့ ဘာမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်ဘူးကွ'

ရိကျင် ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။

ဝတ်ရုံရှင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့သည်နှင့် ထိုဝတ်ရုံရှင်၏
သိုင်းပညာသည် အလွန်ပင် အဆင့်မြင့်လှကြောင်း ကောင်း
စွာ နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ကြယ်ကြွေးခားကွက်ကို အသုံးပြုကာ
ဆက်လက်ပင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကြယ်ကြွေး ဓားပညာသည် အလွန်ပင် အဆင့်မြင့်သော
ဓားပညာဖြစ်သည်။

ရိကျင် အနေနှင့် ထိုဓားပညာကို အသုံးပြု၍ ထိုကံပွဲ
ပေါင်းများစွာ အနိုင်ယူလာခဲ့သည်။

သို့သော် ယခု ဝတ်ရုံရှင်ကိုမူ ထိခိုက်အောင် မစွမ်းသာဘဲ
ရှိနေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်ကား ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိပါ။

ရိကျင်၏ ဓားကွက်များကို အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှောင်
တိမ်းနေ၏။

ဝတ်ရုံရှင်က....

'ရပ်စမ်း၊ ဓားကွက်သုံးဆယ်အထိ ကျုပ်ကို ဘာမှမထုတ်
နိုင်တာ သိပြီပဲ၊ ဆက်မခိုက်ချင်နဲ့'

ဟု လှောင်ပြောင်လိုက်၏။

ရိကျင်မျက်နှာမည်းသွား၏။

သူသည် အမည်မသိရသော သိုင်းထိပ်သီး ခစ်ဦးနှင့် တွေ့
ကြုံနေရပြီကို ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။

သူသည် ဝတ်ရုံရှင်ကို အနှိုင်ယူရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း
လိုက်၏။

သို့သော်... သူက နောက်ဆုတ်ရန်၊ ရပ်တန့်ရန် စိတ်မက
ပါ။

သူ့အသက် သေဆုံးသွားပါစေ။

ဝတ်ရုံရှင်ကို အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထား
ပြီ ဖြစ်လေ၏။

သို့သော်... သူက စိတ်တိုင်းကျ မတိုက်ခိုက်ရပါ။

ဟန့်တားသံတစ်ခုကြောင့် ရပ်လိုက်ရသည်။

‘ရိကျင့် ရပ်လိုက်ပါ’

တိုစကားသံ ကြားလိုက်သည်နှင့် ရိကျင့် ချက်ချင်း
တိုက်ခိုက်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူ အားလည်းထက်သွား၏။

အသံရှင်မှာ မြို့စားကြီးဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီး ဧကန်လာချေပြီ။

ဝတ်ရုံရှင် လူရမ်းကားကို ဆုံးမနိုင်ပေတော့မည်။

မြို့စားကြီးသည် သူ့ကုန် ဆိုင်းပညာအဆင့် မြင့်
မဟုတ်ပါလား။

မြို့စားကြီး ချက်ချင်းပင် အနီးသို့ ဧကန်ရှိလာ၏။

မြို့စားကြီးသည် ခြေပေါ်လဲကျသေဆုံးနေသော စုကျင့်
၏ အလောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

အမြဲတန်း ပြုံးရွှင်နေတတ်သော မြို့စားကြီး၏ မျက်နှာ၌
အပြုံးမရှိပါ။

စုကျင့် အတွက် ဒေါသထွက်နေဟန်ကိုပင် တွေ့မြင်နေရ
သည်။

မြို့စားကြီးသည် ဝတ်ရုံရှင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်ကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး
‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ရှဲ့ ရဲတိုက်ခံခါးကို ဆွေးနဲ့
ပက်တယ်၊ ကျုပ်ရှဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တယ်၊ ဘာသဘော
လဲဗျ’

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝတ်ရုံရှင်က ပြုံးစရာဖြင့်...

‘ဘာသဘောလို့ မြင်သလဲ’

ဟု ခပ်မာမာပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

မြို့စားကြီးမျက်နှာ တင်းသွား၏။

‘ကျုပ်ရှဲ့ နယ်မြေထဲမှာ ဒုစရိုက်သမားမရှိစေရဘူး။ မင်းမဲ့
စရိုက်ဆန်ဆန် သောင်းကျန်းတာမျိုးကိုလဲ ကျုပ်က လက်ပိုက်
ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဝတ်ရုံရှင်က....

‘အင်း....လေသံကတော့ မြူစီပါလား၊ ခင်ဗျားက ဒီရဲတိုက် ရှင် မြို့စားကြီးဆိုတာပါလား’

ဟု ခပ်အေးအေးပြန်မေးလိုက်၏။

ဝတ်ရုံရှင်၏ ဟန်အမူအရာနှင့်စကားတို့က မခန့်လေးစား နိုင်လှ၏။

မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်မှုမရှိသော ဟန်ကလည်း အထပ် သား ပေါ်လွင်နေ၏။

မြို့စားကြီးက....

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ယန်ကျိုးမြို့စားပါ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံကာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျုပ် ပြောပါရစေ’

ဝတ်ရုံရှင်က မခိုးမခန့်ရယ်ဘေလိုက်သည်။

‘ဟဲ ဟဲ....ဟဲ ကျုပ်က အဖမ်းခံရမယ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရမ်းကားမှုအတွက် ဥပဒေအတိုင်း စီရင်ဆုံးဖြတ်တာကို နာခံရသိမ့်မယ်’

ဝတ်ရုံရှင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ပြီး....

အင်း ယန်ကျိုးမြို့စားကြီးရဲ့ သိုင်းပညာဟာ တောင်ပိုင်း နယ်မှာ ထိပ်တန်းက ရှိနေတယ်လို့ ကျုပ်ကြားခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...အခု ကျုပ် အကဲခတ်ရသလောက်တော့ မြို့စား ကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့ပြိုင်ဘက် မဟုတ်သေးတာ တွေ့ရတယ်’
မြို့စားကြီးက....

‘ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံပါ’

ဝတ်ရုံရှင်က

‘ကျုပ်ပြောပြီးပြီ၊ မြို့စားကြီးဟာ ကျုပ်နဲ့ ပြိုင်ဘက် အဆင့် မရှိသေးပါဘူး၊ ဒီမှာ မြို့စားကြီး...ဒီကနေ့ကျုပ် က မြို့စားကြီးရဲ့အဆက်ကို မယူချင်သေးဘူး၊ ကျုပ် စကား တစ်ခုနဲ့ပြောခဲ့မယ်၊ ဟောဒီ မြို့စားရဲတိုက်ဟာ ရက်ပေါင်း ကိုးဆယ်အတွင်း သွေးချောင်းစီးတဲ့အဖြစ်နဲ့ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကို စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်ထားကြဖို့ သတိပေးပါရစေ’

မြို့စားကြီးက မဲ့လိုက်ပြီး....

‘ဘယ်လိုအစွန်းမျိုးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ရဲတိုက် သွေးချောင်းစီးရ မှာလဲ၊ ခင်ဗျားက အားလုံးကိုရှင်းပစ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘော လား....’

ဝတ်ရုံရှင်က -

‘ရက်ကိုးဆယ် ပြည့်တဲ့အခါ သိရမှာပေါ့၊ ကဲ...ကျုပ် သွားစရာရှိသေးတယ်၊ မြို့စားကြီးက ကျုပ်ကိုအနှောင့်အယှက် မပေးဘဲနေတာ ပိုကောင်းပါတယ်’

မြို့စားကြီးက...

'ခင်ဗျား ရမ်းကားချင်တိုင်း ရမ်းကားခဲ့တာကို ကျုပ်ကလက်ပိုက်ကြည့်နေရမယ်ဟုတ်သား'

'ဟုတ်တယ် မြို့စားကြီးလိမ္မာစမ်းပါ'

မြို့စားကြီးမှာ ဝတ်ရုံရှင်၏ စော်ကာ လှသော စကားများကြောင့် ဒေါသထွက်သွား၏။

သူသည်ဝတ်ရုံရှင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

'ခင်ဗျား ဒီကနေ့ထွက်သွားဖို့ ကျုပ်ခွင့်ပြုနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကျုပ်ကို ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်မှရမယ်'

ဟု ဖိန်ခေါ်လိုက်၏။

ရိုကျင်က ချက်ချင်းပင် သူ၏ခားကိုမြို့စားကြီး၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးသည် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ဟန်ပန်က လူငယ်တစ်ဦးနှင့်မခြားပေ။

သူ၏ခားကိုင်ကားပုမှာလည်း မာန်ပါလှသည်။

သူ၏ပုံဟန်မှာတိုက်ပွဲဝင်တော့မည့် စစ်သူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ရှိနေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

'ဟဲ...ဟဲ--ဟဲ... မြို့စားကြီးဟာ ခားပညာ အတော်တက် မြောက်ထားပုံ မှတယ်။ ဒါပေမယ့်ကျုပ်ကတော့ ဘာမှခုခံပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်'

ဟု မြို့စားကြီးအား မခံချင်အောင် ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

မြို့စားကြီးက...

'ခင်ဗျား တယ်သလဲ ခင်ဗျားရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ' ဝတ်ရုံရှင်က ခေါင်းရမ်းလှိုက်ပြီး-

'မြို့စားကြီး သိစရာမလိုပါဘူး'

မြို့စားကြီးက...

'ကောင်းပြီလေ ဒါဖြင့်လဲ ခင်ဗျားကိုဖမ်းပြီးမုတ်စစ်ဆေးရတော့မှာပေါ့'

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားကိုစွဲရမ်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဓားရိပ်များစွာ ဖြာထွက်လာပြီး ဝတ်ရုံရှင်၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဖုံးအုပ်သွားလေတော့သည်။

လွင်စာပေ
အမှတ် ၁၅/၁၃၈၊ ၆၀၈
တောင် ၄ နေရာ
ရန်၊ ၂၀၁၅

မြို့စားကြီးသည် ယန်ကျိုးမြို့၏ အရှင်သခင်ဖြစ်၏။

ထို့အပြင် တောင်ပိုင်းနယ်တွင် သိုင်းထိပ်သီး တစ်ဦးဟု
လည်း သိုင်းလောကသားများက သတ်မှတ် ထားကြပေ
သည်။

မြို့စားကြီးသာ ဝတ်ရုံရှင်အား မပေါ့ဆရဲပါ။

သူသည် ဝတ်ရုံရှင်နှင့် ရိကျင်တို့ တိုက်ခိုက်မှုကို တွေ့မြင်
ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်မြို့စားကြီးသည် တိုက်ပွဲစသည်နှင့်ပင် ဝတ်ရုံ
ရှင်အား ထိန်ချုပ်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီး ခားချက်များက သံကွင်းဆက်ဆံစုပမာခား
တစ်ကွက်နှင့်တစ်ကွက် ဆက်စပ်ပြီး ဝတ်ရုံရှင်အား ထိန်းချုပ်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝတ်ရုံရှင်သည် သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်အတွင်း
မြို့စားကြီး၏ခားကွန်ယက်အောက်မှ အလွယ်တကူပင် ရှောင်
ထွက်သွားသည်။

မြို့စားကြီး ဒေါသထွက်သွားသည်။

ဝတ်ရုံရှင်သိုင်းပညာကား မခန့်မှန်းနိုင်အောင် မြင့်မား
နေသည်။

မြို့စားကြီးက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သူသည် အကောင်းဆုံးခားကွက်များကို ထုတ်ဖော်ကာ
တိုက်ခိုက်သည်။

မြို့စားကြီး ခားချက်များကား ကြောက်မနိုးလိမ့်
ပြင်းထန်လာသည်။

မြို့စားကြီးသည် ဝတ်ရုံရှင်အား ညှာတာမခန့်တော့ပါ။
ဝတ်ရုံရှင် လဲကျသွားစေရန် ရည်ရွယ်ပြီး တရကြမ်းပင်
တိုက်ခိုက်သည်။

သူ၏ခားချက်တိုင်းသည် ဝတ်ရုံရှင်၏ အဓိကနေရာများ၊
သွေးကြောများသို့သာ ဦးတည်ပေသည်။

မြို့စားကြီးသည် ခားကွက်တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် အဆက်
ပြတ်ထုတ်ဖော်ကာ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝတ်ရုံရှင်ကမူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပင် မဖြစ်ပါ။
သူသည် မခန့်လေးစားဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်
ကာ မြို့စားကြီးခားချက်များကို လှလှပပပင် ရှောင်တိမ်း
နေသည်။

မြို့စားကြီး၏ ပြင်းထန်လှသော ခားချက်တို့သည် ဝတ်
ရုံရှင်ခန္ဓာကိုယ်အား မဆိုထားနှင့် ရှည်လျားလှသော ဝတ်
ရုံကိုပင် စုတ်ပြဲခြင်းလုံးဝမပြုနိုင်ပါ။

သူ၏ခားချက်တို့သည် လေထဲ၌သာ လွင့်ပျောက် နေရ
ပေသည်။

မြို့စားကြီး ဘေးပညာသည် သာမန်ဘေးပညာမကုတ်ပါ။
သူသည် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများစွာကို အနှိမ်ယူ
နှိမ်နှင်းသားခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏ဘေးကွက်များသည် အနက်ရောင်သိုင်းလောကသား
တို့အား ချောက်ချားစေခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ သူ၏ဘေးချက်တို့သည် အမှတ်မထင်ပါ။

ဝတ်ရုံရှင်အဖို့ မြို့စားကြီး၏ ဘေးကွက်များကို ဂရု
မစိုက်ပါ။

အံ့ဩပွယ်ရာကောင်းပေသည်။

ကျော်ကြားသော မြို့စားကြီးဘေးပညာသည် ဝတ်ရုံရှင်
နဲ့တူသောအခါ တာမျှအသုံးမဝင်တော့ပါ။

မြို့စားကြီး မျက်နှာပျက်သွား၏။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှပင် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူး
သော ကြောက်ရွံ့စိတ်များပင် စတင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ဖူး
သည်။

မြို့စားကြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိုက်ယားသည်။

သူ့အနေနှင့် ထင်ကြားထားခဲ့ပြီး တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ
အသုံးမပြုခဲ့ဖူးသော 'ပဝစ်' ဘေးကွက်ဆယ်နှစ်ကွက်ကို ထုတ်
ပေးအသုံးပြုရန်လည်း စိုးဖြတ်ချက်ချမိသည်။

ပဝစ်ဘေးကွက် ဆယ်နှစ်ကွက်သည် အလွန်ပင်ရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်လှသော ဘေးကွက်များဖြစ်သည်။

အစွမ်းကထက်မြက်သည်။

ထိုဘေးကွက်များသည် ရန်သူ၏အသက်ကို နုတ်ယူရန်သာ
ဦးတည်ထား၏။

ထိုဘေးကွက် ဆယ်နှစ်ကွက်အား မြို့စားကြီးက ကောင်း
စွာတတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လွန်း
သည်ဟု ယူဆကာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် ထုတ်၍အသုံး
မပြုခဲ့ပါ။

ဘယ်သောအခါမှလည်း အသုံးမပြုဟု စိတ်ကူးခဲ့၏။

ယခု ထိုဘေးကွက်ဆယ်နှစ်ကွက်အား ထုတ်မသုံးလျှင်မရ
တော့သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မြို့စားကြီးသည် ဘေးကွက်ကို ချက်ချင်းပြောင်းလဲလိုက်
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်အား ပဝစ် ဘေးကွက်ဆယ်နှစ်ကွက် အသုံးပြု
ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လေသည်။

မြို့စားကြီးမျက်နှာ အထူးပင်တည်ကြည်သွား၏။

သူသည် ပဝစ်ဘေးကွက်ကို စတင် အသုံးပြု တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

ခေး၏ အရှိန်အဟုန်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောဇင်းလှ
ပေသည်။

‘ဟယ်ကောင်းတဲ့ ခေးကွက်’
ဝတ်ရုံရှင်က ချီးကျူး သည်။

သူက မြို့စားကြီး၏ ခေးကွက်ကို အအေးအေးစွာ မရွေး
နိုင်တော့ပါ။

ချက်ခြင်း ခနောက်ကျမ်းပပ်ကာ ခုန်ထွက်သွားသည်။

မြို့စားကြီးနှင့် ဝါးတစ်ချိန်ခန့် ကွာသွားသည်။

မြို့စားကြီးက တုံ့ဆိုင်းမနေပါ။

ဝတ်ရုံရှင်ထံ ပြေးဝင်ကာ တိုက်လေသည်။

ဤတစ်ကြိမ် ဝတ်ရုံရှင်က သူ့ခါးကြားတွင် ထိုးထား
သော ဝါးပုလွေကို ဆွဲထုတ်လေသည်။

အနက်ရောင် ဝါးပုလွေ ဖြစ်သည်။

တံတောင်ခန်ရှိသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ဝါးပုလွေကို ဝေ့ယမ်းကာ မြို့စားကြီး
ခေးချက်ကို ခုခံ၍ ဖြန်တိုက်သည်။

‘တူ တူ တူ’

ဝါးပုလွေလှုပ်ရမ်းရာမှ အသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။
သိုင်းထုံ ကွက်အတွင်းမှာပင် မြို့စားကြီး ခေးကွက်သည်
ဝတ်ရုံရှင်၏ တိုက်ခိုက်ကြောင့် ပျက်သွားရသည်။
ဝတ်ရုံရှင်က ပုလွေကို ဝေ့ယမ်းရမ်း ဆက်ပြီး တိုက်နေ
သည်။

ပုလွေအရိပ်များက ဝန်းကျပ်တစ်ခုလုံး လွှမ်းထားတက်
ဆွဲ ရှိနေလေသည်။

မြို့စားကြီး မှတ်တိတ်သွားသည်။

သူ့ ပဝမ်းခေးကွက်မှာ ဝတ်ရုံရှင်ရဲ့ ပုလွေသိုင်းကွက်
အောက်တွင် ကျရောက်နေ၍ အစွမ်းထက်တော့ပါ။

မြို့စားကြီး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

သူ့ ခေးသည် အလွန်ကောင်းမွန်သော ခေးတစ်လက် ဖြစ်
သည်။

သို့ရာတွင် ဝတ်ရုံရှင်၏ ပုလွေကို မယှဉ်နိုင်ပါ။

သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်အဖို့ ခေးလုံလက်နက်သည်
အဓိက မဟုတ်ပါ။

မည်သည့်ပစ္စည်းမဆို လက်နက်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သွား
နိုင်၏။

ယခု ဝတ်ရုံရှင်၏ လက်ထဲမှ ဝါးပလွေက မြို့စားကြီး
ခေးထက် ပို၍ ကောင်းမွန်သော လက်နက် ဖြစ်နေပြီဟု ဆို
ညော်သာ ဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူ့ မူသခားကွက်များ အသုံးပြုစဉ်က ဝတ်ရုံရှင်က ဖြစ်
မတိုက်ပဲ ရှောင်နေခဲ့သည်။

ယခု ပဝစ်ခားသိုဝ်းကွက် ထုတ်သုံးတော့မှ ဝတ်ရုံရှင်၏
ကြမ်းတမ်းသော တိုက်ခိုက်မှုကို ပြန်လည်ခုံခံနေရသည်။

ဝတ်ရုံရှင်ရဲ့ ဝါးပလွေက သူ့အဘက်ကို နှုတ်ယူရန် ခြိမ်း
ခြောက်နေပြီ မဟုတ်လော။

ဝါးပလွေသည် အရိပ်များ စွာဖြာထွက်ရင်း မြို့စားကြီး
လည်မြို့ကို ထိုးဖောက်ရန် တက်ကဲ ဖြစ်နေသည်။

မြို့စားကြီးမှာ အသေအလဲ ခုခံနေရသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့စားကြီး မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးများစို
နေသည်။

ကြောက်စိတ်တို့က ခြေဖျားမှ ကျောရိုးတိုင်အောင် စိမ်း
ဝံ့လာသည်။

မြို့စားကြီးမှာ ရှေ့တိုးမရ နောက်ဆုတ်မရတော့သည့်
အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ဝတ်ရုံရှင်အသံ ထွက်လာသည်။

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ—သွားပေတော့’

ဝတ်ရုံရှင် ဝါးပလွေက မြို့စားကြီးရင်ဝသို့ တိုးဝင်လာ
သည်။

မြို့စားကြီးက ဘေးဖြင့် ခုတ်ချသည်။

ဝါးပလွေက ချက်ချင်း လားရာ ပြောင်းထဲသွားပြီး
မြို့စားကြီး လက်ကောက်ဝတ်ကို ထို ချသည်။

မြို့စားကြီးက ထိတ်လန့်သွားပြီး ခေးကိုလှုတ်ချကာ
နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

‘ချမ်း’

သို့သော် ဝတ်ရုံရှင်က မြို့စားကြီးနောက်မှ ထက်ကြပ်
မကွာ လိုက်ပါလာပြီး ဝါးပလွေနှင့် မြို့စားကြီး၏လည်မြို့ကို
ထိုးချလိုက်သည်။

‘ဟာ’

မြို့စားကြီး မရှောင်နိုင်တော့ပါ။

သူက မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားသည်။

လည်ပင်မှ အနည်းငယ် နာကျင်မှုကို ခံစားရသည်။

ဝါးပလွေက လည်မြို့ကို ဖောက်မသွားပါ။

ဝါးပလွေက မြို့စားကြီး လည်မြို့တွင် ထောက်လျက်သွား
ရှိသည်။

အနည်းငယ်သာ ထိခိုက်မိ၍ သွေးအနည်းငယ် ထွက်
သည်။

သေသောက်စောအရာ မဟုတ်ပါ။

မြို့စားကြီးသည် မသေသေးပါ။

ဝတ်ရုံရှင်က လက်လျော့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို မြို့စားကြီး
ကောင်းစွာ နားလည်မိသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က လူ့ကို အဘယ်ကြောင့် မသတ်ပါသနည်း
လူ့ကို အချိန်မရွေး အသေသတ်နိုင်ပြီး ယခု မသတ်ချ
သေးကြောင်း ပြသလိုက်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူပေ၏။

မြို့စားကြီးက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

လှောင်ပြုံးပြုံးနေသော ဝတ်ရုံရှင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က...

‘ခပ်ဗျားအသက် ရှက်ကိုးဆယ်လောက်ရှင်ခွင့် ရှိပါသေး
တယ်၊ ဒီကနေ့ထောင့် မသေနှဉ်း ဟုတ်လား’

ဟု ရိသေ့သေစလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်- ဝါးပလွေကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်
သည်။

တိုက်ပွဲကား ပြီးဆုံးသွား၏။

မြို့စားကြီး မရှုမလှ ရှုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

ရိကျင့်နှင့်လူချင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အလွန် စော်ကားလှသော ဝတ်ရုံရှင်ကို သူတို့မယှဉ်နိုင်
ပါ။

သို့သော်... သူတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဝတ်ရုံရှင်နှင့်
သူ့သေ ကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရပေတော့မည်။

‘ချမ်း’

ရိကျင့်နှင့်လူချင်းတို့က ဝတ်ရုံရှင်ထံ အပ်ညာခွဲ၍ခုန်ဝင်
ကာ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက အစွမ်း ကုန် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ပလွေကိုဝေ့ယမ်းကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်
လိုက်၏။

‘ချမ်း’

‘နောက်ဆုတ်နေစမ်း’

ဝတ်ရုံရှင်၏ ပလွေသိုင်းကွက်နှင့်ပင် လူချင်းနှင့်ရိကျင့်တို့
နောက်ပြန်ဆုတ်သွားရလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးက ချက်ချင်း ရှေ့တိုးတိုက်ခိုက်ရန် "ပြင်လိုက်သည်။"

'ရပ်လိုက်ပါ'

မြို့စားကြီးက ဟန်တားလိုက်သည်။

ရိကျင့်နှင့်လူချင်းတို့ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျုပ်က သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်နဲ့ သတ်ပစ်နိုင်တယ်ကွာ၊ ဒီကနေ့တော့ မသေချစ်ကြပါနဲ့ဦး၊ အေး... နောက်ထပ် ရက်ပေါင်းကိုးဆယ်အတွင်း မှာတော့ မင်းတို့ ရဲတိုက်တစ်ခုလုံး မျိုးပြုတ်မှာပါ'

ဝတ်ရုံရှင်က မြို့စားကြီးဘက် လှည့်လိုက်ပြီး-

'မြို့စားကြီး၊ ရက်ကိုးဆယ်အတွင်း ပျော်ပျော်နေထိုင်ပါ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး'

သူသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် လက်တွန်းလှည်းဆီ လျှောက်သွားသည်။

ထို့နောက် လက်တွန်းလှည်းကိုတွန်းကာ တရွေ့ရွေ့နှိုးထွက်ခွာသွားသည်။

သူသည် မည်သူ့ကိုမှ ကြည်မနေတော့ပါ။

မြို့စားကြီးတို့ သုံးယောက်သည် သူ့ကို ဝေးမော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကိုမူ သူက ကောင်းစွာ သိရှိထားတော့သည်။

* * *

မြို့စားရဲတိုက်ရှေ့မှ ဝတ်ရုံရှင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏ စွမ်းပကားသည် ထက်မြက်လွန်းပေသည်။

လူစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါ၏လော။

နာနာဘာဝလော၊ ဝေခွဲရခက်အောင်ပင် ပဟေဠိဆန်လေသည်။

ရဲတိုက်ရှေ့သို့ ရုတ်ချည်းထောက်လာသလို ရဲတိုက်ရှေ့မှ ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ မြို့စားကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မြို့စားကြီး၏ ရင်ထဲဝယ် အလှန်ပင် လေးလံနေမိသည်။
သူ၏ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤမျှ ထက်မြက်သော သိုင်း
ပညာရှင် တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ဘူးခဲ့ပါ။

သူ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့ရသည်။

ရန်သူ တစ်ဦးအဖြစ် ကြုံတွေ့ရခြင်း က စိတ်ဆင်းရဲဖွယ်
ကောင်းလှပေတော့သည်။

‘ရက်ကိုးဆယ်အတွင်း မြို့စားရဲကိုက်ဘစ်ခုလုံး မျိုးပြုတ်
သွားရမယ်’

သူ ပြောခဲ့သော စကားများက နားထဲမှ မထွက်ပါ။
သူ မည်သူနည်း ။

သူ့ အမည်လည်း မသိပါ။

သူ့ ဇစ်မြစ်ကိုလည်း မသိပါ။

တစ်ခါမျှလည်း မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

ထို ဝတ်ရှုံ့ရှင် အသုံးပြုသော သိုင်းပညာကိုလည်း သူ
မသိပါ။

သို့ရာတွင် ဝတ်ရှုံ့ရှင်နှင့်ပတ်သက်၍ သူသိသောအချက်
မှာ တစ်ချက်သာရှိ၏။

ထိုအချက်မှာ ထိုဝတ်ရှုံ့ရှင်သည် သူ၏ မြို့စားရဲတိုက်ကို
သွေးချောင်းစီးအောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟူသော အချက်
ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် သူ့သတိဝင်လာသည်။

‘အိမ်တော်ဆိန်း၊ ရဲမက်တွေစုစည်းပါ’

သူသည် ရဲမက်များနှင့်အတူ ဝတ်စုံရှင်အားတိုက်ခိုက်ရန်
စိတ်ကူးပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီးက လက်ကပြလိုက်ပြီး-

‘မလိုက်နဲ့’

လူချင်းက-

‘ဒီလူကို လွက်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး မြို့စားကြီး’

မြို့စားကြီးက-

‘လူတစ်ယောက်တည်းကို ရဲမက်တွေ အင်အားနဲ့ ဝိုင်းတိုက်
ရမယ် အဖြစ်မျိုး ကျုပ်မလိုလားဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ကို
မဆက်နိုင်ခင် ကျုပ်ရဲ့ ရဲမက်တစ်ဝက်လောက် သေကုန်မှာလဲ
ကျုပ် မလိုလားဘူး’

လူချင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

မှန်သည်၊ ဝတ်ရှုံ့ရှင်အား လျော့တွက်၍ မရပါ။

သူသည် ရဲမက်အင်အားနှင့် ဝတ်ရုံရှင်အား တိုက်ခိုက်လျှင်
သော်မှ အနိုင်ယူနိုင်မည်ကို သေချာမပြောဝံ့ပါ။

သေချာသည်က ဝတ်ရုံရှင်၏ လက်ချက်ဖြင့် ရဲမက်များ
သေဆုံးမှုမလွဲမသွေရှိမည်သာ ဖြစ်သည်။

‘ကဲ-စုကျင်အလောင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြှုပ်နှံ
လိုက်ပါ’

သူသည် ထိုမျှသာပြောပြီး ရဲတိုက်အတွင်းသို့ လေးလံ
သော ခြေလှမ်းများနှင့်အတူ ပြန်လည် ဝင်ရောက်သွားလေ
သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြုံလာရသော ခြိမ်းခြောက်မှုက
သူ၏စိတ်ကို ဖိစီးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မြို့စားကြီးသည် ရဲတိုက် တံခါးဝအရောက်တွင် မြင်
မကောင်းအောင် ပေကျဲနေသော သွေးများကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

ထိုအခါ ပေကျဲနေသော တံခါးတွင် စာတစ်စောင်ကပ်
ထားသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မြို့စားကြီးက....

‘လူချင်း....စာရွက်သွားယူစမ်း’

လူချင်းက ချက်ခြင်းပင် တံခါးတွင် ကပ်ထားသော
စာရွက်ကို ဖြုတ်ယူလေသည်။

ကဲ....မင်းပဲ ဖတ်ပြပါ’

လူချင်းက စာရွက်ပေါ်မှစာကို ဖတ်လိုက်သည်။

စာမှာ တစ်ကြောင်းတည်း ရေးထားသည်။

ထိုစာကား....

‘တံဆိပ်တော်ရှိမှ အသက်ရှင်ခွင့်ရမည်....’

ဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါသည်။

စာရွက်ပေါ်တွင် ထိုစာကြောင်းသာပါရှိသည်။

လက်မှတ်ရေးထိုးထား ခြင် လည်း မရှိပါ။

မြို့စားကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး-

‘ဘာ-တံဆိပ်တော်ရှိမှ အသက်ရှင်ခွင့်ရမယ်၊ ဟုတ်လား’

လူချင်းက....

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီစာကြောင်းပဲ ရေးထားတယ်၊ ဘာ

အဓိပ္ပာယ်တဲ့ဆိုတာတော့ မသိဘူး’

မြို့စားကြီး လည်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာစဉ်းစားလိုက်သည်။

စဉ်းစား၍ အဖြေပေါ်မလာပါ။

စာကြောင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ မသိပါ’

တံဆိပ်တော် ...

တံဆိပ်တော်ဆိုသည်မှာ အတတ်နည်း။
ညွှန်သည် တံဆိပ်ကော်မူ အသက်ရှင်ခွင့်ရှိမည်နည်း။
မြို့စားကြီး ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။
စာကို ပတ်မိတော့မှ ပို၍ပင် စိတ်ရှုပ်စရာသည်။
ထူသည် သက်ပြင်း အသားချလိုက်ပြီးနောက် ရဲတိုက်
အတွင်း ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

နွေဦးရာသီ—
နွေဦးရာသီ၏ လှပမှုတို့ အကျည်းတန်ရချေပြီ။
ဗေဒင်ဆရာ ရဲရွှန်၏ ဟောပြောချက်မှန်ကန်မည့် အရိပ်
လက္ခဏာများ စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။
တောင်ပိုင်းသိုင်းလောကအဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရတော့
မည်လော။

ယခု ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ တောင်ပိုင်း သိုင်းလောကအဖို့
ချော့ကဲချားစရာဖြစ်ရပ်များ အစပျိုးလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ယင်းဖြစ်ရပ်များ သယ်ဆောင်လာသူကား အမည်မသိ
လူတစ်ဦးဖြစ်၏။
ရွှေခြည်ထိုးဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ လုပ်ရပ်
သည် တောင်ပိုင်းသိုင်းလောကအားလုံး တုန်လှုပ် ချောက်
ချားသွားစေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။
ထိုသူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်။
ထိုသူ မည်သည့်အရပ်မှ လာခဲ့သည်။
ယခု ထိုလူမည်သည့်နေရာတွင် နေထိုင်သည်။
ထိုထိုသော အကြောင်းများကို မည်သူမျှမသိပါ။
ထိုသူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကား မည်သို့နည်း။
တောင်ပိုင်းသိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးပစ်ရန်လော။
ပထေဋ္ဌဆန်လွန်းလှပေသည်။

ရက်ပိုင်းအတွင်း ရွှေရောင်ဝတ်စုံရမ်၏ လတင်းသည်
တောင်ပိုင်းသိုင်းလောကအတွင်း ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။
ထိုဝတ်ရုံရှည်သည် တောင်ပိုင်းသိုင်းလောက၏ ခေါင်း
ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော ယန်ကျိုးမြို့စား ရဲတိုက်အား သွေး
ဖြင့် ပက်ဖျန်းခဲ့ပြီး သူ၏လုပ်ရပ်ကို အစပျိုးသွားခဲ့လေသည်။
ထို့နောက် ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် နောက်ထပ်တစ်နေရာ
ကိုလည်း အလားတူပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ရက်ရံရှင်က သွေးဖြင့်ပက်ခဲ့သော နေရာများသည် ယာ
မန် နေရာများကား မဟုတ်ပါ။

တောင်ပိုင်းသိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားသော သိုင်း
အဖွဲ့အစည်းများပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် မြို့စားရဲတိုက်အပါအဝင် သိုင်းအဖွဲ့
အစည်းဆယ်နှစ်ခုတို့အား စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

စိန်ခေါ်သည်ဆိုသည်ထက် ခြံမိခြောက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု
ဆိုမှ ပို၍မှန်ပေလိမ့်မည်။

သိုင်းအဖွဲ့အစည်းဆယ်နှစ်ခုစလုံး၏ ခေါင်းဆောင်များ
သည် တောင်ပိုင်းသိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားကြသူများ
ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်သိုင်းပညာရပ်များဖြင့် နာမည်ရှိကြသူ
များ ဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းအဖွဲ့အစည်းများမှာ....။

အမှတ်တစ်မြို့စား ရဲတိုက်ဖြစ်၏။

ခေါင်းဆောင်မှာ ယန်ကျီးမြို့စားကြီးဖြစ်၏။

သူ၏ သိုင်းပညာအဆင့်ကို အားလုံးက လေးစားကြ၏။
ရာထူး၊ အာဏာ၊ အရှိန်အ ၇၊ ဩဇာကြီးမားသူ ဖြစ်
သည်။

အမှတ်နှစ်မှာ ခံားရဲတိုက်ဖြစ်၏။

ခေါင်းဆောင်မှာ တင်ဝှမ်ဖြစ်သည်။

သူ၏ နှစ်ဖက်သွားဓားပညာသည် တောင်ပိုင်းသိုင်းလော
ကတွင် အလွန်ပင် ကျော်ကြားလေသည်။

ထို့အပြင် တင်ဝှမ်သည် ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့်လည်း အလွန်
ရင်းနှီးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ထဲမှ ဝူတန် ဓားပညာကိုလည်း
အနည်းအကျဉ်းရထားသူဖြစ်၏။

တောင်ပိုင်းသိုင်းလောကတွင် တင်ဝှမ်၏ ဓားပညာသည်
နိပါတ်တစ်နေရာတွင် ရှိသည်ဟု အားလုံးက ယူဆထားကြ
သည်။

တင်ဝှမ်သည် အဖြူရောင် သိုင်းလောကအားစစ်စစ်
ဖြစ်၏။

တရားဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာပြီး ဥပဒေဖောက်ဖျက်
သူများကိုလည်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘဲ ဆုံးမတတ်သူဖြစ်
သည်။

အမှတ်သုံးမှာ ဖူးစန်းကျေးရွာဖြစ်၏။

ဖူးစန်းရွာခေါင်းဆောင်မှာ ဖူးချန်စိန် ဖြစ်သည်။
ဖူးစန်းရွာဟု ဆိုသော်လည်း စင်စစ် ကျေးရွာမဟုတ်ပါ။
ဖူးမိသားစုတို့သာ နေထိုင်သော ရွာက လေးဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓိသာ စုသည် သူတို့မျိုးဆက်အလိုက် သိုင်းပညာရှု
များ ဖြစ်ကြ၏။

သိုင်းလောကအနှံ့တွင် ဗုဒ္ဓိသာစုများ ပျံ့နှံ့နေထိုင်၏။
အမှတ်လေးမှာ မြင်းဖြူကျေးရွာဖြစ်၏။

မြင်းဖြူကျေးရွာသည် နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်သောရွာဖြစ်
သည်။

ထိုရွာကလေးတွင် မြင်းကို အမြောက်အများမွေးမြူကာ
ရောင်းဝယ်ခြင်းဖြင့် ရပ်တည်နေကြ၏။

မြင်းဖြူကျေးရွာမှ မြင်းများသည် အလွန်ပင် ကောင်း
ကြ၏။

သိုင်းလောကသားတို့သည် မြင်းဖြူကျေးရွာမှ မြင်းများ
ကို အလွန်ပင် နှစ်သက်ကြ၏။

မြင်းများရောင်းဝယ်ခြင်းဖြင့် သိုင်းလောကတွင် ထင်ရှား
ပေသည်။

မြင်းဖြူကျေးရွာခေါင်းဆောင်မှာ ကျပ်စန်းဖြစ်၏။

ကျပ်စန်းသည်သည် သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။
အမှတ်ငါးမှာ ဝံပုလွေတောင်ကုန်းဖြစ်၏။

အမည်က ဆိုးသော်လည်း လူများက မှုဆိုးပါ။

ဝံပုလွေတောင်ကုန်းသည် သီးခြားနယ်မြေလေးဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေတောင်ကုန်းခေါင်းဆောင်မှာ ကွမ်းချောင်း
သည်။

ကွမ်းချောင်းသည်လည်း နာမည်ကျော်ကြားသူ ဖြစ်၏။
သူ၏ ဝံပုလွေလက်သည်း သိုင်းကွက်သည် အထူးပင် ကျော်
ဝံပုလွေသည်။

အမှတ်ခြောက်မှာ သစ်ခေါင်းစခန်းဖြစ်သည်။

ယန်ကျိုးပွဲတောင်ဘက်ရှိ သစ်တောအတွင်း တည်ရှိ၏။
ခေါင်းဆောင်မှာ ကျိရိတင်ဖြစ်၏။

ခုစရိုက်သိုင်းသမားများသည် ကျန်သူများထက် ကျိရိတင်
ပို၍ကြောက်ရွံ့တတ်ကြပေ၏။

ကျိရိတင်သည် မြို့စားကြီးနှင့် ခေးရဲတိုက် တစ်ဝှမ်းတို့
ဘက် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်ပင်။

သိုင်းဆင် သူသည် ဒေါသကြီး၏။

အမှတ်တရားကို ချစ်မြတ်နိုးသူဖြစ်၏။

ခုစရိုက်သမားများကို အလွန်ပင် ရှုမုန်း၏။

သူနှင့် တွေ့ဆုံသော ခုစရိုက်သမားများကို ရက်ရက်စက်
စက် ဆုံးမလေ့ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ခုစရိုက်သမားများသည် ကျန်သူများ
ထက် ကျိရိတင်ကို ပို၍ ကြောက်ရွံ့ကြခြင်းမှာ မဆန်းပါ။

အမှတ်ခုနစ်မှာ ရိယွန်အဖွဲ့ဖြစ်သည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာလည်း ရိယွန်ဖြစ်၏။

အမှတ် ရှစ်မှာ ခရေအာမခံဌာနဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်မှာ ပုရိတောက်ဖြစ်သည်။

အမှတ်ကိုးမှာ ရွှေကျားသိုင်းအဖွဲ့ဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်မှာ ကျားကြီးဝေဟု အမည်ရှိ၏။
 သူသည် ရိုသွစ်အဖွဲ့နှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်သည်။
 အမှတ် တစ်ဆယ်မှာ လှံနှစ်လက်အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။
 တောင်ပိုင်းသိုင်းလောကတွင် လှံကိုသာ အသုံးပြု
 တစ်ခုတည်းသော သိုင်းအဖွဲ့ဖြစ်သည်။
 လှံနှစ်လက်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ကျောက်ဝစ်
 သည်။
 ကျောက်ဝစ်သည် ဘုရင့်နေပြည်တော်တွင် တပ်မှူး
 အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည့်လူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။
 အမှတ် တစ်ဆယ်တစ်သည် ပျားဒေဝီပင်ဖြစ်သည်။
 တောင်ပိုင်းသိုင်းလောက ထူးထူးခြားခြား အမျိုးသ
 သိုင်းအဖွဲ့အစည်းပင် ဖြစ်သည်။
 ပျားဒေဝီချစ်ချင်သည်လည်း ခေးရဲတိုက်တင်ဝှမ်းက
 လေးလေးစားစား ဆက်ဆံရလေသည်။
 ပျားဒေဝီချစ်ချင်သည် သီးသန့်ရဲတိုက်တစ်လုံးဖြင့် နေ
 သည်။
 သူ၏ ရဲတိုက်တွင် အမျိုးသမီးများသာရှိ၏။
 အမျိုးသမီးများသာ နေထိုင်သည်ဟူ၍ မည်သူမျှ
 ထောက် ဖော်ကားခြင်း မပြုခံကြပါ။
 ချစ်ချင်၏လက်သံစာ ပြောင်လှသည်။
 သူမ၏ ပျားအဆိပ်လက်နက်ပုန်းသည် အထူးပင်
 ကြားလေ၏။

နောက်ဆုံး အမှတ် ဆယ်နှစ်မြောက် သိုင်းအဖွဲ့က သိန်း
 ကိုအဖွဲ့ပင် ဖြစ်၏။
 ကိုအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ကျူလျူမင် ဖြစ်သည်။
 သူသည် သိန်းငှက်လက်ဝါးသိုင်းကွက်ဖြင့် ထင်ရှားခဲ့သူ
 သည်။
 သူသည် အမျှစားနှင့် ရောနှောခြင်းမရှိပါ။
 သီးခြားနေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။
 တောင်ပိုင်းနယ်မှ သိုင်းသမားများနှင့်လည်း မရင်းနှီး
 ပါ။
 သူ့ကို တောင်ပိုင်းသိုင်းလောကသားတို့က လူထူးလူဆန်း
 စစ်ဦးအဖြစ် ရှုမြင်ထားကြလေသည်။
 အထက်ပါ အဖွဲ့အစည်း တစ်ဆယ်နှစ်ခုသည် တောင်ပိုင်း
 ယ်တွင် ထိတ်ထိတ်ကျဲအဖွဲ့များဖြစ်ကြပေသည်။
 သို့ရာတွင် ရက်ပိုင်းအတွင်း အဖွဲ့တိုင်းလိုလို သွေးဖြစ်ပက်
 သ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေတော့သည်။
 အားလုံးပင် ခြိမ်းခြောက်စာကို ရရှိခဲ့ကြပေသည်။
 အားလုံးပင် မြို့စားရဲတိုက်ကဲ့သို့ ခံခဲ့ရ၏။
 အားလုံး လက်ခံရရှိသော စာကလည်းအတူတူပင်။
 တံဆိပ်တော်ရှိမှ အသက်ရှင်ခွင့်ရမည်ဟူ၍ပင်ဖြစ်သည်။
 တံဆိပ်တော်ဟူသော စကားလုံးသည်လည်း ဝတ်ရုံရှင်
 သို့ပင် သိုင်းလောကအတွင်း ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

အရက်ဆိုင်လေးတစ်ခု။
 မီးရောင်သည် မှိုနိမှိုနိကလေးသာလင်းနေ၏။
 အရက်ဆိုင်အတွင်းရှိ ဓားပွဲတစ်လုံးဝယ် လူငါးဦးပါ
 သည်။
 သူတို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
 များသည် သိုင်းသမားများဖြစ်ကြဟန်ရှိပေသည်။
 ထိုလူငါးယောက်အနက် သုံးယောက်သည် ဓားရဲတို့
 ဖြစ်ပြီး ကျန်နှစ်ယောက်မှာမူ စစ်ကိုယ်တော် သိုင်းသ
 များ ဖြစ်ကြသည် ချီကုန်းနှင့်စွမ်းပေတို့ပင် ဖြစ်သည်
 ချီကုန်းက....
 'မင်းတို့ခေ ရဲတိုက် ခြိမ်းခြောက်ခံရတယ်ဆို
 ဟု စတင်မေး လိုက်သည်။
 ဓားရဲတိုက် အဖွဲ့သားက သက်ပြင်းချရင်း....
 'ဟုတ်တယ်'
 ချီကုန်းက....
 'ဘယ်သူကများ ခြိမ်းခြောက်ခံ သတန်း'
 ဓားရဲတိုက်အဖွဲ့ သားက....
 'ဒီလူ့ဘယ်သူလဲ မသိဘူး။ သိုင်းပညာတော့ အ
 ကို အဆင့်မြင့်တယ်ဗျ။ ကြေခက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ'
 ချီကုန်းက....
 'ခင်ဗျား သူနဲ့ တွေ့ခဲ့လို့လား'
 ဓားရဲတိုက်အဖွဲ့ သားက....
 'တွေ့ခဲ့တယ်'

'ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ...
 'အဲဒီနေ့က ခေါင်းဆောင်ကြီး မရှိဘူးဗျ။ ရှိရင်တော့
 ပွဲကြီးပွဲကောင်းလို့ ပြောရမယ်'
 'ခင်ဗျားတို့ကော ဒီလူကို မဆုံးမဘူးလား'
 ဓားရဲတိုက်အဖွဲ့သားက—
 'ကျုပ်တို့ကို လာစော်ကားတာ ကျုပ်တို့က ဘယ်ငြိမ်နေ
 မှာလဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့်....'
 သူ့အသံက တိမ်သွား၏။
 ချီကုန်းက....
 'အဲဒီနေ့က အကြောင်း ကျုပ်တို့ကို ပြောပြနိုင်မလား
 ဓားရဲတိုက် အဖွဲ့သားက—
 'ကျုပ်တို့အဖွဲ့ သိက္ခာကျတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲဗျာ'
 သူက ပြောရင်း ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်
 မြင်ယောင်လာတော့သည်။

ဓားရဲတိုက်....
 ဓားရဲတိုက်သည် မြို့အပြင်ဘက်တွင် သီးခြားတည်ရှိပေ
 သည်။

သာယာသောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။
နံနက်စောစော အချိန်မှာပင် ရွှေခြည်ထိုးဝတ်ရုံရှည်ကို
ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ကြီးမားလှသော
အရက်အိုးကြီးတစ်အိုးကို ထမ်းကာ ခေးရဲတိုက်ဆီသို့လျှောက်
လာနေ၏။

နေရောင်ခြည်အောက်ဝယ် ထိုလူ၏ ဝတ်ရုံက တလက်
လက် တောက်ပနေသည်။

ခေးရဲတိုက် တံခါးရှေ့ဝယ် ခေးလွတ်ကိုင် အစောင့်လေး
ယောက်က စောင့်ကြပ်နေ၏။

ခေးရဲတိုက်ထဲသစ် တစ်ရံမ်း မရှိ သည့် အ တွက် ကြောင့်
အစောင့်များက သတိနှင့် စောင့်ကြပ်နေကြ၏။

ထိုစဉ် ဝတ်ရုံရှည်တစ်ဦးက ကြီးမားသော အရက်အိုးကို
ထမ်းကာ လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခေးရဲတိုက်သည် လမ်းမပေါ် တည်ရှိခြင်း မဟုတ်ပါ။
သီးခြားလမ်းကလေးသာရှိ၍ ထိုလမ်းကလေးသို့ လာသူ

သည် ခေးရဲတိုက်ကို လာသူသာ ဖြစ်သည်။
ယခုလာနေသူကို အစောင့်များက တစ်ခါမှမမြင်ဘူးပါ။

ညွှန်သည်များလောဟု ကြည့်နေ၏။
ထိုစဉ် ဝတ်ရုံရှည်က ရဲတိုက်တံခါးဝနှင့် ဝါးလေးချိတ်ခန့်

တွင် ရပ်သွားပြီး—
‘ဒါဟာ ခေးရဲတိုက်လား’

ဟု အော်မေးသည်။
အစောင့်က ...

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘာကိစ္စ...’
သူ့စကား မဆုံးပါ။

ထိုလူက ထမ်းလာသော အရက်အိုးကြီးဖြင့် ပစ်ခေါက်
လိုက်သဖြင့် ကမန်းကဟန်း ခုန်ရွှောင်ရသည်။

‘ခွမ်း’
အရက်အိုးက တံခါးကိုထိမှန်ကာ ကွဲကြွေသွား၏။

အရက်အိုးအတွင်း ထည့်ထားသော သွေးများက မြင်
မတောင်းအောင် ပေးကျ သွားသည်။

သွေးညှိနံ့များက စူးရှသွားသည်။
အစောင့်များ ဒေါသထွက်သွား၏။

‘ဟေ့လူ...ခင်ဗျား သေချင်လို့ ရန်လာတာလား၊ ဒီ
နေရာကို သာများ အောက်မေ့သလဲ’

အစောင့်များက ပြိုင်တူအော်ခေါက်သည်။
ထိုလူက သူ့ကို မပြောသလိုပင် အေးဆေးစွာ လှည့်ထွက်

သွားသည်။
‘ခေးရဲတိုက်ကို ရန်စပြီး ဒီလိုထွက်သွားလို့ ရမလား’

‘ဟေ့လူ...ရပ်စမ်း’

‘ဟေ့—ဆုံးမလိုက်ကြစမ်း’
အစောင့်သုံးယောက်က ချက်ချင်းပင် ခေးကိုဒုတိယမ်း၍

ထိုလူကို ပြေးဝင်တိုက်ကြသည်။
သူတို့သည် အခတ်ကားခံရသဖြင့် ဒေါသထွက်နေ၏။

ထိုလူကို ညှာတာရန် စိတ်ကူးမရှိပါ။

ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင် ဆုံးမပစ်မည်ဟု ကြုံးဝါ
ထားသည်။

ထို့ကြောင့် တရကြမ်းပင် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ခေးရောင်များက နေရောင်အောက်ဝယ် လင်းလက်သွား
လေသည်။

ဝတ်ရှုံ့ရှင်က နောက်လှည့်မကြည့်ပါ။

နောက်စေ့တွင် မျက်စိပါရှိလှည့်အလား နောက်ပြန်
လက်ကို ဝေ့ယမ်းလေသည်။

'ဝုန်း'

'အား'

'အမလေး'

အစောင့်သုံးယောက် ခေးကခြား လူတခြား လှင့်သွား
ကြသည်။

ပြန်လည်ထလာနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

'ဟင်'

ကျန်သ အစောင့် လန့်သွားသည်။

'ရန်သူ-ရန်သူ'

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်သည်။

သူ့အော်သံကြောင့် ရဲတိုက်စဲမှ ခေးသမားနှစ်ဆယ်ခန့်
လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ပြေးထွက်ကာသည်။

အစောင့်က ဝတ်ရှုံ့ရှင်ကို ညွှန်ပြ၍-

'ဟိုမှာ... ရန်သူ၊ ရန်သူ'

ခေးသမားများက ချက်ခြင်းပင် ထိုလူကို ဝိုင်းထားကြ
လေသည်။

ထိုခေးသမားများသည် ခေးရဲတိုက်၏ လုံခြုံရေးကို တာ
ဝန်ယူထားရသော သူများ ဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းသမားများသည် တင်းရှမ်းက စနစ်တကျ လေ့
ကျင့်ပေးထားသူများ ဖြစ်သည်။

ထိုခေးသမားနှစ်ဆယ်၏ ခေါင်းဆောင်မှာ မှုမ်းကြီး ဖြစ်
သည်။

မှုမ်းကြီးက ဝတ်ရှုံ့ရှင်ကို ကြည့်၍ -
'မိတ်ဆွေ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ ခေးရဲတိုက် တာရန်ငြိုး

မျှေး ရှိပါသလဲ'

ဟု မေး၏။

ဝတ်ရှုံ့ရှင်က....

'ဟား ဟား ဟား... တာရန်ငြိုးမှ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က
သတိလာပေးတာပါ'

'တာများလဲ'

မှုမ်းတို့ ခေးရဲတိုက်ဟာ ရက်ပေါင်းခြောက်ဆယ်အတွင်း
သွေးချောင်းစီးရတော့မယ် ဆိုတာပါ'

'ဘာ'

မှုမ်းကြီးဒေါသထွက်သွား၏။

'ခင်ဗျား သိပ်စစ်ကာလွန်းပါသား'

ဝတ်ရှုံ့ရှင်က မခို မခန့်ပြုံးပြီး-

'မင်းတို့ ဖယ်ကြစမ်း ကျုပ်စကားကိုသာ သတိထားပါ'

ရှမ်းကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၏။
'ခင်ဗျား လာချင်တိုင်းလာ၊ ပြန်ချင်တိုင်း ပြန်လို့ ရမ
တဲ့လား'

ဝတ်ရုံရှင်က—
'ကျုပ်သွားမယ် လာမယ် ဘယ်သူကဟန့်တားနိုင်မလဲ'
'ဟေ့...အားလုံးအသင့်ပြင် ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ
ပြောဝမ်း'

'မင်းအဆင့်နဲ့ သိခွင့်မရှိဘူး'
ရှမ်းကြီးမျက်နှာမည်းသွား၏။
'ကောင်းပြီလေ ကျုပ်တို့ခေရဲတိုက် အကြောင်း သိရ
သေးတစ်ပေါ့'

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားကိုတွေ့ယမ်းကာ စတင်
တိုက်ခိုက်လေသည်။
ကျန်အဖွဲ့သားများကလည်း ပြိုင်တူပင် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
လေသည်။

သူတို့၏ ဓားပညာမှာ စုံပေါင်း တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်ပြီး
အလွန်ပင် စွမ်းပကားရှိလှပေသည်။
ဝတ်ရုံရှင်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

'မလောက်လေး မလောက်စားဓားပညာလေးနဲ့ ကျုပ်
ကိုလာစမ်းနေပါလား မင်းတို့ပြောနဲ့ မင်းတို့ခေါင်းဆောင်
တင်းဝမ်းတောင်မှ ကျုပ်ကိုမယှဉ်နိုင်ဘူး'
ရှမ်းကြီးက....
'စကားလုံ ထွားလှချည်လား ကြည့်ပါဦးလေ'

'ကြည့်စရာမလိုဘူး အားလုံးသေစမ်း'
ဝတ်ရုံရှင်သည် ရှမ်းကြီးထံ တိုးဝင်ကာ ဓားကို လျှပ်
တပြက်လှပြီ လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

ရှမ်းကြီးထိတ်လန့်စွာဖြင့် ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။
သို့သော် ဝတ်ရုံရှင်၏ လှုပ်ရှားမှုက အံ့မခန်း လောက်
အောင် လျှပ်မြန်လှပေသည်။

'ဝုန်း'
'အား'
ရှမ်းကြီးမှာ နောက်သို့ လွင့်စစ်ထွက်သွား၏။ -
ဝတ်ရုံရှင်သည် ရှမ်းကြီး၏ဓားကို လုယူပြီး ဓားဖြင့်တွေ့
ယမ်းကာ မြန်လည်တိုက်ခိုက်၏။

တိုက်ပွဲကား လျှင်မြန်လွန်းသည်။
ဓားသမားနှစ်ဆယ်တို့သည် ဝတ်ရုံရှင်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို
မဟန့်တားနိုင်ကြပါ။

'အား'
'အမယ်လေး'
'အဝန်း'

အော်ဟစ်သံမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ဓားသမားနှစ်ဆယ်အနက် ထက်ဝက်ခန့်မှာ မြေပေါ်
အတုံးအရုံးလဲကျသွား၏။

ကျန် ဓားသမားများမှာ ယည်း အလွန်ပင် ထိတ်လန့်
သွား၏။

ဝတ်ရုံရှင်အား မတိုက်ခိုက်ဝံ့ပဲ နောက်သို့ဆုတ်သွားကြ
လေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က သဘေးကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား—ဟား—ဟား’

သူသည် လက်ထဲမှ ဓားအား ဓားရဲတိုက်၏ မုဒိဉ်းအဝင်ဝ
ကို ချန်ရယ်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။

‘ဒုတ်’

ဓားသည် အုတ်သားအတွင်း လက်တိုင်ရိုးထိအောင်မြှင့်
ဝင်သွားသည်။

‘ဟင်’

‘ဟာ’

ဝတ်ရုံရှင်၏ အတွင်းအားကြောင့် အားလုံး ထိတ်လန့်
သွား၏။

သူတို့သည် သူ့အား မယုံကြည်စွာ ကြည့်ရင်း ဝတ်ရုံရှင်
ဘက်လှည့်ကြည့်၏။

ဝတ်ရုံရှင်အား ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွား၏။

သူ၏ရယ်သံသာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လွင့်ပျံ့ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့
တော့သည်။

‘ဟား—ဟား—ဟား’

ဓားရဲတိုက်မှ လူများကား ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဓားရဲ ခိုက်အဖွဲ့သားက သက်ပြင်းချပြီး...

‘ဒီလူ့ရှင်လက်ချက်က ကျုပ်ကံကောင်းလို့ လွတ်ခဲ့တာဗျ’
ချီကုန်းက—

‘တယ်လဲကြောက်စရာကောင်းပါလား’
စွန်ပေ့က—

‘အင်း မြို့စားကြီးကိုလဲ ဒီလူက အနှိပ်ယူသွားတယ်ဆိုတဲ့
ဆတင်းကျုပ်ကြားခဲ့တယ်’

ဓားရဲတိုက်အဖွဲ့သားက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...

‘ဟင်—ဟုတ်လား’
စွန်ပေ့က ခေါင်းညိတ်ပြီး...

‘ဟုတ်တယ် ခဲဗျားတို့ဘင်မကဘူး မြင်းဖြူ ကျေးရွာ
စံပုလွေတောင်ကုန်းတို့ကိုလဲ ဒီလူကခြံမိခြောက်သွားတယ်
ဗျ၊ သူတို့လဲ ရက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ် အတွင်း အားလုံး
အသတ်ခံရမယ်တဲ့’

ဓားရဲတိုက်မှလူက—
‘ဒီလူ တယ်လွန်ပါလား’

ချီကုန်းက—
‘သိုင်းအဖွဲ့အစည်းတွေအားလုံးကို ဒီလူတစ်ယောက်ထဲက
ဖြိုခွဲနိုင်ပါလား’

‘သူ့ရှင်သိုင်းမညာကတော့ ကောင်းလွန်းတယ်’
‘တယ်လောက်ကောင်းကောင်းအများနဲ့ပဲ’

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်’
ချီကုန်းက...

'ဒါထက်သူက စာတစ်စောင်ပါ ပေးသွားတယ်ဆို'
 'ဟုတ်ပါဟယ်'
 'ဘာစာလဲဗျ'
 'ကျုပ်လဲ အဓိပ္ပာယ် မသိဘူး၊ ရေးထားတာ ကတော့
 'တံဆိပ်တော်ရှိမှ အသက်ရှင်ခွင့်ရမယ်တဲ့'
 စွန်းပေးက ...
 'တံဆိပ်တော် ဘာတံဆိပ်တော်လဲ'
 ဓားရဲတိုက်မှလူက ပုခုံးတုန်ပြီး-
 'ကျုပ်လဲမသိဘူး ဘယ်သူမှလဲ မသိကြပါဘူး'
 ချီကုန်းက....
 'ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက အခုကိစ္စကိုဘယ်လို စီစဉ်
 မှာလဲ'
 ဓားရဲတိုက်မှလူက....
 'ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင် အကြောင်း ခင်ဗျားတို့လဲ
 သိထားကြမှာပါ၊ သူတို့ဟာ ရန်သူကိုဘယ်တော့မှဒူးထောက်
 မယ်လူမဟုတ်ပါဘူး'
 စွန်းပေးက ...
 'ကောင်းတယ် တောင်ပိုင်းနယ်မှာ လူစွာလာလုပ်လို့ မရ
 နိုင်ကြောင်း ပြလိုက်စမ်းပါဗျာ'
 'စိတ်ချ ကျုပ်တို့အားလုံးက ဒီလူကိုဆုံးမဖို့ဆုံးဖြတ်ထား
 ကြပါဟယ်'
 သူတို့သည် စကားစဖြတ်ကာ အရက်သောက်နေ လိုက်
 ကြ၏။

သူတို့၏စကားကို ခေါ်မသာ နားစွင့်နေသော အဘွားအို
 တစ်ယောက်ကိုမူ သူတို့အားလုံးက သတိမထားမိကြပါဘူး။
 အဘွားအိုက အရက်အိုးကလေးပိုက်ကာ အရက်ဆိုင်ထဲမှ
 ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရွာလာ၏။
 မိုးက တဖွဲဖွဲလေးရွာနေ၏။
 မိုးရွာနေပုံက ပျင်းရိပျင်းရိတွဲနိုင်းလှသည်။
 လုံးဝ မရွာဘဲလည်းမနေ၊ ရွာတော့လည်း ဖွဲဖွဲကလေးရွာ
 ပုံမှာ စိတ်မရွည်စရာကောင်းလှ၏။
 ထို့ကြောင့် ရာသီဥတုသည် သာယာမှုမရှိဘဲ မိုင်းပြပြ အံ့
 ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။
 မိုးက တစိမ့်စိမ့်ရွာနေသော်လည်း ဇွဲကောင်းလှ၏။

တစ်ရက်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်း မဟုတ်။
 သုံးရက်တိတိ ဆက်တိုက်မစဲဘဲ စေ့နေ၏။
 ဝံပုလွေတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဝံပုလွေစခန်းရှိသည်။
 ဝံပုလွေစခန်းသည် သုံးရက်လုံးလုံးစေ့နေသော
 အောက်တွင် သူနီမုန့်စွာသည်နေ၏။
 တောင်ကုန်း၏ ခြေရင်းတွင် အရက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်
 သည်။
 ထိုအရက်ဆိုင်တွင် ဝံပုလွေလေးသည် အရက်နှစ်ပိယာ
 ခန့်ကို စောလဲခဲ့သည်။
 သူ့သောက်ခဲ့သော အရက်မှာ အဆင့်အတန်းနိမ့်သော
 အရက်မျှာဖြစ်၏။
 သူမကြိုက်သော အရက်မျှာကို သူက အဆင့်အတန်းနိမ့်
 သော ဇာရင်းထဲ၌ ထည့်ထား၏။
 ဝံပုလွေလေးမှာ အခြားသူ မဟုတ်။
 ဝံပုလွေတောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိနေသော ဝံပုလွေ
 ခေါင်းဆောင်ကြီး ကွမ်းချောင်၏ တစ်ဦးတည်းသော
 ကွင်းလိန်ပင်ဖြစ်သည်။
 သူ၏ နာမည်အရှိန်အဝါကလည်း မှသေ ။
 သူ့နာမည် ကြားလိုက်ရုံနှင့် အရက်ဆိုင်လေး၏ ဆိုင်ရှင်
 ခေါင်းခဲသွားရသည်။
 ကွင်းလိန်ကို ကြောက်ရသည်။
 ကွင်းလိန်၏ဆိုင် ပညာမှာ ဖခင် ကွမ်းချောင်ကို မမီသော
 လည်း ခေါ်သက ဖခင်ထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုကြီးသည်။

မှထင်လျှင် မထင်သလို တဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်သည်။
 သည်နယ်တစ်ခုတွင် ဝံပုလွေအဖွဲ့၏ အရိပ်အောက်၌
 ရှိနေကြရသောကြောင့် ကွင်းလိန်၏ခေါ်သကီလည်း ကြောက်
 လေသည်။
 ထို့ကြောင့် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ ကွင်းလိန်ကို ကြောက်
 ရခြင်းဖြစ်၏။
 အရက်ဆိုင်တွင်ရှိသော အရက်က ချက်အရက်သာ ဖြစ်
 သည်။
 အကောင်းဆုံးအရက်မှာလည်း ချက်အရက်သာ ဖြစ်
 သည်။
 ထိုအတူ အညံ့ဆုံးအရက်မှာလည်း ချက်အရက်သာ ဖြစ်
 သည်။
 သည်နေရာ သည်ဒေသတွင် ချက်အရက်ကိုသာ ခင်
 စောရမည် ဖြစ်သည်။
 ဤအရပ် ဒေသတွင် အရက်ဆိုင်ပေါင်း တစ်ရာခန့်ရှိ၏။
 သို့သော်...မည်သည့်အရက်ဆိုင်တွင်မဆို အရက် တစ်မျိုး
 သည်းသာ ရောင်းချကြ၏။
 ဤအရက်မှာလည်း ဤဒေသဖြစ် ချက်အရက်သာ ဖြစ်
 သည်။
 အခြား မည်သည့်အရက်မျှ မရောင်းကြပါ။
 အခြားအရက်များကို သောက်မည့်သူ မရှိသောကြောင့်
 မဟုတ်ပါ။

ဝံပုလွေတောင်ကုန်း၏ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ မိုင် (၅၀) ပတ်လည်တွင် စည်းကမ်းချက်တစ်ခုကို လိုက်နာကြရ၏။

ထိုစည်းကမ်းချက်မှာ မိုင်(၅၀)ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော ဆိုင်များအားလုံး ဆိုနီကြို ဆိုင်ယေမရွေး ဤဒေသတွင် ချက်အရက် တစ်မျိုးကိုသာ တစ်ရောင်းရမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစည်းကမ်းချက်ကို သတ်မှတ်သူက ဝံပုလွေတောင်ကုန်း သရှင်သခင်ကွမ်းချောင်ပင်ဖြစ်သည်။

ကွမ်းချောင်၏ အမိန့်အာဏာက ဤဒေသတွင် အလွန် ဖြစ်ထန်လှသည်။

မည်သူမျှ မလွန်ဆန်ရဲပါ။

သူ၏အမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာကြရသည်။

ကွမ်းချောင်သည် အရက်ရောင်းချခြင်းတွင် ပြဇီဝဖြစ်သော စည်းကမ်းချက်ကို ချမှတ်ကာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပတ်ကွပ်ကဲခဲ့၏။

မည်သူမဆို ဒေသဖြစ် ချက်အရက်မှလွဲ၍ အခြားအရက်ရောင်းချခွင့်မပြုပါ။

အကယ်၍ တိုက်တဆိတ်ရောင်းချလျှင်၊ စည်းကမ်းကိုချိုးဖောက်ပြုမူလျှင် ကြိမ်ဒဏ်တစ်ရာ သတ်မှတ်ထား၏။

ထိုကြိမ်ဒဏ်တစ်ရာ အချိန်ခံရလျှင် သာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့ အိပ်ရာထက်တွင် တစ်လ ကိုးသိတင်းခန့် အနားယူသွားမိမည် ဖြစ်သည်။

ကြိမ်ဒဏ်ခံရချက်လည်း ငှက်သာမည် မဟုတ်ပါ။

ကွမ်းချောင်သည် ထိုစည်းကမ်းကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။

အတိအကျ ကြေညာခဲ့သည်။

စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်သူများကိုလည်း ပြစ်ဒဏ် ခတ်သည်။

တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပင် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကွမ်းချောင်၏ အမိန့်ကို လွန်ဆန်ရဲသူမရှိသဖြင့် ဤဒေသ၌ ချက်အရက်မှတစ်ပါး အခြားအရက် ခရီးတော့ပါ။

အာ လုံးသည် ထိုအမိန့်ချမှတ်ခြင်းအပေါ် နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ကွမ်းချောင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤအရက်ကိစ္စကို တင်းကြပ်စွာ စည်းကမ်းထားရပါသနည်း။

မည်သူမျှမသိသော အကြောင်းတစ်စုံတရာတော့ ရှိရမည်ဖြစ်၏။

မှန်ပါသည်။

အရက်နှင့်ပတ်သက်သော စည်းကမ်းကို တင်းကြပ်စွာ ချမှတ်ခဲ့သော ကွမ်းချောင်သည် အရက်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည်။

သူသည် အရက် အလွန်ကြိုက်သည်။

အရက်ကောင်းကို မက်မောနှစ်သက်၏။

သို့သော်...ချက်အရက်ကိုမူ သူက အနံ့ပင် မခံနိုင်ချေ။

ချက်အရက် သောက်သည်နှင့် ယားယံသော ဝေဒနာများလည်း ခံစားရတတ်လေ၏။

ကွမ်းချောင်နှင့်ချက်အရက် လုံးဝမတည့်ဟူသာ ဆိုရမည်။

ဘုနှင့်မတည့်သော အရက်ကိုသာ ရောင်းချစေခြင်းသို့ သူ့အရက်သောက်ချင်စိတ်ကုန်ခမ်းအောင် ထိုသို့ စည်းကမ်းချမှတ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဝတ်နည်းအားဖြင့် သူ့က အရက်ဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် ဖြစ်သည်။

ကွမ်းချောင် အတယ်ကြောင့် အရက်ဖြတ်ချင်သူနည်း ဤသည်ကလည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။

အရက်ကို မုန်းတီးမိသောဖြစ်ရပ်နောက်ခံကလည်း ဝိပြန်၏။

လွန်ခဲ့သော အယုံနှစ်နှစ်ခန့်ကဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကွမ်းချောင်သည် အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်သုံးတတ်သောအချိန်လည်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုတစ်နေ့က ကွမ်းချောင်နှင့်ဇနီးဖြစ်သူတို့ ခရီးတစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းခရီးတစ်နေရာ စားသောက်ဆိုင်တွင် အရက်တောရသဖြင့် ကွမ်းချောင် အရက်အလွန်အကျွံသောက်ခဲ့သည်။

အရက်အမူးလွန်သောအခါ အသိတရားတို့ ကင်းလွတ်သည်။

အနက်ရောင်ဆူဝင်းသားတို့သည် အဖြူရောင်ဆူဝင်းသားများကို လက်တုန့်ပြန်ရန် အစဉ် ချောင်းမြောင်းတတ်သည်။

ယခု သူ့ အမူးလွန်မိသောအခါ ရန်သူ၏ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ အမှတ်မမှတ် တိုးဝင်မိခဲ့သည်။

သူသည် ရန်သူများ၏ ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်မှုအောက်မှ မနည်းပင် ရုန်းထွက်ခဲ့ရလေသည်။ သူ၏ မြင့်မားသော သူဝါးပညာကြောင့်သာ ရန်သူ ထောင်ချောက်အတွင်းမှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘက်သက်သာလှပထွက်နိုင်ခဲ့သည်ဟော့ မဟုတ်ပါ။ သေရာပါဒက်ရာများ ရရှိခဲ့သည်။

ထို့ထက် ဆိုးရွားသည်မှာ သူ့သာလွန်မြောက်ခဲ့ပြီး သူ၏ ဇနီးက ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်တို့သည် သူ့ အဝတွင် မည်သို့မျှမေ့ပျောက်မရနိုင်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် သူ၏အဖြစ်အပျက် အရက်ပေါ်ပုံချပိုက်၏။ အရက်မူးသောကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ဟု ကွမ်းချောင်က အရက်ကို အပြစ်ပုံချကာ စွဲချက်တင်လိုက်သည်။

အရက်ကို အပြစ်မြင်လာသည်။ အရက်ကို ရှောင်ချင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် အရက်ကို ဖြတ်ပစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့ပိုင်းနက်ဖြစ်သော ဝိပုသလူ့အောင်ကုန်းနှင့် မိုးသုံးဆယ်ဝန်းကျင်တွင် ချက်အရက်ကိုမူ ရောင်းချစေသည်။

အရက်သိပ်အားလုံးကို ပိတ်ပစ်၍လည်း အရက်သမားများအတွက် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် သူမသောက်မိစေရန် သူ့အမုန်းဆုံးအရက်ကိုသာ ရောင်းချစေခြင်းဖြင့် အရက်ကိုဖြတ်ရန်စီစဉ်ခဲ့သည်။ သူ့ချက်အရက်ကို မုန်းသလို သူ့သား ကွမ်းလုံးနီကလည်း ထိုအရက်ကို မုန်း၏။

သူ့သားမှာ အကောင်းစားအရက်ကိုသာ ကြိုက်နှစ်သက်၏။

ထို့ကြောင့် သူက ချက်အရက်ကို အဆင့်အတန်းနိမ့်သော အရက်ဟု အမည်ပေးထား၏။

သို့သော် ချက်အရက်အပြင် ကျန်အရက်များကို မည်သူကမူ မရောင်းရဲချေ။

ကြိမ်ဒဏ်ကို လူတွေက အလွန်ကြောက်နေကြ၏။

မကြေဘက်၍လည်း မဖြစ်ပေ။

သူ၏ဖခင် ကွမ်းချောင်က ကြိမ်ဒဏ်ဖြင့် အပြစ်ပေးဆုံးမနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ကွမ်းချောင်က အမိန့်တစ်ခုထုတ်ပြန်ထား၏။

ချက်အရက်မှလွဲ၍ မည်သည့်အရက်ကိုမှ ရောင်းချခြင်း မပြုရ။

ထိုစည်းကမ်းကို ပထမအကြိမ် ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်သူအား ကြိမ်ဒဏ် အချက်သုံးဆယ်ရိုက်နှက်ဒဏ်ခတ်မည်။

ဒုတိယအကြိမ် ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်ပါက ကြိမ်ဒဏ် အချက်သုံးဆယ် ရိုက်နှက်ဒဏ်ခတ်မည်။

ပထမအကြိမ်ကျူးလွန်ခြင်းနှင့် ဒုတိယအကြိမ်ကျူးလွန်ခြင်းတို့တွင် ကွာခြားလွန်းလှ၏။

ကြိမ်ဒဏ်အချက်သုံးဆယ်ကို မည်သူက ခံနိုင်ပါမည်နည်း။ အတွင်းအား လေ့ကျင့်ထားသော သူဝမ်းပညာရှင်တစ်ယောက်ပင်လျှင် ထိုကြိမ်ဒဏ်ကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထိုကြိမ်ဒဏ်အောက်တွင် အလူးအလဲခံရမည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။

အကြောင်းမှာ ကွမ်းချောင်၏ ကြိမ်တုတ် ဆိုသည်မှာ တကယ်ကြိမ်မဟုတ်ဘဲ သံထည်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သံတုတ်ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုသံတုတ်ကြီးနှင့် ရိုက်သောသူမှာလည်း သာမန်လူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။

သူဝမ်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုသံတုတ်ကြီးနှင့် သူဝမ်းသမားတစ်ယောက်က အားကုန်လွဲရိုက်နေသည်ကို မည်မျှ အတွင်းအားကောင်းသော သူဝမ်းပညာရှင်မျှ ကြာရှည်ခံနိုင်ပေ။

အများဆုံး အချက်နှစ်ရာခန့်သာ ခံနိုင်မည်ဖြစ်၏။

လူသားမှန်လျှင် အသွေးအသားနှင့် တည်ဆောက်ထားသဖြင့် ဤမျှပြင်းထန်လှသော ရိုက်နှက်မှုကို ကြာရှည်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဘေးဒုက္ခဖြစ်မည်မှာ သေချာလှပေသည်။

အရက်ဆိုင်ရှင်သည် တစ်ခါတုန်းက ကြိမ်ဒဏ်သုံးဆယ်ကို မြည်းစမ်းဖူး၏။

အကြောင်းမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီး ကွမ်းချောင်၏ စည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်၍ သစ်ရွက်စိမ်း အရက်အိုးတစ်အိုးကို ရောင်းချခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် အရက်ဆိုင်ရှင်သည် ခေါင်းဆောင်ကြီး ကွမ်းချောင်ကို ကြောက်၏။

သူထုတ်ထားသော စည်းကမ်းကိုလည်း လိုက်နာ၏။ စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်၍ အရက်ကို ရောင်းရဲလည်း မဟုတ်ပေ။

ရောင်းလည်း မရောင်းရဲပေ။

သို့သော် ဆိုင်ရှင်မှာ ဓလောဘသားဖြစ်၏။

ဆူရောင်းရမည့် အရက်တန်ဖိုးအက် များပြားလှသော ဧည့်ကြေးမမာကတို့ ရမည့်ဆိုးသောအခါ သူတို့အဝသွား၏။ သစ်ရွက်စိမ်းအရက်အိုးကို ရောင်းလိုက်ရုံနှင့် မည်သူမျှ သိနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။

ဆိုင်ရှင်မှာ ဧည့်ကြ မှတ်လုံးကို ရှောင်တိမ်းနှိပ်ခြင်း မရှိသေးကြောင့် သစ်ရွက်စိမ်း အက်တစ်အိုးကို ထုတ်ရောင်းခဲ့မိ၏။

သူရောင်းရမည့်သူမှာလည်း တစ်ခြာ သူမဟုတ်ပေ။

ခေါင်းဆောင်ကြီး ကွမ်းချောင်၏သား ကွမ်းလိန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကွမ်းလိန်က အသပြ တစ်ရာ ကထိပေး၍ စည်းရုံးပြီး ဆိုင်ရှင်ထံမှ သစ်ရွက်စိမ်းအရက်အိုးကို အဓမ္မရောင်းခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွမ်းလိန်မှာ ဖခင်၏ အမိန့်ကိုကြောက်၍ လိုက်နာခဲ့ရသည်။

သို့သော် အရက်သမားပီပီ အရက်သောက်ချင်သည့် ဆန္ဒက တားဆီးမိ၍ လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးမှာ ကဆိုးလှသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ လျှို့ဝှက် အပေးအယူ လုပ်ခြင်းကို ကွမ်းချောင် စုံစမ်း သိရှိသွား၏။

ထို့ကြောင့် ပထမဦးဆုံး နမူနာအဖြစ် ဆိုင်ရှင်ကို ခေါ်ယူ၍ ကြိမ်ဖန်ဆန်းသုံးဆယ် ရိုက်နှက်ခဲ့သည်။

ဆိုင်ရှင်မှာ ထိုကြိမ်ဖန်ဆန်းကို မရှုမလှ ခံရသည်။

ဆိုင်ရှင်မှာ တစ်ခါသေဘူး ပျဉ်တိုးနားလည် ဆိုသလို အလွန်ကြောက်လန့်သွား၏။

နောင်အခါ ချက်ဆက်မှုလွဲ၍ မည်သည့်အရက်ကိုမျှ မရောင်းရဲတော့ပေ။

ဆိုင်ရှင်မှာ နောက်တစ်ကြိမ် စည်စာမ်းဖောက်ဖျက်လျှင် သေမိလားရှိသည်။

ကြိမ်ဖန်ဆန်းသုံးဆယ်ကြောင့် သူသည် ခိုင်ယာထက် တွင် နှစ်လမျှ ဆေးကုသခံရ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ကြိမ်ဖန်ဆန်းသုံးဆယ် မဆိုသားနှင့် အချက်သုံးဆယ် ဖန်တီပင် မခံနိုင်ပေ။

ခံနိုင်ရည်ရှိမည်မဟုတ်မှန်း သူ သိထား၏။

ဤသို့ ကြိမ်ဖန်ဆန်းသုံးဆယ်မှာ သူတစ်ဦးတည်းမဟုတ်ပေ။

ရောင်းပူကို ဒဏ်ခတ်သကဲ့သို့ ဝယ်သူကိုလည်း ဒဏ်ခတ်သည်။

ဝယ်သူမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ သားအရင်း ကွမ်လိန် ဖြစ်၏။

သို့သော် ကွမ်လိန်မှာ စည်းကမ်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် မျက်နှာကြီးငယ်မလိုက်၊ ဆွေမျိုးသားချင်း သတ်မှတ်သူလည်း မဟုတ်ပေ။

ကွမ်လိန်လည်း ဆိုင်ရှင်ကဲ့သို့ပင် ကြိမ်ဒဏ်သုံးဆယ် ဒဏ်ခတ်ခံရ၏။

သို့သော် ကွမ်လိန်က ငယ်ရွယ်၍ သန်မာ၏။

အတုအားလည်း အလွန်ကောင်းသည်။

ကြိမ်ဒဏ်ထိသော ဒဏ်ရာမှာ အချိန်တိုတိုနှင့် သက်သာလာ၏။

ဆိုင်ရှင်ကဲ့သို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အခြေအနေမဆိုးပေ။

ယခု ကွမ်လိန်မှာ ထိုအရက်ဆိုင်လေးတွင် အရက်သောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွမ်လိန်မှာ သူမုန်းလှသော အရက်ကို သောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွမ်လိန်မှာ အဆင့်မြင့် အကောင်းစားအရက်များ ဖြစ်သည့် သစ်ရွက်စိမ်းအရက်နှင့် ဝါးစိမ်းအရက်တို့ကို အလွန်သောက်ချင်လှ၏။

အကယ်၍ ထိုအရက်များကို သောက်၍ ကြိမ်ဒဏ်ထပ်ခံရမည်ဆိုလျှင် ခံနိုင်ပေမည်။

သို့သော် ထိုအကောင်းစားအရက်များကို ရောင်းဝယ်သူ တစ်ဦးမျှ မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် သူ့အမှန်လကယ် သောက်နေရသည်က ချက်အရက်ပင် ဖြစ်သည်။

ချက်အရက်ကိုသာ သောက်နေရသဖြင့် သူဒေါသဖြစ်နေရ၏။

‘တောက်—အဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့ အရက်တွေပဲ သောက်နေရတယ်’

ကွမ်လိန်မှာ သူမသောက်ချင်ပဲ သောက်နေရသည့်အရက်ကို အဆင့်အတန်းနိမ့်သည်ဟု သတ်မှတ်ထား၏။

* * *

သူသည် အရက်သောက်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။

သူ့ဖခင် နယ်မြေထဲတွင် ချက်အရက်သာရှိ၏။

အကောင် စားအရက်များကို သောက်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြလာသောအခါ ဖခင်ပိုင်နက် မိုင်သုံးဆယ်အတွင်းက ကျော်ထွက်ခဲ့သည်။

စိတ်တိုင်းကျ အရက်ကောင်းကောင်းကို နှစ်သက်ရာမြို့ရွာ
များတွင် သောက်နိုင်ပေသည်။

ကွမ်းလိမ်မှာ အစစ်ခါတရံ စိတ်ကိုလွှတ်ကာ သောက်အညံ့
သည်။

ယခုသည် သူသည် အရက်ကောင်းကောင်းကို အလွန်
သောက်လိုလှ၏။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် သူ့ဖခင် ပိုင်နက်ထဲမှ ကျော်၍
အပြစ်သို့ ထွက်သွားရန် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပေ။

အကြောင်းမှာ ဝတ်ရုံရှင်ထံမှ ခြိမ်းခြောက်စာကို ခုထား
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုစာကို ရဟတည်းက ဝံ့ပုလွေစခန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား ဖြစ်နေကြ၏။

စခန်းရှိလူများမှာလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ခြားနေ၏။

စခန်း၏ အခြေအနေကလည်း ယိမ်းယိုင်သော အခြေ
အနေ ရှုတ်ခြည် ပြောင်းလဲသလို ဖြစ်နေ၏။

ဝတ်ရုံရှင်က သူ၏ စွမ်းအားများကို ပြကာ ဆုံးမခဲ့၏။

ထို့နောက် ဝံ့ပုလွေစခန်းအတွက် ခြိမ်းခြောက်စာကို
ထားရန်ခဲ့၏။

ထိုစာကို ခြိမ်းခြောက်စာသက်သက် ဖြစ်သည်ဟု မည်သူ
ကမျှ မယုံကြည်ပေ။

ထို့ကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ခြားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ဝံ့ပုလွေအဖွဲ့သားများမှာ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်
ရန် ခြင်ဆင်နေကြ၏။

ဝံ့ပုလွေတောင်ကုန်းမှ ခွာသွားရန်လည်း မဖြစ်ပေ။
ကွမ်းလိမ်က ပိုအရေးကြီး၏။

သူ့ဖခင်ပြုလျှင် ဤစခန်း၏ တာဝန်အရှိဆုံးလူ ဖြစ်၏။
အဖွဲ့သားများကို အုပ်ချုပ်ရသလို ကျရောက်လာမည့်

အန္တရာယ်ကိုလည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ယူရ
လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝံ့ပုလွေတောင်ကုန်းမှ သူထွက်သွား၍
မဖြစ်နိုင်ပေ။

သို့သော် ဝတ်ရုံရှင်၏ တိုက်ခိုက်မှုဒဏ် သူ ခုခံကာကွယ်
နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့မှာ ဖြစ်ဆန်နိုင်သော
အင်အား မရှိပေ။

အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်၍လည်းမပေ။

သူ၏ဖခင်ပင်လျှင် ဝတ်ရုံရှင်၏စွမ်းရည်ကို ယှဉ်ပြိုင်၍မရ
ပေ။

သို့ဖြစ်၍ သူဆိုလျှင် စဉ်းစားနေရာပင် မလိုပေ။

မည်သို့မျှ ယှဉ်နိုင်မည်မဟုတ်မှန်း သိနေ၏။

ထို့အတူပင် ဝံ့ပုလွေအဖွဲ့တစ်ခုလုံးရှိ အဖွဲ့ဝင် အားလုံး
ကလည်း ဝတ်ရုံရှင်အား ယှဉ်နိုင်မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်
မျှမရှိပေ။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဝံ့ပုလွေတစ်ဖွဲ့လုံးမှာ ခေါင်းခဲ
နေကြသည်။

သူတို့အားလုံး၏ စိတ်ထဲတွင် ဝတ်ရုံရှင်အား သေမင်းဟု
ထင်မြင်နေကြ၏။

သူတို့အားလုံးမှာ သေမင်းနှင့်တွေ့ရမည့်အချိန်ကို စောင့်
မျှော်နေရသူများကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ကွမ်းလိန်မှာ စိတ်ညစ်နေ၏။

စိတ်ညစ်သဖြင့် အရက်ကို ဖိသောက်သည်။

အရက်သောက်သော်လည်း စိတ်ညစ်က ပျောက်မသွား

ပေ။

သူသည် အရက်သောက်ရင်း တွေးနေမိသည်။

သူ၏ အတွေးထဲမှာ ဝတ်ရုံရှင်အကြောင်းသာ တစ်ခုစီစီ
ဖြစ်နေ၏။

‘အင်း...တံဆိပ်တော်ရှိရင်အသက်ရှင်ရမယ်၊ တံဆိပ်တော်
မရှိရင် အသက်သေကြရမယ်တဲ့၊ ဒါဘာသဘောလဲ’

ကွမ်းလိန်မှာ အရက်သောက်ရင်း ခေါင်းထဲတွင် မိဝေ
ဝေဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ဝတ်ရုံရှင်၏အကြောင်းကိုတွေးရင်း ခေါင်းထဲ
တွင် ပိုမူးလာ၏။

သူ၏ခေါင်းထဲတွင် ဝတ်ရုံရှင်အကြောင်း မေးခွန်းများ
ဆက်တိုက်မေးနေမိ၏။

အမေးရှိသော်လည်း အဖြေမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် သူ၏ခေါင်းထဲ ပိုမူးလာ၏။

‘အင်း...ခက်လိုက်တာ တံဆိပ်တော်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဒီ
တံဆိပ်တော်ဆိုတာကို ဘယ်ကရမလဲ၊ ဘယ်လို တံဆိပ်တော်

မျိုးလဲ’
မေးခွန်းများအစီအရီ သူ၏ခေါင်းထဲသို့ဝင်လာ၏။

အဖြေက လုံးဝမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်အရက်ကိုသာတအား
ဖိသောက်နေလေတော့သည်။

* * *

ကွမ်းလိန်မှာ စိတ်ညစ်နေ၏။

စိတ်ညစ်သောကြောင့် သူမကြိုက်သောအရက်ကိုဖိသောက်

ထိုစဉ် သူသည် ထူးခြားသောအနံ့ကိုရလိုက်သည်။

ထိုအနံ့မှာ တစ်မျိုးမဟုတ်ပေ၊ နှစ်မျိုးဖြစ်၏။

ဤအနံ့အသက်မျိုးကို ရှုရှိုက်မိသော ကွမ်းလိန်မှာ အံ့ဩနေမိသည်။

ဤအနံ့နှစ်မျိုးမှာ မိုင်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်တွင် မရှိသော အနံ့မျိုးဖြစ်သည်။

ထိုအနံ့နှစ်မျိုးမှာ ယောက်ျားတိုင်း၏စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိပေသည်။

ရှုရှိုက်မိသူတိုင်းကို ခေါင်းထောင့်လာသော ဝါးရွက်စိမ်းအရက်၏ အနံ့မျိုးဖြစ်သည်။

ပထမ ရရှိခံစားလိုက်သော အနံ့မှာ မွှေးကြိုင်သော အနံ့ဖြစ်သည်။

သူသည် ထိုအနံ့ကိုရလိုက်သည်နှင့် သိလိုက်၏။

ခပ်လေးလေးနှင့် သင်းထုံနေသော အရက်မွှေး၏ အနံ့ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအရက်မွှေးကလည်း တခြားမဟုတ်ပေ။

သူ့အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သော ဤမိုင်သုံးဆယ်တွင်မူ ဝါးရွက်စိမ်းအရက်၏ အနံ့ပင်ဖြစ်၏။

ကွမ်းလိန်မှာ သူ့အလွန်နှစ်သက်သော အရက်နံ့ကို ရကြောင့် ဝမ်းသားအားရ ရှုရှိုက်မိသည်။

‘ရွတ် ရွတ်’ ဟူသည့် ဝါးရွက်စိမ်းအရက်နံ့နှင့် အတူ ပါလာသော အနံ့တစ်မျိုးကိုပါ ရှုရှိုက်မိလိုက်သည်။

ထိုအမွှေးနံ့မှာ စူးစူးရှရှကြီးမဟုတ်ပေ။

ခပ်သင်းသင်းကလေးနှင့် ယဉ်ယဉ်ကလေး သင်းပျံ့လျက်

သို့သော် လူတို့မူ့မေ့သောက်အောင် စွဲမက်ဖွယ်အနံ့ဖြစ်သည်။

ကွမ်းလိန်မှာ အရက်များများ သောက်ထားသော်လည်း မူးသေးပေ။

သူ့အနေနှင့် အရက်သောက်လွန်ပြီး မူးနေသော်လည်း ရှုရှိုက်မိသော အနံ့များကိုတော့ ခွဲခြားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ရုတိယအနံ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှထွက်လာသော ကိုယ်သင်းနံ့ပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် အံ့ဩသွား၏။

ထိုထူးခြားဆန်းကျယ်သော အနံ့များ မည်သည့်နေရာမှ ထွက်လာသည်ကို သိလိုလှ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်
မျက်နှာမူရန် ကပျာကယာ လှည့်လိုက်၏။
အနု အသက်များ ထွက်ပေါ်လာသော အရက်ဆိုင်တံ
ပေါက်သို့ မျက်လုံ အကြည့်ဆောက်ရှိသူ ခ်။

ထိုအခါ သူ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူက မြင်းကွင်းကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်
သည်။

သူ မြင်ရသည်မှာ အရက်ဆိုင်တံခါးဝတွင် ရွှေဝါ
ဝတ်စုံကို လှပသေသပ်စွာ ဝင်ဆင်ထားသော အလှူ
သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်
သည်။

မိန်းကလေးမှာ အလှူပင် ချောမောလှပ၏။

နှုန့်နှောင်းသောကိုယ်ဟန်၊ ကျော့ရှဇီးသော ခန္ဓာကိုယ်
ကြွကြွရွရွ ရပ်နေ၏။

ကွမ်းလိန်မှာ မိန်းကလေးကို မျက်တောင်မခတ်
ကြည့်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ယခု
ကလေးလောက် လှပချောမောသော မိန်းကလေးမျိုး
ဘူးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ အလှကို စာဖွဲ့၍ပင် ရနိုင်မည်ဟု
သူက ထင်မိ၏။

သူက မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်၍ ပါးစပ်မှလည်း အသံ
ထွက် ရေရွတ်လိုက်၏။

အို သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ မင်းရှဲ့အလှကို ဘယ်လိုမှ
စာဖွဲ့နိုင်ပါသား၊ ကြွေရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်လို ပါပါကွယ်

မိန်းကလေးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော ကွမ်းလိန်ကို
ကြည့်ရင်း ပြုံးပြသည်။

သူမအပြုံးက ယဉ်စေ ရှိလှ၏။

တစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော အပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

သူမ ပါးပြင်နှုန့်ထက်မှ ပါးချိုင့်ကလေးများက ခွက်ဝင်
နေသည်။

သူက မိန်းကလေးအပြုံးကို မြင်ရအောအခါ အံ့ဩသွား
သည်။

သူမအပြုံးကြောင့် သူ့ရင်မှာ နွေးထွေးသွားသည်ဟု
စားရသည်။

ကွမ်းလိန်မှာ သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိန်းမပါး
များစွာနှင့် ကြုံခဲ့ပေါင်း များလှ၏။

မိန်းမချောလေး များစွာကို မြစ်ဘူး၏။
 သို့သော် ယခု မိန်းကလေးကဲ့သို့ ချောမောသော
 ကလေးမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပေ။
 ထို့ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများကို မျက်ကောင်မတူ
 ထားလိုက်၏။
 သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ သွေးများက ဆူပူကလာ၏။
 ရင်ခုန်သံများက ဆူညံနေ၏။
 သို့သော် သူ့ရင်ခုန်သံများ ရပ်တံ့သွား၏။
 အကြောင်းမှာ မိန်းမချောလေး၏ နောက်ကျော
 ရပ်နေသော လူနှစ်ဦးကို မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
 'ဟင်'
 သူ့နှုတ်မူ အသံ ထွက်လာသည်။
 သူ့မျက်လုံးအစုမှာ မိန်းကလေးနောက်တွင် ရပ်နေ
 ပြောင်းလိုက်၏။
 ထိုလူများမှာ အဘွားအိုတစ်ဦးနှင့် အတိုးအိုတစ်
 ဖြစ်သည်။

* * *

သူက ထိုအဘွားအိုနှင့် အတိုးအိုတို့ကို ကြည့်သည်။
 သူ့စိတ်ထဲတွင် အံ့ဩနေ၏။
 အလွန်လှပချောမော၍ ချစ်စရာကောင်းလှသော မိန်း
 ကလေးနှင့် တွဲဖက်လာသောသူနှစ်ဦးမှာ မကိုက်ညီသော
 ဆန့်ကျင်နေသည်။
 အဘွားအိုပုံသဏ္ဍာန်က မိန်းကလေး၏ အိမ်ဖော် ဖြစ်နိုင်
 သည်။
 သွားများက မညီမညာနှင့် ရုပ်ကလည်း အိုစာလှ၏။
 အတိုးအိုကမူ မိန်းကလေး၏ ကျွန်ယုံတစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု
 ယူဆရသည်။
 အတိုးအိုလက်ထဲတွင် ပြောင်လက်နေသော ငွေလပ်ပန်း
 စစ်ချပ် ကိုင်ထားသည်။
 ထိုလပ်ပန်းပေါ်တွင် ကျောက်ဖြူအိုးတစ်လုံး တင်ထား
 သည်ကို တွေ့ရသည်။
 ထိုကျောက်ဖြူအိုး အဖုံးကို ဖွင့်ထားသည်။
 ထိုအိုးကလေးထဲမှ သင်းပျံ့သော အနံ့က အပြင်ဘက်ကို
 ထွက်နေ၏။

ထိုအနံ့ကြောင့် ကျောက်ဖြူအိုးထဲတွင် ထည့်ထားသော အရာမှာ ဝါးစိမ်းအရက်ဖြစ်ကြောင်း မပြောဘဲနှင့် သိလိုက်သည်။

သူက ပြုံး၏။

သူ့စိတ်ထဲမှလည်း ကျောက်စိမ်းအိုးထဲမှာထည့်ထားသော အရက်မှာ ဝါးရွက်စိမ်းအရက် ဖြစ်သည်ကို ကျိုးနီးသေသိသောကြောင့် ကျေနပ်မိ၏။

‘ဝါက အနံ့ခံကောင်းတော့ အိုးလေးထဲမှာ ရှိနေတဲ့အရာဟာ ဝါးရွက်စိမ်းအရက် ဖြစ်မယ်လို့ အကဲခတ်တာ မမှားပါဘူး’

သူ့ထင်မြင်ချက် မှန်သည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ထိုအိုးလေးကို ဆက်မကြည့်တော့ပါ။

သူ့အကြည့်ကို မိန်းကလေးဆီသို့ ပြန်လည်လွှဲပြောင်းလိုက်သည်။

မိန်းမချောလေးက အရက်ဆိုင်ထဲကို တစ်လှမ်းချင်း လာသည်။

အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအိုဘို့လည်း သူမနောက်က ချပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။

မိန်းကလေးက ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်နေသော ကွမ်းလုံကို ပြုံးလှိုက်ပြန်သည်။

မိန်းကလေးမှာ ကွမ်းလုံထိုင်နေသော ခုံရွှေတွင် ရပ်တံ့လိုက်၏။

မိန်းကလေး၏ နောက်မှ ထပ်ချပ်မဲကွာလိုက်ပါသော အဘိုးအိုက ရွှေသို့တိုးလာကာ ကွမ်းလုံကို ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဒီက သခင်လေးက ဝံ့ပုလွေအောင် ကုန်းက မင်းသားလေး ဆိုတာများလား’

‘ခင်ဗျာ...ဟုတ်—ဟုတ်ကဲ့’

ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ဘဲ အဘိုးအို၏ နှုတ်ဆက်စကားကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောအခါ ကွမ်းလုံမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူသည် မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ပြန်ကြည့်မိ၏။

ပြီးမှ သတိဝင်လာပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ထစ်ခါစွာ ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

အဘိုးအိုက ပြုံးပြလိုက်၏။

အသက်မှပါသော အပြုံးတစ်ခုသို့ ကွမ်းလုံထင်၏။

အဘိုးအိုက ချောင်းခြောက်တစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီးနောက် လက်တွင်းမှ တဖိတ်ဖိတ်တလက်လက်တောက်ပနေသော လှေပန်းကို စားပွဲပေါ်သို့ အသာချလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ စကားကို တစ်လုံးချင်းပြောလာ၏။

‘မင်းသားလေး ခင်ဗျာ၊ ဒါဟာ ကျုပ်သခင်မခံသလို စေတနာလက်ဆောင်အနည်းငယ်ပါ မင်းသားလေးအနေနဲ့ လက်ခံပါလို့လဲ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်’

အဘိုးအိုက လမ်းပန်းပေါ်ရှိသော ကျောက်ဖြူအရက်အိုးငယ်ကို ရည်ညွှန်းကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းသားလေး ကွမ်းလိန်က စကားကျစွာပြုံးလိုက်၏။

‘အို-အရက်က ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် အရက်ထည့်တဲ့ ဟောဒီ ကျောက်ဖြူအိုးက ပိုပြီး အဖိုးတန်ကောင်းမွန်လွန်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အရက်ကောင်းကိုပဲ ကန်ဖို့ထားပိပါတယ်’

ဟု ချီးကျူးကာ ပြောလိုက်သည်။

စားရက်ကြုံ၍ မုတ်ဆိတ်များစွဲခြင်းပင်....

ချက်အရက်ကြားတွင် နစ်မြောနေရာမှ ယခုလို မွှေးညှို့သင်းကြိုင်လှသော အရက်ကောင်းအနံ့က သူ့အား မြူအူယနေ၏။

ဤနယ်မြေသည် သူ၏နယ်မြေဖြစ်သည်။
သူစိမ်းမျှာ နှင့် ရင်းနှီးပြီး အရက်သောက်ရလျှင် အမြန်သာ ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုက -

‘အရက်ကတော့ ထိပ်ဘန်းအရက်ဘစ်ချိုးဖြစ်တဲ့ ဒီကားက သံခဏီဝါးရွက်စိမ်းအရက်ပါ မင်းသားလေး’
ဟု ပြောလိုက်၏။

ကွမ်းလိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကျုပ်အနံ့ရကတည်းက ထိပါတယ်ဗျာ၊ ဒီအရက်ဟာ အလွန်ရှားပါးပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရက်ပါပဲ’

မင်းသားလေး ကွမ်းလိန်၏ ချီးကျူးစကားကြောင့် အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘အခုလိုချီးကျူးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ထို့နောက် အဘိုးအိုက သူယူဆောင်လာသော အရက်ကို သောက်ရန် တိုက်တွန်းစကား ဆိုလိုက်လေသည်။

‘ဒီအရက်ထဲမှာ အဆိပ် ထုံးစဲ မခတ်ထားဘူးဆိုတာကို ပြောပဲ ရစေ မင် သားလေး၊ ဒီအရက်ကို စိတ်ချလက်ချ သောက်သုံးနိုင်ကြောင်း ကျုပ် အာမခံပါတယ်’

ထိုစကားအဆုံးတွင် မင် သားလေး ကွမ်းလိန်က သဘော ကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား ဟား ဟား.....စေတနာနဲ့ ထိုက်ကျွေးတာပဲဗျာ၊ အဆိပ်ခတ်ထားမယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ်က သောက်မိမှာပါပဲ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဤသည်မှာ စကားနှင့် ချည်နှောင်ခြင်းဖြစ်၏။

ပြီးမှ မင်းသားသေးကွမ်းလိန်က စကားဆက်လိုက်၏။

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ—အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ ကိုလဲ ကျုပ်က ကောင်းကောင်းအကဲခတ်တတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ခင်ဗျားတို့က စေတနာနဲ့ ထိုက်ကျွေးမှတော့ ကျုပ်က အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ သောက်ရမှာပေါ့’

သူသည် ထိုအရက်ကို ရှူရှိုက်မိကတည်းက သောက်ချင် စိတ်ချား တဖွားဖွားဖြစ်နေခဲ့သည်။

မနည်းပင် ထူဇွေဆည်နေရသည်။

သင်းပြန်လှသော အရက်နံ့ကလည်း သူ၏စိတ်ကို နှိုးဆွ နေ၏။

မင်းသားလေးကွမ်းလိန်က ထိုအရက်အား အားနာ၍ သောက်ရလေဟန် ပြောလိုက်လေသည်။

လက်ကမူ သွက်လက်စွာပင် ကျောက်ဖြူအရက်အိုးကိုလှမ်း ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် အရက်ဘစ်ခွက်ကို မော့ချလိုက်၏။ ချိုပြင်းသော အရက်များက လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူနှေးစွာ စီးဆင်းသွား၏။

တကယ်ပင်အရသ၍လှပေသည်။

မင်းသားလေးကွမ်းလိန်က အရက်ခွက်ကိုပြန်ချလိုက်ပြီး—

‘တယ်ကောင်းတဲ့ အရက်ပါပဲ၊ ဒီအရက်ဟာ အနည်းဆုံး ဆယ်ငါးနှစ်စိမ်ထားတဲ့အရက်ပဲ’

ဟု မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

အတိုးအိုက မင်းသားလေးကွမ်းလိန်အား ကြည့်ကာ ပြုံး သွား၏။

ထို့နောက်သူက ခပ်ယု°ယု° အမူအရာနှင့် နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားသည်။

အတိုးအို နောက်ဆုတ်သွားတော့မှ သူနှင့်အတူ ပါလာ သည့် မိန်းကလေးက ရှေ့သို့ ခိုးလာ၏။

‘မင်းသားလေးဟာ ပွင့်လင်းပြီး သတ္တိကောင်းတဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲကိုး၊ ကျွန်မ ချီးကျူးမိပါတယ်ရှင်’

သူမရုပ်ရည်သာ ချောမောလှပသည် မဟုတ်ပါ။

သူမ၏စကားသံကလည်း ဆည်းလည်းလေး လှုပ်ခတ်သလို
နားဝင်ချိုမိယ့်ဖြစ်၍ ချိုမြိသာယာလှပေသည်။

သူမ၏စကားသံက ဆန့်ကျင်ဘက်ပူရိသများ ကိုဆွဲဆောင်
နိုင်စွမ်းလည်း အပြည့်ရှိနေပေသည်။

မင်းသားလေးကွမ်းလိန်၏ရှင်မှာ လှုပ်ရှားသွား၏။

သို့သော် သူသည် မိန်းကလေး၏အလှတွင် မူးယစ်သွား
ခြင်းမရှိပါ။

သတိတရားက ရှည်ခြည်းပင် ဝင်ရောက်လာသော ကြောင်
ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းရန် သတိဝင်လာ၏။

အရက်သောက်မှ မူး၏။

မိန်းမလှ၏ဆွဲဆောင်မှုက မေသောက်ဘဲနှင့်ပိုမူးနိုင်၏။

‘အင်း သတိတော့ထားမှဖြစ်မယ်၊ သူတို့က ဘာကြောင့်
များ ငါ့ကိုလာပြီးရောနှောရသလဲမသိဘူး’

ဟု တွေးလိုက်၏။

သူသည် ချက်ချင်းပင် သတိတရားများ ထိန်းချုပ်
လိုက်၏။

သူ၏ ဟန်မူရာမှာ အလွန်ပင်တည်ငြိမ်သွားသည်။

ထိုမိန်းကလေးတို့အပေါ်ကွင်လည်း သံသယများက ဝင်
ရောက်လာမိ၏။

မိန်းမလှ တစ်ဦးအပါအဝင် သုံးယောက်....

ရောက်လာပုံက ပဟေဠိဆန်လှသည်။

သူတို့ရောက်လာခြင်းသည် ကောဝိတော့ရောက်လာခြင်း
လော။

အကြံအစည်ဖြင့် ရောက်လာခြင်းသော။

ယခုအချိန်တွင် ဝိပုလ္လေဒဘင်္ဂကုန်းသည်အလွန်ကြောက်
မက်ဖယ်ကောင်းသော ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် အချိန်
ဖြစ်၏။

ရန်သူကို အစဉ်သတိဖြင့် စောင့်ကြည့်နေရမည်ဖြစ်သည်။
အန္တရာယ်သည် မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာတတ်သည်။

တစ်ခုတော့ရှိ ပည်။

စောစောက သူ့သောက်လိုက်သော အရက်ထဲတွင်အစိုး
အိုပြောသလို အဆိပ်လုံးဝမပါဝင်ခဲ့ပါ။

ကွမ်းလိန်သည် ခေသူမဟုတ်ပါ။

သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် အဆိပ်ပညာကို လေ့လာ လိုက်
စားခဲ့၏။

ကျွမ်းကျင်စွာလည်း တတ်မြောက်ခဲ့၏။

သူသည် အဆိပ်မျိုးစုံအား အနံ့ခံ၍ပင်ခွဲခြားနိုင်၏။
အဆိပ်ရှိမရှိကို နှာခေါင်း မျက်လုံးတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ
စစ်ဆေးနိုင်၏။

ယခုလည်း သူက စစ်ဆေးပြီးမှ အားရပါးရ သောက်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

အရက်တင် အဆိပ်မပါရှိမှုနှင့် ထိုမိန်းကလေးအားမိတ်
ဆွေများအဖြစ် ယူဆ၍မရသေးပါ။

မိန်းကလေး၏ အလှကို ကွမ်းလိန်က ဥပေက္ခာပြုထား
လိုက်နိုင်၏။

‘မင်းသားလေး ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ’

မိန်းကလေး၏ သာယာချိုအေးသော စကားသံထပ်မံ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကွမ်းလိန်က မော့ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးက လှပစွာပြုံးပြသည်။

ပါးချိုင့်ခွက်ကလေးများနှင့် သူမအပြုံးက ဆွဲဆောင်မှု
ရှိလှပေသည်။

အလွန်ကြည်လင်သော အပြုံးဖြစ်လေသည်။

ယခုထိ ကွမ်းလိန်က ဘာမျှမပြောသေးပါ။

စောစောက အဘိုးအိုနှင့် နှုတ်သွက်ခဲ့သော ကွမ်းလိန်
တစ်ယောက် ယခုမှနှုတ်ဆိတ်နေခြင်းကို မိန်းကလေးက ခန့်
မှန်းမိလိုက်သည်။

‘မင်းသားလေး’

ကွမ်းလိန်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

‘ပြောပါ’

မိန်းကလေးက

‘မင်းသားလေးစိတ်ထဲမှာ ဘာများ တွေးတောနေသလဲ
အခု ကျွန်မတို့ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းကို တွေးတောနေ
တာထင်ပါရဲ့ တွေးလို့ကောရပြီလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မင်းသားလေးကွမ်းလိန် ခေါင်းခါလိုက်၏။

တစ်ကယ်လည်း သူသည် မိန်းကလေးတို့ မှည်သည့်ရှည်ရှည်
ချက်နှင့် ရောက်လာသည်ကို မှသိပါ။

သံသယဖြစ်မိရုံသာရှိသည်။

‘ကျုပ် ဘယ်လိုသိမှာလဲ’

မိန်းကလေးက ပြုံးသွားပြီး....

‘မင်းသားလေးက တစ်ကယ်မသိတာလား’

ကွမ်းလိန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဟောဒီ ဝ'ပုလွေတောင်ကုန်းကို
ကိုရောက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ ကျုပ်က
ဘယ်လို သိနိုင်မှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ဟောဒီ အရက်
တိုက်ချင်လို့ တကူးတကန့်လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး'

သူ၏စကားအဆုံးတွင် မိန်းကလေးကို ရယ်မောလိုက်
သည်။

သူမရယ်သံက လွင်လွင်ပေးနှင့် နားထောင်အောင်လှ
သည်။

သူမက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူမမျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ချက်ချင်းလွင့်ပျောက်
သွားသည်။

သူမက သက်ပြင်းအသာချပြီး....

'ကျွန်မကြားသိရသလောက်ဆိုရင် ရှင်တို့ ဝ'ပုလွေတောင်
ကုန်းဟာ အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့ ကြမ္မာဆိုးတစ်ခုနဲ့ တွေ့ကြုံရ
ဆိုင်နေရပြီ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

'ဟင်'

သူမစကားကြောင့် ကွင်းလိန်အံ့ဩသွားသည်။

ပါးစပ်လည်း ဟသွား၏။

ရည်ရွယ်ချက်....

ထိုရည်ရွယ်ချက်ကို မကြာမီ သိရတော့မည်ဆင်၏။
ကွင်းလိန်၏နားထဲ၌ သူမ၏ ချိုသာသော စကားသံမှာ
ပူလောင်နေသကဲ့သို့ရှိနေသည်။

မိတ်များလည်း လှုပ်ရှားသွားသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ရင်ထဲမှ လှုပ်ရှားသွားမှုတို့ကို မျက်နှာပေါ်
တို့ရောက်မလာအောင် ထိန်းချုပ်လိုက်၏။

ကွင်းလိန်က မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ခုကို ဖန်တီး
လိုက်ပြီး....

'မိန်းကလေးက တယ်သိနေပါလား'

သူမက

'ဒါဟာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘဲရှင်'

ကွင်းလိန်က

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ငြေငြေ...ခင်ဗျားကို မေးစရာတစ်ခု
ရှိသေးတယ်'

'မေးပါရှင်'

'မိန်းကလေးရဲ့ အမည်နာမနဲ့မျိုးရိုးကို ကျုပ်သိခွင့် မ
ရှိဘူးလား'

ကွင်းလိန်က ယဉ်ကျေးစွာပင်မေးလိုက်သည်။

သူမက အဖြေပေးသေးဘဲ တိုးတိတ်စွာ ရယ်မောနေ
သည်။

ထို့နောက်...သူမ၏ အိမ်ကံဝမ်းစို့သော နဖူးပြင်တွင်
ကျနေသော ဆံနွယ်စများကို လက်နှင့်အသာသပ်လိုက်သည်။
ပြီးမှ အဖြေပေးလာ၏။

‘ကျွန်မ နာမည်လား၊ ကျွန်မနာမည်က ကျင်ဝါရန်
ခေါ်ပါတယ်ရှင်’

‘ကျင်ဝါရန်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျင်ဝါရန်ပါ’

ကွမ်းလိန်က...

‘မင်းနဲ့ကျုပ် တစ်ကြိမ်မှ မထိကျွမ်းခဲ့ဘူးလို့ ထင်
တယ်’

‘မှန်ပါတယ်ရှင်၊ အခုမှ ပထမဆုံးတွေ့တာပါ’

‘မင်းမှာ ဘာကိစ္စများရှိသလဲ၊ ပြောပါ’

သူမက ...

‘ဘာကိစ္စဆိုတာ မဖြေခင် ကျွန်မရဲ့ ဘွဲ့ထူးအပြည့်အ
စုံရင် ပြောပါရစေဦး’

ကွမ်းလိန် မျက်မှောင်တုတ်သွားပြီး....

‘ပြောပါ’
ကျင်ဝါရန်က...

‘ကျွန်မတို့ သိုင်းလောကသားတွေကတော့ သိကြမယ်
မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...ကျွန်မဟာ တံဆိပ်တော်သစ်မ
လေးဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးတော့ရှိတယ်ရှင်’

‘ဘာ’

ကွမ်းလိန်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွား
သည်။

သူသည် ကျင်ဝါရန်ဆိုသော မိန်းမချောလေးအားအထေ
အချာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

‘တံဆိပ်တော် သစ်မလေးဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဘာ တံဆိပ်တော်လဲ’

မိန်းကလေးက ပြုံးပြီး....

‘အချုပ်အခြယ်မဲ့ တံဆိပ်တော်ပါ’

ကွမ်းလိန်၏ မျက်လုံးများ ကွေးညှစ်သွား၏။

‘အချုပ်အခြယ်မဲ့ တံဆိပ်တော်’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ရင်များက ထိတ်ထိတ်ခုန်လှုပ်၏။

မိန်းကလေးကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။
ရင်ထဲ၌ အံ့ဩမှုက ရုန်းကြွလာ၏။
သူသည် ဟန်မပျက် ထိန်းပြီး -
'အချုပ်အချယ်မဲ့ ယုတ်လား၊ ဘယ်လို အချုပ်အချယ်
တာလဲ၊ ကျုပ်ကို ရှမ်းပြီပါဦး'

ဟု မေ့လိုက်၏။

ကျင်ဝှာရန်က...

'ဒီလိုပါ၊ အချုပ်အချယ်မဲ့ တံဆိပ်ကော်ဟုာ ဘယ်သူ
ရန်ကိုမှ ကြောက်စရာမလိုဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်
ခွင့် ရစေတဲ့ တံဆိပ်ကော်တစ်ခုပါပဲ'

မင်းသားလေး ကွမ်းလိန် ပြုံးလိုက်၏။

'တံဆိပ်ကော်ရှိမှ အသက်ရှင်ခွင့်ရမယ်'

ဟူသော သတိပေးစာကိုလည်း ချက်ခြင်း သတိရ
လေသည်။

ဤမိန်းကလေးသည် ခြိမ်းခြောက်သွားသူ ဝတ်ရုံရှင်
ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီလော။

ကွမ်းလိန်က-

'ခင်ဗျားရဲ့ ဘွဲ့ထူးက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ကဲ...အခု
ခင်ဗျားဒီကို ရောက်လာတဲ့အကြောင်းကို ပြောပါဦး'

ဟု ဆက်မေးလိုက်၏။

ကျင်ဝှာရန်က...

'ကျွန်မလာတဲ့ ကိစ္စကတော့ အရောင်းအဝယ်လေးတစ်ခု
လောက် ပြုလုပ်ဖို့ပါရှင်'

ကွမ်းလိန်က-

'ဘယ်လိုအရောင်းအဝယ်လဲ'

ကျင်ဝှာရန်က-

'ဒီမှာ အာမေရိကန်ရောင်းလို့ရမလဲရှင်၊ ကျွန်မကလဲ ရောင်း
စရာတစ်ခုပဲပါလိာတယ်'

'ပြောပါ... ပြောပါ'

'ကျွန်မ ရောင်းချင်တာက အချုပ်အချ 'မဲ့ တံဆိပ်ကော်
ပါပဲ'

ကွမ်းလိန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အရောင်တစ်မျိုးဖြတ်သန်း
သွား၏။

စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်တွေ့လိုက်၏။

'သေချာပြီ၊ ဝတ်ရုံရှင်ရဲ့ ကိုယ်စာ လှယ်ပဲဖြစ်ရမယ်' -

ကျင်ဝှာရန်က-

'ဒီလို စွန့်ပတ်သက်ပြီး မင်းသားသေးက အားအဖြစ်ပေး
နိုင်ရဲ့လား၊ မင်းသားလေးနဲ့ အရောင်းအဝယ်စကားပြောလို့
ရပါ့မလား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကွင်းလိန်အ...

‘ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိသလောက်တော့ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...ကျုပ်က အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်ပါသေးတယ်’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ နှစ်ခါအပင်ပန်းမခံချင်ဘူး၊ မင်းသားလေး အဖေနဲ့သာတွေ့ပြီး အရောင် အဝယ်စကားပြောရရင် ပိုပြီး ကောင်းမယ်လို့ ထင်မိပါတယ်ရှင်’

ကွင်းလိန် မဲ ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်အဖေနဲ့ တွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား’

‘အဆုံးအဖြတ် တကယ်ပြုနိုင်တဲ့လူနဲ့ စကားပြောရတာ မကောင်းဘူးလားရှင်၊ ဒီကိစ္စကို မင်းသားလေးရှင်အဖေ စိတ်ဝင်စားမယ်လို့ ကျွန်မ ပြောရဲပါတယ်’

ကွင်းလိန်က ရယ်မောလိုက်ပြီး—

‘ခင်ဗျားစကားက အတော်ကို သေချာနေပါလား’

ကျစ်ဝါရန်က...

‘သေချာရမှာပေါ့ရှင်၊ အခုချိန်မှာ ဟောဒီ ဝံ့ပုလွေ တောင်ကုန်းကို အန္တရာယ်အပေါင်းက တားဆီး ကာကွယ်ပေးနိုင်မယ့် အချက်တစ်ချက်ကို သယ်သူကစိတ်ဝင်စားဘဲ နေပါမလား’

မှန်သည်။ မိန်းကလေး၏ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို ကွမ်းလိန်ပင် အတော်စိတ်ဝင်စားနေမိသည် မဟုတ်ပါလော့။

ကျစ်ဝါရန်က...

‘ကဲ...မင်းသားလေး အရက်သောက်ပြီးပြီဆိုရင် ကျွန်မ တို့ကို လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးစေချင်ပါတယ်’

ဟု တောင်းဆိုလိုက်သည်။

မင်းသားလေး ကွမ်းလိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကောင် ပါပြီဗျာ၊ ကဲ အားလုံး ကျုပ်နောက်ကလိုက် ခဲ့ကြပါ’

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အရက်ဆိုင်တွင်းမှ ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဝံပုလွေစခန်း...
ဝံပုလွေတောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိသော စခန်းဖြစ်
သည်။

ဝံပုလွေတောင်ကုန်းအဖွဲ့သည် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင်
ရဲတိုက်တင်ရတည်ဆောက်ကာ စခန်းဖွင့်ထား၏။

ဝံပုလွေတောင်ကုန်းပေါ်မှ ရဲတိုက်သည် မြို့စားရဲတိုက်
လောက် မခန်းနား ထေည့်ဝါမကြို မားပါ။

သို့ကော်လည်း ခိုင်မာတောင့်တင်းမှုအပြည့်ရှိသည်ဟု ဆို
ရပေမည်။

ခုစရိုက်သမာ သိုင်းလောကသားများအဖို့ ဝံပုလွေဌာန
ချုပ်အား ဖြိုခွင်းရန် ကြိုးစားမည်ဆိုလျှင် လွယ်လွယ်နှင့်
ရနိုင်မည်ဟု ကံပါ။

ဝံပုလွေဌာနချုပ်အတွင်း သိုင်းကမား ဝါးဆယ်ကျော်
ခန့်ရှိ၏။

အားလုံးသည် စည်းရှိသလို တိုက်ခိုက်ရေးသည်လည်း
ကျွမ်းကျင်ကြသည်။

ခိုင်မာတောင့်တင် လှသော ရဲတိုက်အဖွဲ့မှနေ၍ ရန်သူ
အား ကောင်စွာ ကြံကြံခံထားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာအောင် ၎င်းဌာနချုပ်အား
နှောက်ယှက်ဝံ့သူ ကန်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် လွန်ခဲ့သော ရက်နှစ်ဆယ်ခန့်က ဝတ်ရုံရှင်ကိုမူ
ခြွင်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်၏ သိုင်းပညာအား အံ့မခန်းလောက်အောင်
အဆင့်မြင့်လှသည်။

လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကလည်း ကြောက်စရာကောင်းပေသည်။
ဝံပုလွေရဲတိုက်အား သွေးများဖြင့်ပက်စာ ခြိမ်းခြောက်
သွားခဲ့သော ဝတ်ရုံရှင်ကို သူ့တို့လုံးဝဟောန့်ထားနိုင်ခဲ့ကြ
ပါချေ။

‘တံဆိပ်တော်ရှိလျှင် အသက်ရှင်ခွင့်ရမည်’

ဝတ်ရုံရှင်က ထိုသို့ သတိပေးခဲ့၏။

တစ်ဖန်...

‘ရက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်အတွင်း သွေးချောင်းစီးစေ
ရမယ်’

ဟုလည်း ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်။

ထိုစကားရပ်တို့သည် ယခုအခါတော်ပိုင်းသိုင်းလောက
တစ်ခုလုံးတွင် ပျံ့နှံ့နေတော့သည်။

တော်ပိုင်း သိုင်းလောကဘေးတိုင်း ကြားဖူးနေကြ၏။
အဓိပ္ပာယ်ကို မသိသော်လည်း ကြောက်မယ်ဖွယ်နိမိတ်ဆိုး

ဟု အားလုံးက နားလည်သက်ခံထားကြ၏။

ဝတ်ရုံရှင် သတိပေးခဲ့သည့် တံဆိပ်တော်ဆိုသည်မှာ မည့်
သို့သော တံဆိပ်မျိုးနည်းဟု စဉ်းစား တွေးတော ခဲ့ကြ၏။
အဖြေကို ဖွေရှာကြသည်။
မည်သူမျှ အဖြေကို ဖွေရှာမရခဲ့ပါ။
အဖြေမရှိသော ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့သည်။
ယနေ့တွင်မူ တံဆိပ်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ သဲလွန်စတစ်ခု
ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကွမ်းလိန်သည် မိန်းကလေးတို့အား ညှော်ခန်းတွင်း၌
နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်ပြီး...
'ဒီမှာ ခဏစောင့်ကြပါ'
သူသည် ပခင်နှင့် ချက်ချင်း တွေ့ဆုံလိုက်သည်။
ကွမ်းချောင်းက...

'ကွမ်းလိန်... မင်း ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ အရက်
သွားသောက်နေပြန်ပြီလား'
ကွမ်းလိန်က...
'ဖေဖေ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါလာတယ်'
ကွမ်းချောင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...
'အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ...ဟုတ်လား'
'ဟုတ်တယ်'
'ဘာလဲ၊ ရန်သူ့ သတင်းရလာခဲ့ပြီလား'
ကွမ်းလိန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...
'မဟုတ်ဘူး၊ တံဆိပ်တော်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ။
'တံဆိပ်တော်...'
'ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဒီတံဆိပ်တော်ဟာ အချုပ်အချယ်
မဲ့ တံဆိပ်တော်လို့ ခေါ်ပါတယ်'
ကွမ်းချောင်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...
'ကွမ်းလိန်-ဒါကို မင်းဘယ်လိုသိလာသလဲ'
ကွမ်းလိန်က ကျင်ဝှာရန်၏ အကြောင်းများကို ပြောပြ
လိုက်လေသည်။
ကွမ်းချောင်းက...
ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဝတ်ရုံရှင် ရည်ညွှန်းတဲ့ တံဆိပ်တော်
ဟာ အခု မိန်းကလေးမြောတဲ့ တံဆိပ်တော်ပဲထင်တယ်'
ကွမ်းလိန်က...
'အတူတူပဲလို့ ကျွန်တော်လဲ ထင်တာပဲ ဖေဖေ'
ကွမ်းချောင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်၏။

သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်လာမိ၏။
 ကွင်းချောင်းက...
 'က...သား ညွှန်ဆည်ထွေအကွက် ညစားစားပွဲတစ်ခု
 စီစဉ်လိုက်ပါ'
 ကွင်းလိန်က ဖခင်အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။
 ကွင်းချောင်းက—
 'ဖေဖေ သူတို့နဲ့ စကားပြောရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝံ့ပုလွေ
 တောင်ကုန်းဟာ ကယ်လိုနေရာမျိုးသဲဆိုတာကို အဓိကထား
 ပြောပြရမယ်'
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ကွင်းလိန် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။
 ဖခင်အား အရိုက်သေပြုကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။
 ထို့နောက် သူသည် ညစားစားပွဲတစ်ခုကျင်းပရန် အမြန်
 စီစဉ်လိုက်သည်။
 တစ်ခဏအတွင်း သီးသန့်ခန်းတစ်ခုအတွင်း ညစားစား
 ရန် အသင့်ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့သည်။
 ထို့နောက် သူသည် ကျပ်ဝှာရန်တို့ လူစုအား ဖိတ်ခေါ်
 လိုက်လေသည်။

ကွင်းချောင်းသည် စားပွဲထိပ်တွင် ဝင်ထိုင်နေ၏။
 သူသည် အခန်းတွင်းဝင်လာသူများကို အကဲခတ်ကြည့်
 လိုက်၏။
 ငယ်ရွယ်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အတိုးအို
 အဘွားအိုတို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။
 မိန်းကလေးဧရာ အတိုးအို၊ အဘွားအိုပါ သိုင်းပညာ
 ကောင် စွာတတ်မြောက်ကြောင်း ကွင်းချောင်းက အကဲခတ်
 မိသည်။
 မိန် ကလေး ကျပ်ဝှာရန်က ကွင်းချောင်းအား ဦးညွှတ်
 လိုက်သည်။
 'ဝံ့ပုလွေတောင်ကုန်း သခင်ကြီးနဲ့ ထွေဆုံခွင့် ရတာ
 အလွန်ပဲ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်'
 ကွင်းချောင်းက အပြုံးအရယ်မရှိပါ။
 လက်တစ်ဖက် အသာစေ့ယမ်းလိုက်ပြီး
 'ထိုင်ကြပါ'
 ကျပ်ဝှာရန်တို့ သုံးယောက်က စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
 ကြ၏။
 ကွင်းချောင်းက—

‘မိတ်ဆွေတို့ ခရီးဝေးကလာခဲ့တော့ ပင်ပန်းပြီး ဆာလောင်နေမှာ သေချာတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးစားသောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့။ ဒီအစားအသောက်တွေကို သံသယကင်းကင်း စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ စားသောက်နိုင်ပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်ဝှာရန်က...

‘ဝံ့ပုလွေတောင်ကုန်း အရှင်သခင်ဟာ အဆိပ်ခတ်တဲ့ အပြုအမူမျိုး ဘယ်တော့မှ ပြုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်မကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်ရှင်’

ကွင်းချောင်းက....

‘ဒါဆိုလဲ အေးအေးဆေးဆေးစားသောက်ကြပါဗျာ’ မိန်းကလေးတို့လူစုက ငြင်းမနေတော့ပါ။

ကွင်းချောင်း တည်ခင်းသော ညစာကို စားသောက်လိုက်ကြ၏။

ကျင်ဝှာရန်သည် စားသောက်ရင်းမှ—

‘အခုလို ကျေးမွေးတာကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကွင်းချောင်းက....

‘မလိုပါဘူး၊ မင်းရဲ့ကိစ္စသာပြောပါ’

ကျင်ဝှာရန်က....

‘ကိစ္စကတော့ အထွေအထူး မရှိပါဘူး၊ တံဆိပ်တော်တစ်ခု ရောင်းချချင်လို့ ရောက်လာတာပါရှင်’

‘ဘာတံဆိပ်တော်လဲ၊ ကွင်းလိန်ကတော့ အချုပ်အချယ်မဲ့ တံဆိပ်တော်လို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်လား’

ကျင်ဝှာရန် ခေါင်းညှိတ်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အချုပ်အချယ်မဲ့ တံဆိပ်တော်ပါ’

ကွင်းချောင်း ပြုံးလိုက်၏။

ကျင်ဝှာရန်က—

‘ကျွန်မ စကားနည်းနည်း ပြောပါရစေ’

‘ပြောပါ’

‘ဒီအချုပ်အချယ်မဲ့တံဆိပ်တော်ဟာ အလွန်ပဲ အစွမ်းထက်တဲ့အရာ တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဘယ်လိုအစွမ်းထက်တာလဲ’

‘အခု လောလောဆယ် ဝံ့ပုလွေတောင်ကုန်းဟာ ရက်ပေါင်းခြောက်ဆယ်အတွင်း သွေးချောင်းစီးမယ့် အန္တရာယ်နဲ့ ဖြည့်စွဲနေရမယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

ကွင်းချောင်း နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး—

‘ဒါ ကျုပ်ကိစ္စပါ’

ကျင်ဝါရန်က....

'မုန်ပါတယ်၊ အခု အချုပ်အချယ်မဲ့တံဆိပ်တော်သာ
မယ်ဆိုရင် ဒီအန္တရာယ်ကို အလွယ်တကူ ကျော်လွှားနိုင်
တယ်၊ ဒီလိုမဲ့မဟုတ်ရင်တော့ ဝ'ပုလွေ့တောင် ကုန်း
အားလုံး သေဆုံးသွားရမှာ သေချာတယ်'

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလေသည်။

ကွင်းချောင် တွေဝေသွားသည်။

ခနနေမှ ကျင်ဝါရန်ကို စိုက်ကြည့်၍....

'မင်းစကား သေချာလား'

'ဟာကိုပြောတာလဲ ရှင်'

'ဒီတံဆိပ်တော်ရှိရင် အခုကြုံတွေ့နေရတဲ့ အခြေအရာ
ခအးအေးဆေးဆေး လွတ်မြောက်နိုင်မယ်ဆိုတာလေ'

ကျင်ဝါရန် ခေါင်းညိတ်၏။

'အမုန်ပါပဲရှင်'

'မင်းက ဘယ်လိုအထောက်အထားနဲ့ ဒီလိုပြောနိုင်သလဲ
ကျင်ဝါရန်က....

'အထောက်အထားပြုဖို့ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး
ဒါပေမယ့် ကျွန်မစကားက အမှန်ဆုံးပါပဲ'

'အထောက်အထားမရှိတဲ့ တံဆိပ်တစ်ခုကို ကျုပ် ဘယ်လို
လုပ်စိတ်ဝင်စားနိုင်မှာလဲ'

ကျင်ဝါရန် ပြုံးလိုက်၏။

'ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်ဖို့ပဲအရေး
ကြီးပါတယ်၊ ရှင်အနေနဲ့ ဒီတံဆိပ်တော်ကလွဲရင် ဘာကိုမျှား
အားကိုးနိုင်မှာလဲ'

ကွန် ချောင်က ပြုံး၍ -

'ကျုပ်က မင်းစကားကို ယုံရမယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

ကွင်းချောင် နှာခေါင်းရှုံ့၏။

ကျင်ဝါရန်က -

'ဝ'ပုလွေ့တောင်ကုန်းမှာ ကျရောက်လာမယ့် အန္တရာယ်
တွေကို ကာကွယ်ဖို့ ကျွန်မကို ယုံကြည်ရမယ်'

ဟု အလေးအနက် ထပ်ပြော၏။

ကွင်းချောင် ပြုံးသည်။

မိန်းကလေး ကျင်ဝါရန်က သူ့အပေါ်တွင် ကယ်တင်
ရှင် တစ်ယောက်အဖြစ် လာ၍ ပြောဆိုဆက်ဆံနေသည်မှာ
ရယ်စရာကောင်းလှသည်။

ကွမ်းချောင် မဲရယ်နိုင်ပါ။

ရယ်ချင်စိတ်မရှိဘဲ ဒေါသပင် ထွက်နေမိသည်။

ကွမ်းချောင်က -

'ကျုပ်က မင်းကို တာကြောင့် ယုံကြည်ရမှာလဲ၊ မင်း
တို့အကြံက ဒါအကုန်ပဲလား။ ကျုပ်ကို ဒီလိုလာပြီး လှည့်
စားလို့ ရမယ်ထင်နေသလား'

ဟု ပြောလေသည်။

မိန်းမလှလေး ကျပ်ဝါရန်က အပြုံးပပျက်ပါ။

ကွမ်းချောင်၏ စကားကို နာအံ့မထင်ပါ။

'ခက်တာပဲ၊ ကျွန်မစကားကို ယုံကြည်သင့်တယ်၊ ကျွန်မ
စကားကို မယုံကြည်မိတဲ့အတွက် နောက်မှ နောင်တရနေ
လိမ့်မယ်လို့ သတိပေးပါရစေ'

ကွမ်းချောင်က တဟားဟားရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား...ကျုပ်က နောင်တရမယ် ဟုတ်
လား၊ မင်း ပဲဆိုးဘူး၊ ကျုပ်က မင်းစကားကို ယုံကြည်ရင်
သာ နောင်တရစရာ ဖြစ်လာမှာကွ'

သူ့စကားက ရှင်း၏။

သူမ၏ အဆုတ်အဝယ်စကားမစခင်ပင် ငြင်းပယ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းမလှလေး ကျပ်ဝါရန်က...

'အဆုတ်အဝယ်စကားတောင် မပြောရသေးဘူး၊ ရှင်
က ကြိုက်ငြင်းနေပါလားရှင်'

ကွမ်းချောင်က -

'ဒါအမှန်ပဲ'

သူ့က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး -

'ကောင်းပြီလေ၊ အဆုတ်အဝယ်မဖြစ်ဘာ သေချာသွား
ပြီပေါ့'

'ဟုတ်လိုက်လေကွာ၊ မင်းနဲ့ကျုပ် ဘာအဆုတ်အဝယ်
မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်အနေနဲ့ မင်းရဲ့ အချုပ်အချာမဲ့
တံဆိပ်ကော်ကို စိတ်ဝင်စားဘူး၊ ခြူးတစ်ပြားမှလဲ ပေး
ပြီးဝယ်မှာ မကုတ်ဘူး'

ကွမ်းချောင်စကားက ပြတ်သားလှ၏။

သူ့သတ် အယုံအကြည်မရှိဘည့်အတွက် ပြောင်ပင် ငြင်း
ပယ်လိုက်၏။

အားနာစိတ်လည်း အလျဉ်းမရှိပါ၊
သူ့ကို လှည့်ဖျားနေခြင်းဟုသာ ယူဆထားမိသည်။
ကျွန်ုပ်တို့ရန်က...

‘ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်၊ အရောင်းအဝယ်မဖြစ်မှတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး’

ကွမ်းချောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ပြန်ပါ၊ မြန်မြန်သာ ဒီက ပြန်သွားပါ မိန်းကလေး’

မိန်းမလှလေး ကျွန်ုပ်တို့ရန်သည် သူမစကားကို ကွမ်းချောင်က လှံ ဝ အယူ အကြည်မရှိသည့်အတွက်ကြောင့် ဘာမျှ ထပ်မံပြောတော့ပါ။

သူမက ထရွပ်လိုက်သည်။

ကွမ်းချောင်က မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် မိန်းကလေးသည် ရုပ်ရည်နှစ် မလိုက်အောင် လိမ်ညာတတ်သူတစ်ဦးဟု သတ်မှတ်မိသည်။

ယခု သူတို့ဌာနချုပ်အပါအဝင် တောင်ပိုင်းသိုင်းလောက အဖွဲ့အစည်းအတော်များများသည် အမည်မသိ ဝတ်ရုံရှင်၏ ခြိမ်းခြောက်မှုအန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြုံနေရသောအချိန် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော အချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ လိမ်ညာ လှည့်ဖျားဖို့ ကြိုးစားနေသူဟု သူက သတ်မှတ်မိသည်။
တစ်ယူသန် တစ်ဇွတ်ထိုးနိုင်လှသော ကွမ်းချောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရန်ကို ထိုသို့ သုံးသပ်မိသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟု စဉ်း ယူကြည့်မိသည်။

သာမန်အချိန်သာဆိုလျှင် သူ့အား ဤနေရာအထိ လာရောက် လိမ်ညာသူတစ်ဦးကို အေးအေးဆေးဆေး ထွက်ခွာခွင့် ပေးမည် မဟုတ်ပါ။

တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပညာပေး ဆုံးမမိမည်အမှန်ပင်။

ယခုတော့ မိမိ၏ဌာနချုပ်မှာ အခြေအနေမကောင်းလှပါ။

ဝတ်ရုံရှင်၏ခြိမ်းခြောက်ခံခဲ့ရ၏။

ရက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်အတွင်း ကျရောက်လာသည့် အန္တရာယ်ကို သတိထားနေရသည်။

မိမိ၌ရှိသောအင်အားကို အထိပါးမခံနိုင်ပါ။

မိန်းမလှလေး ကျွန်ုပ်တို့ရန်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော အသုံးအိမ်နှင့်အတွားအိမ်နှစ်ယောက်ကို သာမန် ဗုဂ္ဂိုလ်များဟု ယူဆပါ။

ထိုနှစ်ယောက်သည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သူများ ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း သူက အကဲခတ်မိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကွမ်းချောင်က မိန်းမလှလေး ကျွန်ုပ်တို့ကို အလွယ်တကူ လွတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
ငါးရက်ဟူသောအချိန်သည် လျှင်မြန်စွာပင် ကုန်သွားခဲ့သည်။
အချိန်အခါမဟုတ် ချွာချခဲ့သော မိုးလည်း 'တိတ်ဆူ' ဖြစ် ဖြစ်သည်။
ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်နေသည်။
မိုးသားတိမ်လိပ်တို့ ကင်းစင်နေသဖြင့် ကောင်းကင်လုံး ပြာလဲ၍ နေ၏။
ရာသီဥတုမှာ ပြန်လည်သာယာလာခဲ့ပြီ။
သို့သော်... ဝံပုလွေတောင်ကုန်းတွင်မူ အခြေအနေမကောင်းပါ။

ရက်ပေါင်းခြောက်ဆယ်အတွင်း သွေးချောင်း စီးမည့် အန္တရာယ်ကို အားလုံးက ကြောက်ရွံ့နေကြပေသည်။
အတ္တိနည်းသော သိုင်းသမားအချို့သည် ဝံပုလွေတောင်ကုန်း တွင် ဆက်လက်မနေဆိုင်ရဲကြတော့ပါ။

ဝတ်ရုံရှင်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့၏။

ဝတ်ရုံရှင် ဆောက်မလာမီ ဝံပုလွေဌာနချုပ်မှ တိတ်ဆူဆိတ်ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

ဝံပုလွေဌာနချုပ်အတွင်း လူနစ်ဆယ်တိတိလျော့ပါးသွားခဲ့ရပြီဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့အဖွဲ့သားများ ထွက်ပြေးသွားမှုကို ပထမတွင် ကွင်းချောင်သည် အတော်ပင်ဒေါသထွက်မိ၏။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူကခွင့်လွတ်လာခဲ့၏။

မည်သူမဆို ကိုယ်အသက်သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့တတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင်မဟုတ်ပါ။

သူအပြစ်တစ်ခုတော့ပါ။

ယခုသူတွင် ငယ်သားငါးဆယ်ကျော်မျှသာကျန်တော့၏။
ထိုငယ်သားများကိုလည်း သူက ထွက်ခွာသွားခွင့် ပြုလိုက်၏။

သို့သော် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သိုင်းသမား နှစ်ဆယ်ကျော်သည် သွေးကြောင်သူများမဟုတ်ကြပါ။

သတ္တိကောင်းသူများဖြစ်ကြ၏။
 ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ဝံ့သူများဖြစ်ကြ၏။
 ထိုသိုင်းသမားများသည် ဝံပုလွေတောင်ကုန်းအဖွဲ့အပေါ်
 အလွန်သစ္စာရှိသော သိုင်းသမားများဖြစ်ကြသည်။
 သူတို့၏ အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် တည်မြဲနေသမျှကာလပတ်
 လုံး ဝံပုလွေတောင်ကုန်းကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ဆုံး
 ဖြတ်ထားသူများဖြစ်ကြသည်။
 တောင်ပိုင်း သိုင် လောကအတွင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ
 တည်ထားခဲ့သော ဝံပုလွေတောင်ကုန်းအား သိုင်းလောက
 အတွင်းမှ ပျောက်ပျက်သွားမည်ကို မလိုလားကြပါ။
 ရန်သူအား ကြောက်ရွံ့ကာ ရှောင်ပြေးခြင်းထက် ခုခံ
 ထိုက်ခိုက်ရင်း သေရသည်ကမှ မြတ်သည်ဟု သဘောထား
 ကြ၏။
 ကျန်ရစ်ခဲ့သော သိုင်းသမားနှစ်ဆယ်ကျော်သည် ဝံပုလွေ
 ဌာနချုပ်အား ပို၍ပင်စောင့်ကြလေတော့သည်။

* * *

အန္တရာယ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာ၏။
 ဝံပုလွေတောင်ကုန်းဆီသို့ ဝတ်ရုံရှင်သည် ဒုတိယအကြိမ်
 ရောက်ရှိလာ၏။
 ဝံပုလွေအဖွဲ့သားများ မထင်မှတ်သောအချိန်တွင် ရုတ်တ
 ရက်ရောက်ရှိလာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
 ဝံပုလွေအဖွဲ့သားတို့လည် ရန်သူမှာ ညဘက်တွင် အလစ်
 စီးနင်းဝင်ရောက်လာမည်ဟု တွက်ဆခဲ့၏။
 သို့ရာတွင် သူတို့တွက်ကိန်း မှားသွား၏။
 ဝတ်ရုံရှင်သည် နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာပင် ရောက်လာ
 ခြင်းဖြစ်၏။
 ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ဝတ်ရုံရှင်အား ရဲတိုက်အတွင်း ရောက်
 ပြီးမှပင် တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စန်းကျင်...
စန်းကျင်သည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူ၏အသက်မှာ လေးဆယ်နှီးပါးခန့်ရှိသည်။

ဝံပုလွေအဖွဲ့အဝင် အလွန်သစ္စာရှိသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

စန်းကျင်မှာ ကွင်းချောင် အလွန် အားကိုးရသူလည်း ဖြစ်၏။

စန်းကျင်သည် တစ်ညလုံး လုံခြုံရေးကို စိမ့်ကွပ်ကဲခဲ့၏။
ကိုယ်တိုင်လည်း စောင့်ကြပ်ခဲ့၏။

ယခုအခါလယ်မဲ့ ခေတ္တအနားယူရန် သူ့အခန်းဆီသို့ ပြန်
လာခဲ့လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

သူ၏နောက်ကျော၌ ထူးခြားသော အစိအပစ္စည်းတစ်ခု
ကို ရုတ်တရက်ခံစားလိုက်ရ၏။

‘ဟင်’

အဝတ္ထုတစ်ခုက သူ၏နောက်ကျောကို လာရောက်ထိရောက်
သည့်ပမာ ခံစားလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံး ကွင်းစောင့်ခဲ့ရသဖြင့် စွန်းကျင်
သည် ပစ်ပန်းနှမ်းနယ်နေပေသည်။

ယခင်ကကဲ့သို့ သွက်သက်ဖြတ်လတ်စွာရှိတဲ့ အနည်းငယ်
လေးလံနေသည်။

သို့သော် စန်းကျင်သည် ပါးနပ်သူဖြစ်၏။

သူ့နောက်လှည့်ကြည့်စရာမလိုပါ။

သူ့ကျော၌ တစ်စုံတစ်ယောက်က သက်နစ်မြင့်တောက်
ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်သွား၏။

ထိုအခါကျော၌ အသီးစန်းကျင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

နဖူးတွင် ချွေးမျှားလည် စို့ကွယ်လာ၏။

သူသည် အခြေအနေကို သုံးသပ်လိုက်၏။

‘ဒါ့သို့ပင် ပညာနဲ့ဆိုရင် အတော်လှမ်းလှမ်းက လှုပ်ရှားမှု
ကိုအောင် သိနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ လူတစ်ယောက် ခြေထဲ တယ်
လောက်လုံလုံ ပါသင့်တယ်။ အခုအော့...’

မုန်ပါသည်။ စန်းကျင်၏ သိုင်းပညာကား အဆင့်မြင့်
လေသည်။

ဝံပုလွေ အဖွဲ့တွင် ထိပ်တန်းအဖွဲ့သားဖြစ်သည်။

သူ၏ အကြားအာရုံမှာလည်း အတော်ပင် ထက်မြက်
လှသည်။

သို့သော်...

ယခုတစ်ကြိမ် သူ နားပင်းဆလို ဖြစ်နေသည်။

ရန်သူသည် သူ၏နောက်တွင် ရောက်ရှိနေပြီး သူ့အား
တစ်စုံတစ်ရာနှင့် လာရောက် အောက်လိုက်သည်ကိုပင် သူက
မသိနိုင်ခဲ့ဘဲ မဟုတ်ပါလား။

'အင်း...ရန်သူ လှုပ်ရှားမှုကို ငါမသိခဲ့ဘူး၊
ပညာဟာ အလွန်အဆင့်မြင့်နေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်'
စန်းကျင့်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြန်လာသည်။
ရန်သူ၏ လက်နက်က သူ့ကျောပြင်နှင့်
ဖြစ်သည်။

ဒီလူရဲ့သို့...
ထိကပ်နေဆဲ

ရန်သူသည် သူ့လို သိုင်းသမားတစ်ဦး မသိအောင် တိတိ
တဆိတ် လိုက်ပါလာနိုင်ခြင်းကို ထောက်ချင့်လျက် ထိုသူ
သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် သိုင်းပညာ
အဆင့် မြင့်မားမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

စန်းကျင့်၏မျက်နှာ အရောင်ပြောင်းသွားသည်။
သွေးဆုတ်သွားသကဲ့သို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူလျော်သွား
လေတော့သည်။

စန်းကျင့် ခြေလှမ်းများလည်း ရပ်သွားသည်။
ရှေ့ဆက်မတိုးဝံ့တော့ပါ။
သူသည် လှုပ်ရှားခြင်း မပြုတော့ဘဲ ငြိမ်လိုက်သည်။
သူ၏လက်သည် ခါးမှစားရိုးနှင့် နီးကပ်စွာရှိသည်။
သို့သော် သူက ဘေးကို ဆွဲထုတ်ရန် စိတ်မကူးပါ။

အခြားရန်သူဆိုလျှင် သူက ဘေးကို လျှပ်တပြက် ဆွဲထုတ်
ကာ နောက်လှည့်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်မည် ဖြစ်သည်။

ယခု နောက်မှလူသည် သိုင်းပညာအဆင့် မြင့်လွန်း
သည်ဟု သူက ယူဆထားသည်။

သူ့အနေနှင့် တိုက်ခိုက်သည်ထက် ငြိမ်နေ ဖိုက်သည်က
ပို၍အခွင့်အရေး ရနိုင်သည်ဟု တွေးမိသည်။

သူက ဘေးကို ဆွဲထုတ်မည်ဆိုလျှင် ရန်သူ၏ လက်နက်က
သူ့ကျောတွင် ထိနေရာမှ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဖောက်ထွင်း
သွားမည်မှာ သေချာသည်။

ရန်သူသည် သူ့အား ဘေးထုတ်ခွင့်ပေးမည် မဟုတ်
ပါချေ။

ထိုစဉ် သူ၏လည်ကုတ်သို့ လေတစ်ချက် လာထိသည်ကို
ခံစားရသည်။

အေးစက်သော အငွေ့အသက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်နှင့် အတူ အေးစက်
သော စကားသံကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

'ငါဘယ်သူလဲ သိလား'
ရန်သူ၏ အမေးစကားက ဆန်းသည်။
စန်းကျင့် ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။

ရန်သူသည် သူ၏ နောက်ကျောဘက်သို့ တိတ်တဆိတ်
ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်သူကိုလုံးဝ မတွေ့မြင်ရပါ။

ထို့ကြောင့် ရန်သူမည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို သူက မည်
ကဲ့သို့ သိရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုအခါ ရန်သူ၏ စောစောသော စကားသံသည် ဆက်
လက်၍ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

‘မင်း—တစ္ဆေဆိုတာ ကြားဖူးသလား’

ရန်သူ ဘာတွေ့ပြောနေသနည်း။

စန်းကျင့် စဉ် စားမရပါ။

သူက ပြီးလွယ်စီးလွယ် ခေါင်းညိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ၏နောက်ကျောတွင် ရှိနေသော ရန်သူသည်
သဘောကျသွားပုံရသည်။

ရယ်သံတိုးတိတ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုရယ်သံသည် မကောင်းဆိုးရွားသံနှင့် တူသည်။

ထိုလူက စကားဆက်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ ကျုပ်ကတစ္ဆေပဲ မင်းသိသလား၊ ကျုပ်က
သေမင်းထောင် လက်ခံတဲ့ တစ္ဆေပဲ...ဟဲ...ဟဲဟဲ’

စန်းကျင့် မဲ့လိုက်သည်။

ရန်သူက သူ့အား ရိုထေ့နေခြင်း မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ဓားကိုထုတ်ရန် ချိန်ဆနေသည်။

ရန်သူစကားများများပြော၍ အခွင့်အရေး ရသည်နှင့်
သူက ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထား
လေသည်။

ရန်သူ၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဤတစ်ကြိမ် ရန်သူက သူ့အား ပြစ်တင်စကားဆိုလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မင်းဟာ အတော်ကို သတ္တိရှိပါလား၊ ဟောဒီဝံ့ပုလွေ
ထောင်ကုန်းတစ်ခုလုံး သွေးချောင်းစီးတော့မယ့် အချိန်မျိုး
မှာ ဒီမှာဆက်ပြီး နေရဲတုန်းလား’

စန်းကျင့် ခေါင်းနုပန်း ကြီးသွားသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် ချွေးရွဲသာသည်။

အလွန်ထိတ်လန့်သွားသည်။

ယခုမှ သူ့နောက်ကျောမှရန်သူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်
ကို သူက ရိပ်စားမိပြီ မဟုတ်လော။

ထို့အတူ သူ့နောက်ကျောကို ထောက်ထားသော လက်
နက်သည် မည်သည့်အရာ ဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်
လိုက်သည်။

သူ့နောက်ကျောတွင် ထောက်ထားသော လက်နက်မှာ
ပုလွေတစ်ချောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ ထိုသက်နက်ပိုင်ရှင်ကား ရွှေခြည်ထိုးဝတ်ရုံကို
 ဝတ်ဆင်ထားသူပင် မဟုတ်လော။
 စန်းကျင်ခါးတွင် ခေးရှိ၏။
 ရန်သူလက်နက်က ပလွေ။
 လက် က်ချင်းယှဉ်လျှင် သူက သာ၏။
 သို့သော် စန်းကျင် ပို၍မလှုပ်ရဲအောင် ဖြစ်မိ၏။
 ထိုဝတ်ရုံရှင်၏ မလေ့ကား သူ၏ခေးထက် ပိုကြောက်
 စရာ ကောင်းသည်။
 ဝတ်ရုံရှင်သည် ထိုပလွေအစ်ချောင်းနှင့် တောင်ပိုင်း
 သိုင်းသောက အကျော်အမော်များကိုပင် အနိုင်ယူခဲ့၏။
 ထိုဝါးပလွေကြောင့် သိုင်းအမား ချို၊ သေဆုံးခဲ့
 သည်။
 ထိုအဖြစ်အပျက်ကို စန်းကျင် မည်သို့ မေ့ထားရပါမည်
 နည်း။
 သူ မပြောနှင့် သူ့သခင် ကွမ်းချောင်းပင် ဝတ်ရုံရှင်
 ရင်ဆိုင်ရန် ခေါင်းခဲနေသည် မဟုတ်လော။
 စန်းကျင်သည် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် လျှောက်တွေးနေမိစေ
 သည်။
 ထိုစဉ် ဝတ်ရုံရှင်အသံ ပေါ်လာ၏။
 'ကျုပ်ပြောခဲ့တယ်၊ ဝ'ပုလွေတောင်ကုန်းမှာ မင်း
 ပညာလဲ အတော်ကောင်းတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့များ မင်းက
 ကြောင့် ခေးထုတ်ရတာလဲ၊ ငါ့ကို ကြောက်နေလို့တာ
 ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

စန်းကျင် ခံပြင်းသွား၏။
 သူက ပခုံးတွန့်ပြုသည်။
 'ခင်ဗျားက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကျုပ်နောက် နောက်သာ
 လက်ဦးမူယူခဲ့တာ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ် ခေးထုတ်ခွင့်
 ရာလဲ'
 သူက ဝတ်ရုံရှင်စိတ်ကို ဆွပေးခြင်းဖြစ်၏။
 မျှော်လင့်ချက်မရှိသည့်တိုင်အောင် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်
 ပိုရခြား ဖြစ်၏။
 သူ စကားက ထိရောက်မှုရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။
 ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်၍—
 'ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဒါဆိုလဲ ရပါတယ်၊ မင်း ဒီဘက်လှည့်ပြီ
 ခေးထုတ်နိုင်တယ်'
 အထင်သေးသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။
 စန်းကျင် ဝမ်းသာသွား၏။
 စိတ်ထဲတွင်မူ မယုံရဲသေးပါ။
 ရန်သူက အခွင့်အရေး တကယ်ပေးမည်လော။
 သူက အကဲစမ်း၍ ထပ်ခေးသည်။
 'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တကယ်ပဲ ခေးထုတ်ခွင့်ပြုရဲလား'
 ဝတ်ရုံရှင်က....
 'ဟုတ်တယ်၊ မင်း ခေးထုတ်တော့ ကျုပ်က အာကို ဂရု
 ရမှာလဲ'
 သူက စန်းကျင်နောက်ကျောက် ပလွေကိုပါ ခွာပေး
 ၏၏။

စန်းကျင်က အခွင့်အရေးကို လက်လှုပ်မခံပါ။
 သူက နောက်ကျောမှ လက်နှစ်ကွာသွားသည်နှင့်
 ပြိုင်နက် ကိုယ်ကို ချောခနဲလှည့်သည်။
 တစ်ချိန်တည်းပင် သူ့လက်ထဲတွင် ဓားက အသင့်ခွဲ
 လာသည်။
 စန်းကျင် တစ်သက်တာတွင် အလျင်မြန်ဆုံး လှုပ်ရှား
 ဖြစ်သည်။
 သူသည် တစ်ခဏတည်း ခန္ဓာကိုယ်လှည့်ခြင်း၊ ဓား
 ခြမ်းနှင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း ပြုလုပ်လိုက်
 ဖြစ်သည်။
 ကိုယ်ကို လှည့်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဓားသုံးချ
 ထုတ်ကာ ဝတ်ရုံရှင်ကို တိုက်ခိုက်သည်။
 သူ့ဓားချက်က လျင်မြန်လှ၏။
 ဝတ်ရုံရှင်၏ ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်အောက် သုံးနေရာ
 တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 စန်းကျင်က အတွင်းအားကိုပါ အကုန်ထုတ်သုံးခြင်း
 သည်။
 ထို့ကြောင့် ဓားချက်က မြန်ရုံတစ်မကဘဲ ပြင်းထန်
 ပေသည်။
 သို့သော် သူ၏လျင်မြန်လှသော ဓားချက်တို့က
 သာ ခုတ်မိသည်။
 သူ့ရှေ့တွင် မည်သူမှ ရှိမနေပါ။

ဝတ်ရုံရှင် ပျောက်ကွယ်နေသည်။
 စန်းကျင် ရင်ထိတ်သွားသည်။
 ဝတ်ရုံရှင်သည် သူ့ နောက်ကျောဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီ
 ဟု ချက်ချင်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။
 သူက နောက်ကိုလှည့်တာ ဓားနှင့်ခုတ်ချလိုက်ပြန်သည်။
 ဝတ်ရုံရှင်ကို မတွေ့မထိပါ။
 ဝတ်ရုံရှင်သည် သူ့ နောက်ကျောတွင်သာ ရှိနေသည်။
 ပညာချင်းက ကွဲခြားလှသည်။
 'ဟဲ ဟဲ ဟဲ'
 ဝတ်ရုံရှင်၏ရယ်သံက သူ့ နောက်ကျောမှ ကပ်လျက်
 ကပ်ပေါ်လာ၏။
 စန်းကျင်က အ ကိုကြိတ်ကာ နောက်လှည့်၍ ဓားနှင့်ခုတ်
 က်သည်။
 တစ်ဆက်တည်း သည်ဘက်ပြန်လှည့်ကာ ဓားနှင့်ခုန်ချက်
 ထိုးခုတ်လိုက်သည်။
 စန်းကျင်သည် ပထမဓားချက်ဟန်ပြုဖြစ်သည်။
 ဝတ်ရုံရှင် သူ့ နောက်သို့ အကူးအပြောင်းတွင် ဓားခုန်
 ထိုးကာ အပိုစီတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 သို့သော် စန်းကျင် အတွက်မှားသွားသည်။
 ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဝတ်ရုံရှင်က သူ့ နောက်သို့ လိုက်မပုန်၊

ထို့ကြောင့် သူ၏ အပိုင်တိုက်ခိုက်မှုများ အချည်းနှီး
သွားသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ထက်ထဲမှ ပလွေဖြင့် စန်းကျင်အား
လိုက်လေသည်။

စန်းကျင်မှာ မည်သို့မျှ မခုခံလိုက်နိုင်ပါ။

‘အား...’

သူသည် ငယ်သံပါအေခင်ပင် အော်ဟစ်လိုက်မိ
နောက်သို့လည် ယိုင်ထွက်သွားသည်။

သူ၏ ခင်ဝမှသွေးများ ဒဏ်ဒဏ်ထွက်လာသည်။

စန်းကျင်မှာ ဓားကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား
သူသည် ဝတ်ရုံရှင်အား ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ပြုံးကြည့်နေသည်။

လူသတ်ရာမှာ အပြုံးမပျက်သော လူကြီးပင်ဖြစ်
စန်းကျင် ခားနှင့် အာ ကုန်ထိုးရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သို့သော် သူတို့ လှုပ်ရှားနိုင်မှုမရှိတော့ပါ။

ဝတ်ရုံရှင်က အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ...မင်းရဲ့ခားချက်အတော်ကလေးမြန်ပါ
ဒါပေမယ့် ကျုပ်က မင်းထက် ပိုမြန်နေတာတော့
ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား’

စန်းကျင် ထိုစကားများ မကြားနိုင်တော့ပါ။
သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျော့ခွေကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ
သွားလေတော့သည်။

‘ဝုန်း’

သွေ ရောင်လွမ်းသော တိုက်ပွဲ။

တိုက်ပွဲကို ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့ပါ။

ဝတ်ရုံရှင်က ကုန်းစခန်းအား အန္တရာယ်က ကျရောက်
လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဝတ်ရုံရှင်တစ်ယောက်တည်းရောက်ရှိ
လာခြင်း မဟုတ်ပါချေ။

သူနှင့်အတူ ထက်မရွံ့ ငါ့ယောက်ပါရှိသ၏။

ပထမဆုံး ဈေးဦးပေါက်သူက စန်းကျင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ မြင်မြင်သမျှ တိုက်ခိုက်လာလေ
တော့သည်။

ရဲတိုက်အတွင်း တိုက်ခိုက်သံများက ပွက်လောညံ့သွားလေတော့သည်။

ရဲတိုက်အတွင်းတိုက်ခိုက်သံများညံ့သွားပြီး ဝံပုလွေအဖွဲ့သား နှစ်ဆယ်ကျော်တို့သည် ဝတ်ရုံရှင်၏ လက်မရွံ့ငါးဦးအား အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

‘ယား’

‘အား....’

‘ချမ်း’

‘အမယ်လေး’

အသံမျိုးစုံဖြင့် ရဲတိုက်အတွင်း ဆူညံနေပေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်ကား တိုက်ပွဲအတွင်းမဝင်ပါ။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်လျက် တိုက်ပွဲကို ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် တိုက်ပွဲရှိရာသို့ လူရွယ်အစ်ယောက် အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူရွယ်ကား မင်းသားလေး ကွင်းလိန်ပင် ဖြစ်သည်။

မင်းသားလေး ကွင်းလိန်သည် ဝတ်ရုံရှင်အား တွေ့မြင်သွား၏။

‘ခင်ဗျား ရောက်လာပြီကိုး’

ဝတ်ရုံရှင်က အေးတိအေးစက် ရယ်မောလိုက်၏။

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ...ဒီကနေ့ ဝံပုလွေတောင်ကုန်း သွေးချောင်းစီးရမယ့်နေ့လေကွာ’

မင်းသားလေးကွင်းလိန် ဒေါသထွက်သွားသည်။

သူသည် ဝတ်ရုံရှင်အား မီးထွက်မတတ်မျက်လုံးများဖြင့် နိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တို့ ဝံပုလွေတောင်ကုန်း သားများ ရန်ငြိုးရှိခဲ့လို့လဲ’

ဝတ်ရုံရှင်က—

‘ရန်ငြိုးမလိုဘူး’

မင်းသားလေးကွင်းလိန် အကြိတ်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျားရမ်းကားချင်တိုင်း ရမ်းကားလို့ရမယ် မထင်နဲ့’ သူသည် ခားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဝတ်ရုံရှင်ထံခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်က ရယ်မောပြီး....

‘ဟား ဟား ဟား မင်းက ငါ့ရှင်ပိုင်ဘက် မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ’

သူသည် ပလွေကိုဝေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ပလွေသည် လေထဲတွင်ဝေ့ယမ်းရင်း အသံမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ကွင်းလိန်သည် ဝတ်ရုံရှင်အား သိုင်းကွက် နှစ်ဆယ်အထိ ပစ် မည်နိုင်ယှဉ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဝတ်ရုံရှင်၏ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တိုက်ခိုက်မှုအောက်
သို့ ကျရောက်သွားရလေတော့သည်။
'အား....'

* * *

ကွမ်းချောင်၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေ
သည်။

သူသည် သားဖြစ်သူအလာကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ဝတ်ရုံရှင်ထံ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်
သွားလိုက်သည်။

'ဒီကနေ ခင်ဗျားအသက်ရှင်လျက် ဒီကနေ ထွက်သွားခွင့်
မရှိဘူး'

ဟု အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

ဝတ်ရုံရှင်ကမူ ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်အထာ
တ်ကားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ....

'စိတ်ချ၊ ကျုပ်ကလဲ ဝံ့ပုလွေတောင်ကုန်းမှာ လူတစ်
ယောက်မှ မကျန်တော့တဲ့အထိ ရှင်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါ
တယ်'

ကွမ်းချောင်က-

'ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘာကိုခစာင့်နေတာလဲ'

ဝတ်ရုံရှင်က-

'ကျုပ်က စတင်တိုက်ဘာနဲ့ ခင်ဗျားက တိုက်ခိုက်ခွင့်မရ
ဘဲ သေသွားမှ စိုးလို့ပါ'

ကွမ်းချောင်၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွား၏။

သူသည် ချက်ချင်းပင် အတွင်းအားများ စုစည်းလိုက်
သည်။

ထို့နောက် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

သူသည် ဝတ်ရုံရှင်အား မခပပါဆင်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူက ဝံ့ပုလွေလက်သည်း သိုင်းကွက်ကိုအသုံး
ပြုကာ တရကြမ်းပင် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်က-

'ခင်ဗျားသိုင်းကွက် မဆိုးဘူး ဗျ'

ဟု အော်ဟစ်ရင်းလက်ထဲမှ ပလွေဖြင့် ပြန်သည့်တိုက်ခိုက်
သည်။

ကွမ်းချောင်ကား ရဲ့ဝံ့လှသည်။

ယနေ့အဖို့ သူသည် ဝတ်ရုံရှင်နှင့် သူးသကိုယ်သေတိုက်
ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုများက ကြောက်
ခမန်းလိလိ ပြင်းထန်နေပေတော့သည်။

ဝတ်ရုံရှင်သည် ကွမ်းချောင်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို တွေ့သော
အခါတွင် ရင်ထိတ်သွား၏။

ပေါ့ဆ၍ မရမကြောင်း သိလိုက်သည်။

လက်ထဲမှ ပလွေဖြင့် ပြန်လည်တိုက်လိုက်သည်။

ကွမ်းချောင်ကား လက်ဦးမှုကို ရယူကာ တရကြမ်းပင်
တိုက်ခိုက်သည်။

‘မြို့-’

ကွမ်းချောင်၏ လက်သည်းများက ဝတ်ရုံရှင်၏ ဝတ်ရုံစကို
စုတ်ဖြလိုက်နိုင်လေသည်။

ဝတ်ရုံရှင်မျက်နှာ နီရဲသွား၏။

‘မင်း... မင်းကို သတ်မယ်’

သူသည် သူ့ရူးတစ်ယောက်ပမာ အော်ဟစ်လေသည်။

ထို့နောက် ပလွေကို ဧဝံ ယမ်းကာ တရကြမ်းတိုက်လိုက်
သည်။

ဝတ်ရုံရှင်၏ ပြင်းထန်လှသော သိုင်းကွက်များကြောင့် ကွမ်း
ချောင်၏ သိုင်းကွက်များ ပျက်ပြယ်သွား ရလေသည်။

ကွမ်းချောင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

သို့သော် သူက နောက်ဆုတ်ရန်စိတ်ကူးလုံးဝ မရှိပါ။

ရဲဝံ့စွာပင် သူ့သေ ကိုယ်သေ သိုင်းကွက်များကို အသုံးပြု
ကာ တရကြမ်းပင် ပြန်လည်တိုက်လိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

သိုင်းကွက် ခြောက်ဆယ်ကျော်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်မှာ ဒေါသထွက်လာသည်။

သူသည် ကွမ်းချောင်၏ ကြမ်းတမ်းသော တိုက်ကွက်များ
ကြောင့် အနိဇီမယူနိုင်သေးဘဲ ရှိနေသည်။

ကွမ်းချောင်က အသေခံဝံ့သော်လည်း သူက အသေခံ
စရာမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲက မပြတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

ဝတ်ရုံရှင် စိတ်မရှည်တော်ပါ။

သူသည် ပလွေသိုင်းကွက်ကို ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

ပလွေမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံသို့ အလှန်ပင် စူးရှ
ကျယ်လောင်လာ၏။

ပလွေရိပ်များကလည်း ကွမ်းချောင်၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခု
လုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

ကွမ်းချောင်ကား သူ့သေကိုယ်သေ သိုင်းကွက်များအသုံး
ပြုနေရင်းမှပင် တစ်ထက်တစ်စ ဝတ်ရုံရှင်၏ တိုက်ကွက်

အောက်သို့ ကျရောက်သွားလေတော့သည်။

သတင်းတစ်ပုဒ်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ သတင်းတစ်ပုဒ်သည် ကောင်
ပိုင်းသိုင်းလောကအတွင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ထိုသတင်းကား ဝံပုလွေတောင်ကုန်း ဖျက်ဆီးချေမှုန်း
ခံလိုက်ရပြီဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားရသူအပေါင်းမှာ အလွန်ပင် ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။

ဝံပုလွေတောင်ကုန်းသည် တောင်ပိုင်း သူဝိုင်းလောကတွင်
နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့သော ထိပ်တန်းမှ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့
သည်။

ယခုမူ တစ်နာရီအတွင်း ပြိုကွဲပျက်စီးသွားရ၏။

ဝံပုလွေတောင်ကုန်း သခင်လည်း သေဆုံးသွားရချေပြီ။
မည်သူ့လက်ချက်နည်း မေးစရာမလိုပါ။

ဝတ်ရုံရှင်၏ လက်ချက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက သိ
ထား၏။

ဝတ်ရုံရှင်ကား တစ်ဟုန်ထိုး ကျော်ကြားလာ၏။

ဝတ်ရုံရှင် မည်သူ့မှန်းမသိရပါ။

အဘယ်ကြောင့် ဝံပုလွေတောင်ကုန်းကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်
ကိုလည်း မည်သူ့ကမ္မ မသိကြပါ။

မည်သို့ဆိုစေ ဝတ်ရုံရှင်သည် တောင်ပိုင်း သူဝိုင်းလောက
အား ဖျက်ဆီးပစ်မည်လူဆိုသည်ကား သေချာနေတော့၏။

ဝံပုလွေတောင်ကုန်း ဖျက်ဆီးသွားသောသတင်းကြောင့်
တောင်ပိုင်းသူဝိုင်းလောက အဖွဲ့အစည်းများ တုန်လှုပ် သွား
သည်။

ဝံပုလွေတောင်ကုန်းနည်းတူ ဝတ်ရုံရှင်၏ ခြိမ်းခြောက်
မှုကို ခံနေရသော သူဝိုင်းအဖွဲ့ တစ်ဆယ့်နှစ်ဖွဲ့ရှိ၏။

ထိုအထဲတွင် ဝံပုလွေတောင်ကုန်းသည် ပထမဆုံးအဖျက်
ဆီးခံလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံရှင်သည် သူတို့ဆိုခဲ့သော ခြိမ်းခြောက်စကားနှင့်
အညီ စတင်လှုပ်ရှားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဤသူဝိုင်းအဖွဲ့အစည်းများအားလုံးမှာလည်း အလွန်ပင်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

မည်သည်နေ့တွင် မိမိအသုည့်အရက်လာ မည်နည်း။
မည်သည့်အချိန်တွင် ဝတ်ရုံရှင်၏ ဒုက္ခပေးမှုခံရမည်နည်း။
ဟု တွေးကာ တထိတိထိတ်တလန့်လန့်ဖြစ်နေကြလေသည်။

ကျီးလန်ဆန်စား ဖြစ်နေကြသည်။
တောင်ပိုင်း သူဝိုင်းလောက တစ်ခုလုံးအဖို့ အန္တရာယ်၏
အငွေ့အသက်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်ဟုသာ ဆိုရမည် ဖြစ်ပေ
တော့သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် မည်သူ့ အလှည့် ဖြစ်လာမည်နည်း ဟု
လည်း ရင်တမမနှင့် စောင့်မျှော်နေကြလေတော့သည်။

နန္ဒကျော်သူ

ပထမပိုင်းပြီး၏။

[ဒုတိယပိုင်း ဇာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်]

လွင်စာပေ
အရှင် ဘုရားရှင် ဝိပဿနာ
လောင်း ၇ မြို့
ခုနစ် ၂၀၁၅၅

နန္ဒကျော်သူ

အချုပ်အချယ်မှ တံဆိပ်တော်

(နှစ်အုပ်တွဲ သိုင်းစာစဉ်)

[ဒုတိယပိုင်း ဇာတ်သိမ်း]